Druk nr 181

Warszawa, 11 stycznia 2016 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Ministerstwo Spraw Zagranicznych
DKSE.902.6.2016/5

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

W związku z realizacją zobowiązań wynikających z ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz.1395), w załączeniu przekazuję przygotowaną w trybie art. 3 ust. 1 ustawy

- **Informację dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresie lipiec-grudzień 2015 r. /przewodnictwo Luksemburga w Radzie Unii Europejskiej/.**

Jednocześnie informuję, że ww. dokument został przyjęty przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 11 stycznia 2016 r.

Z poważaniem

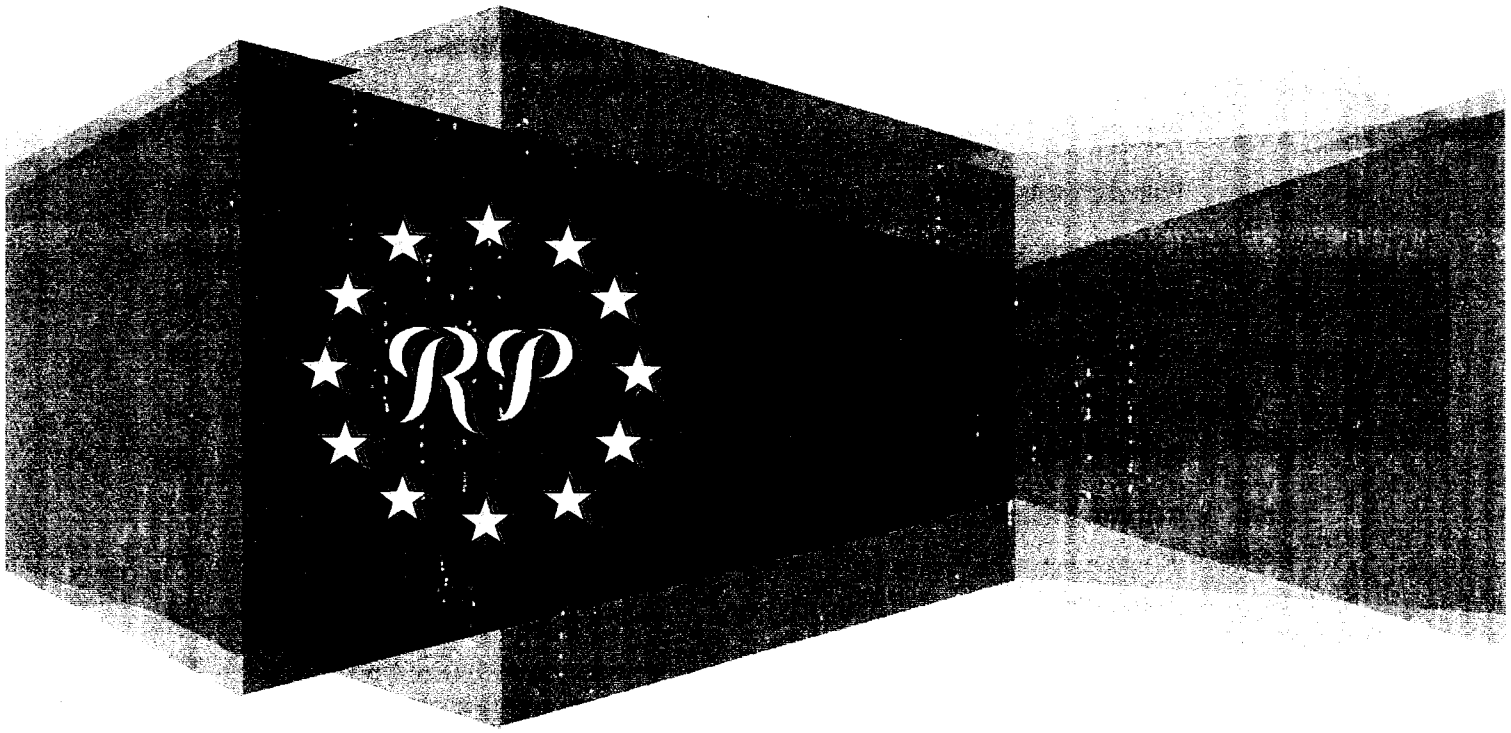
(-) Konrad Szymański

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

INFORMACJA DLA SEJMU I SENATU RP O UDZIALE RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ W PRACACH UNII EUROPEJSKIEJ W OKRESIE LIPIEC – GRUDZIEŃ 2015 R.

/PRZEWODNICTWO LUKSEMBURGA W RADZIE UNII EUROPEJSKIEJ/

przygotowana w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395)

SPIS TREŚCI

1. WPROWADZENIE 4

2. PREZYDENCJA LUKSEMBURSKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE 5

3. SZCZEGÓŁOWE INFORMACJE NT. AKTYWNOŚCI POLSKI W KWESTIACH PRIORYTETOWYCH DLA PREZYDENCJI LUKSEMBURSKIEJ 9

3.1 Stymulowanie inwestycji w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia 9

3.1.1 Plan Inwestycyjny 9

3.1.2 Unia Rynków Kapitałowych 11

3.1.3 Polityka Przemysłowa 13

3.1.4 Badania i Rozwój 13

3.1.5 Polityka Spójności, w tym Spójność Terytorialna 14

3.2 Zarządzanie migracją, z uwzględnieniem aspektów wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa 16

3.2.1 Sprawy Wewnętrzne (w tym m. in. polityka migracyjna) 16

3.2.2 Wymiar Sprawiedliwości 21

3.3 Pogłębienie społecznego wymiaru Unii Europejskiej 22

3.3.1 Zatrudnienie i Polityka Społeczna (w tym wymiar społeczny UGW) 22

3.3.2 Strategia Europa 2020 25

3.3.3 Zdrowie 26

3.3.4 Edukacja, Młodzież, Kultura i Sport 27

3.4 Ożywienie jednolitego rynku, koncentrując się na jego wymiarze cyfrowym 30

3.4.1 Jednolity Rynek Cyfrowy 30

3.4.2 Wzmocnienie Rynku Wewnętrznego (w tym m.in. polityka konkurencyjności, strategia jednolitego rynku, pomoc publiczna, SME, własność intelektualna) 32

3.4.3 Polityka Energetyczna 35

3.4.4 Polityka Transportowa 39

3.5 Umieszczenie europejskiej konkurencyjności w globalnej i przejrzystej strukturze 44

3.5.1 Sprawy Ekonomiczne i Finansowe 44

3.5.2 Polityka Handlowa 48

3.6 Promowanie zrównoważonego rozwoju 58

3.6.1 Polityka Klimatyczna 58

3.6.2 Ochrona Środowiska (w tym współpraca międzynarodowa w ramach ochrony środowiska) 60

3.6.3 Polityka Rolna 62

3.6.4 Polityka Rybołówstwa 69

3.7 Wzmocnienie obecności Unii Europejskiej na arenie światowej 71

3.7.1 Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa 71
3.7.2 Relacje z pozostałymi państwami trzecimi 74
3.7.3 Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony 79
3.7.4 Polityka Rozwojowa i Pomoc Humanitarna 79
4. LISTA ZAŁĄCZNIKÓW 82

1. WPROWADZENIE

Niniejsza Informacja jest dwudziestym czwartym półrocznym sprawozdaniem Rady Ministrów dla Sejmu i Senatu Rzeczpospolitej Polskiej z udziału Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresach kolejnych prezydencji. Została opracowana w związku z realizacją postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), na mocy którego Rada Ministrów ma obowiązek poinformować Sejm i Senat – nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy – o udziale Polski w pracach Unii Europejskiej. W dokumencie, przygotowanym wspólnie przez wszystkie ministerstwa i urzędy centralne, podsumowano działania realizowane przez Rząd Rzeczpospolitej Polskiej w okresie prezydencji luksemburskiej, tak aby poprzez zaprezentowanie ich Sejmowi i Senatowi Rzeczpospolitej Polskiej dopełnić zasady kontroli władzy ustawodawczej nad wykonawczą.

Pierwsza część informacji podsumowuje w syntetyczny sposób przebieg i dokonania prezydencji luksemburskiej, przez pryzmat jej priorytetów oraz kwestii kluczowych z punktu widzenia Polski. Natomiast część druga zawiera szerszy opis działań podejmowanych w poszczególnych obszarach tematycznych. Dokument koncentruje się na elementach współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem, które są kluczowe z perspektywy politycznego, społecznego i gospodarczego interesu Polski w Unii Europejskiej. W Informacji zwrócono szczególną uwagę na postulaty i inicjatywy, które miały na celu realizację polskich interesów, przede wszystkim w odniesieniu do projektów o najpoważniejszych długofalowych konsekwencjach, zarówno w zakresie pozytywnych bodźców oddziałowujących na rozwój wielu obszarów, jak i elementów niosących ze sobą potencjalne zagrożenia.

W załącznikach zamieszczono informacje o transferach finansowych pomiędzy Polską a Unią Europejską, o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych i funduszu spójności, a także wykazy stanowisk do aktów prawnych i dokumentów pozalegislacyjnych Unii Europejskiej, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 roku o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczpospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, przekazanych do Sejmu i Senatu Rzeczpospolitej Polskiej w pierwszej połowie 2015 roku. Podstawą przygotowania planu prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (zamieszczonego w załączniku nr 5.3) jest ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu Rzeczpospolitej Polskiej.

2. PREZYDENCJA LUKSEMBURSKA I JEJ ZNACZENIE DLA INTERESÓW POLSKI W UE

Luksemburg sprawował prezydencję w Radzie UE od lipca do grudnia 2015 r., jako ostatnie z państw trio Włochy-Łotwa-Luksemburg. Program PREZ LU uwzględniał priorytety rocznego programu działania KE, a także wytyczne zawarte w ramach Agendy Strategicznej przyjętej przez Radę Europejską w czerwcu 2014 r. i koncentrował się wokół następujących zagadnień:

- Stymulowanie inwestycji w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia;
- Pogłębienie społecznego wymiaru Unii Europejskiej;
- Zarządzanie migracją, z uwzględnieniem aspektów wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa;
- Ożywienie jednolitego rynku, koncentrując się na jego wymiarze cyfrowym;
- Umieszczenie europejskiej konkurencyjności w globalnej i przejrzystej strukturze;
- Promowanie zrównoważonego rozwoju;
- Wzmocnienie obecności Unii Europejskiej na arenie światowej.

Na działania podejmowane przez prezydencję luksemburską wpływały także bieżące wyzwania, które pojawiły się przed UE. W szczególności bezprecedensowa w historii Unii Europejskiej fala imigracji z krajów Bliskiego Wschodu i Afryki zdominowała kalendarz prac Rady UE. Kwestia efektywnego zarządzania polityką migracyjną traktowana była kompleksowo i dotyczyła prawie wszystkich polityk wspólnotowych. W ostatnich miesiącach sprawowania Przewodnictwa, Luksemburg musiał zmierzyć się również z konsekwencjami tragicznych wydarzeń, jakimi były ataki terrorystyczne, które miały miejsce 13 listopada w Paryżu. Wydarzenia te miały znaczący wpływ na pracę prezydencji.

Realizacja priorytetów prezydencji

W drugiej połowie 2015 r. agenda Rady UE została zdominowana przez **kwestię masowej migracji** do UE. Dzięki inicjatywom PREZ LU, możliwości zażegnania narastającego kryzysu dyskutowane były na różnych forach Rady UE. Debata uwydatniła podziały w gronie państw członkowskich wynikające zarówno ze skrajnie zróżnicowanego narażenia na bezpośrednią presję migracyjną, jak również z odmiennego poglądu na metody wyjścia z zaistniałego kryzysu. Gwałtowna fala migracji, nadwyrężając krajowe możliwości przyjmowania uchodźców, zmusiła niektóre z państw do podjęcia bezprecedensowych decyzji dot. zamknięcia granic w ramach strefy Schengen oraz budowy murów i ogrodzeń. W konsekwencji, spadek poczucia bezpieczeństwa i kontroli nad zaistniałą sytuacją motywował część krajów najbardziej dotkniętych kryzysem, do wspierania propozycji KE bazujących na obligatoryjności rozwiązań i mających na celu równomierne rozłożenie odpowiedzialności wśród państw członkowskich UE. Budziło to sprzeciw, m.in. Polski, bowiem rozwiązania takie nie uwzględniają możliwości absorpcyjnych krajowych systemów azylowych, mogą również działać jako czynnik zachęcający dla nielegalnych imigrantów. Państwa te, nie rezygnując z solidarnego wsparcia dla krajów najbardziej obciążonych, zwracały uwagę na konieczność zaciągania zobowiązań i udzielenia pomocy, którą rzeczywiście będzie można świadczyć, a także opracowania bardziej kompleksowej odpowiedzi na kryzys, która nie sprowadzałaby się jedynie do działań doraźnych. Polska w trakcie toczących się na forum Rady UE w ostatnim półroczu dyskusji podkreślała konieczność poszukiwania rozwiązań problemu migracyjnego poza granicami UE, zagwarantowania bezpieczeństwa granic i obywateli UE oraz wzmocnienia Schengen. Między innymi dzięki konstruktywnemu stanowisku Polski, punktem wyjścia do dalszych dyskusji o kolejnych działaniach w ramach polityki migracyjnej, stała się krytyczna ocena dotychczasowych doświadczeń. Polska konsekwentnie podkreślała, że warunkiem ograniczenia presji migracyjnej jest efektywna ochrona granic Schengen. Pod koniec Prezydencji luksemburskiej, dyskusje w zakresie polityki migracyjnej skoncentrowały się na kwestiach wzmocnienia systemu rejestracji i tymczasowego pobytu migrantów. Zdecydowane poparcie Polski wzbudziły również działania Prezydencji skupiające się na

wzmocnieniu i zdynamizowaniu współpracy migracyjnej z państwami pochodzenia i tranzytu. Zorganizowane we współpracy z KE spotkania na wysokim szczeblu z przedstawicielami państw Bałkanów Zachodnich, Afryki oraz Turcji, przybliżały realizację podkreślanego przez Polskę postulatu poszukiwania rozwiązań obecnego kryzysu migracyjnego poza granicami UE. Polska konsekwentnie podkreślała, iż odpowiedź Unii i jej państw członkowskich na nieustającą presję migracyjną musi prowadzić do ograniczenia napływu migrujących.

W związku z atakami terrorystycznymi w Paryżu, prace prezydencji luksemburskiej w zakresie **walki z terroryzmem** skoncentrowały się na pilnej implementacji działań uzgodnionych przez państwa UE w lutym 2015 r. (na liście priorytetowych obszarów działania znalazły się wówczas kwestie związane z poprawą bezpieczeństwa obywateli, zapobieganiem radykalizacji i ochronie wartości, wzmocnieniem współpracy międzynarodowej). Istotnym osiągnięciem w dziedzinie wzmocnienia zdolności państw członkowskich do zapobiegania i zwalczania terroryzmu oraz poważnej przestępczości podczas prezydencji luksemburskiej było osiągnięcie porozumienia politycznego w Radzie UE odnośnie do kompromisowej treści projektu dyrektywy PE i Rady *w sprawie wykorzystania danych dotyczących przelotu pasażera w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważanej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie i ich ścigania* (Dyrektywa PNR). Wypracowany kompromis uzyskał również aprobatę Komisji ds. Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego. Zgodnie z oczekiwaniami Polski, powyższe okoliczności umożliwią przystąpienie do finalizacji procedury prawodawczej w celu jak najszybszego przyjęcia dyrektywy, co ma priorytetowe znaczenie w świetle obecnych zagrożeń dla bezpieczeństwa.

Dla Polski w ramach prac Rady UE podczas PREZ LU ważne również było **zapewnienie efektywnego funkcjonowania rynku wewnętrznego UE** z poszanowaniem jego fundamentalnych swobód. W tym kontekście, PL popierała działania PREZ LU odnoszące się do realizacji agendy prowzrostowej, jak również pozytywnie odnotowała publikację przez KE strategii dotyczącej usprawnienia jednolitego rynku.

Jednym z ważnych czynników, służących ożywieniu rynku wewnętrznego, były wg PREZ LU **kwestie cyfrowe**. Polska aktywnie wspierała proces tworzenia jednolitego rynku cyfrowego (JRC), jako skutecznego narzędzia, umożliwiającego równomierny, spójny wzrost gospodarczy wszystkich regionów Unii Europejskiej. Prace prezydencji opierały się na założeniach strategii Komisji Europejskiej dotyczącej JRC z 6 maja 2015 r. Strategia odzwierciedla wiele zidentyfikowanych przez Polskę wyzwań i priorytetów. Z punktu widzenia Polski najważniejsze kwestie to: rozwój sieci i infrastruktury telekomunikacyjnej, ochrona prywatności użytkowników Internetu i usług cyfrowych, budowanie zdolności w zakresie cyberbezpieczeństwa, tworzenie przyjaznego dla rozwoju gospodarki cyfrowej otoczenia prawnego, finansowego i społecznego, budowanie sprawnej e-administracji, podnoszenie kompetencji cyfrowych społeczeństwa.

Ponadto Polska aktywnie wspierała dążenia PREZ LU do osiągnięcia porozumienia ws. Dyrektywy ws. bezpieczeństwa sieci i informacji (NIS), której przyjęcie jest istotne dla budowy jednolitego rynku cyfrowego i rozwoju związanych z nim inicjatyw. Polska w sposób konstruktywny zaangażowała się zwłaszcza w poszukiwanie rozwiązania dla problematycznej kwestii włączenia dostawców usług cyfrowych do zakresu dyrektywy NIS.

Priorytetem PL również w II połowie 2015 r. pozostała ochrona swobody przepływu osób i świadczenia usług, stanowiących fundament jednolitego rynku. W ramach dyskusji, toczących się m.in. w kontekście planów Komisji Europejskiej, dotyczących opublikowania Pakietu na rzecz Mobilności Pracowników, PL podkreślała pozytywne znaczenie mobilności, zarówno w kontekście swobody przepływu osób jak i swobody świadczenia usług, dla rozwoju gospodarczego p.cz. UE oraz całej UE. W szczególności istotna dla Polski była kwestia wprowadzania przez poszczególne p.cz. przepisów dotyczących płacy minimalnej w transporcie drogowym. Polska konsekwentnie sprzeciwiała się podjętym przez Niemcy (MiLoG) i Francję (Loi Macron) indywidualnym działaniom, służącym objęciu zagranicznych przedsiębiorstw transportowych przepisami o pracownikach

delegowanych, a tym samym objęciu ich przepisami o minimalnych warunkach zatrudnienia w danym p.cz., które w opinii Polski ingerują w swobodę przepływu usług. W drugiej połowie 2015 r. KE kontynuowała postępowanie przeciwko DE w związku z przyjęciem przepisów o płacy minimalnej (MiLoG) i środków administracyjnych związanych z ich stosowaniem, które rozpoczęła m.in. w wyniku działań prowadzonych przez Polskę. KE podjęła również działania wyjaśniające w stosunku do Loi Macron.

W ramach realizacji postulatu dotyczącego **wzmocnienia wymiaru społecznego Unii Europejskiej** prezydencja luksemburska zwołała m.in. nieformalne spotkanie ministrów ds. polityki społecznej w formacie Eurogrupy (5 października br.) poprzedzające spotkanie Rady EPSCO. Inicjatywa spotkała się z wyraźną polityczną reakcją ze strony państw spoza strefy euro, m.in. Polski, które wystosowały wspólny list, wyrażający zaniepokojenie tym wydarzeniem. Polska, wyrażając sprzeciw wobec organizowania w przyszłości sektorowych spotkań Eurogrupy, podkreślała, że tematyka wymiaru społecznego jest nierozerwalnie związana z konkurencyjnością i funkcjonowaniem rynku wewnętrznego i jako taka dotyczy wszystkich państw Unii Europejskiej. Negatywne stanowisko wobec dyskutowania kwestii z zakresu polityki społecznej w formacie Eurogrupy wyraziły także Dania, Czechy, Szwecja, Wielka Brytania, Węgry, Chorwacja, Bułgaria i Rumunia. Dzięki silnemu sprzeciwowi koalicji ww. państw prezydencja luksemburska nie zdecydowała się na zorganizowanie analogicznego spotkania przed kolejną Radą EPSCO.

Jednym z ważniejszych tematów, zarówno dla Polski jak i Prezydencji luksemburskiej, było **bezpieczeństwo energetyczne**. Polska dążyła do potwierdzenia w ramach podejmowanych decyzji w zakresie polityki energetycznej, że każdy nowy projekt infrastruktury ma być w pełni zgodny z legislacją UE, w tym z trzecim pakietem energetycznym, oraz z celami Unii Energetycznej.

Prace Prezydencji w zakresie **polityki klimatycznej** koncentrowały się na przygotowaniach do konferencji klimatycznej COP21 w Paryżu. We wrześniu Rada przyjęła konkluzje klimatyczne na ten szczyt, zawierające zapis dotyczący „neutralności węglowej". Zapis ten, zaproponowany przez Polskę, oznacza możliwość neutralizacji zanieczyszczeń CO2 poprzez proekologiczne działania, np. sadzenie lasów. Również dzięki staraniom Polski, w konkluzjach będących wspólnym stanowiskiem UE na szczyt klimatyczny w Paryżu nie wpisano ambitniejszych, niż to ustalono wcześniej, działań na rzecz ograniczenia emisji, tj. redukcji powyżej 40 procent do 2030 roku. Polska również pozytywnie ocenia nowe globalne porozumienie klimatyczne, które w wyważony sposób reguluje zróżnicowane interesy wszystkich państw. Jednocześnie odnotowujemy, że zadeklarowany przez UE cel redukcyjny pozostaje najbardziej ambitnym wkładem do globalnego porozumienia. Tym samym w opinii Polski osiągnięty w Paryżu kompromis nie stanowi przesłanki dla ewentualnej rewizji i zwiększenia zobowiązań redukcyjnych UE.

W obszarze **polityki handlowej** jednym z priorytetów Prezydencji luksemburskiej były działania na rzecz przyspieszenia negocjacji nad Transatlantyckim Partnerstwie w dziedzinie Handlu i Inwestycji (ang. *Transatlantic Trade and Investment Partnership*, TTIP). Polska opowiadała się za zawarciem szerokiej i ambitnej umowy handlowo-inwestycyjnej UE-USA i w trakcie ostatnich 6 miesięcy była aktywnie zaangażowana w prace nad tym porozumieniem, ważnym dla licznych sektorów polskiej gospodarki, m.in. rolnictwa.

W ramach **polityki zagranicznej** PREZ LU podejmowała działania w celu wzmocnienia obecności UE na arenie międzynarodowej. Dla Polski szczególnie istotne było wzmacnianie współpracy ze wschodnimi sąsiadami UE. W trakcie ostatnich 6 miesięcy priorytetem była pełna realizacja ustaleń ze szczytu PW w Rydze z maja 2015 r. Polska dostrzegała jednakże potrzebę nowych pomysłów na kooperację w ramach PW. W tym kontekście Polska wspólnie ze Szwecją przygotowała non-paper, poparty przez szereg innych państw członkowskich, z propozycjami konkretnych działań (m.in. inwestycje w połączenia infrastrukturalne, wzmocnienie stabilności partnerów, projekty istotne dla społeczności lokalnych w zakresie efektywności energetycznej, dostaw wody, podstawowej opieki zdrowotnej oraz wsparcie implementacji DCFTA).

Pozytywnie należy ocenić dokonany przez KE i ESDZ podczas PREZ LU przegląd Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS), w ramach którego położono większy nacisk na stabilizację, bezpieczeństwo i zróżnicowanie w ramach EPS.

Zgodnie z zapowiedziami, prezydencja luksemburska działała na rzecz pogłębienia relacji z partnerami. Polska wspierała kontynuację rokowań akcesyjnych z Turcją, Czarnogórą i Serbią. Szczególnie pozytywnie odnosimy się do wzmocnienia podczas PREZ LU współpracy z Turcją. Przyjęty Plan działania nadaje wzajemnym relacjom priorytetowy charakter i daje podstawy do wzmocnionej współpracy w wielu dziedzinach.

Debata polityczna w UE

W trakcie przewodnictwa luksemburskiego w Radzie doszło do przyspieszenia dyskusji na temat reform Unii Europejskiej proponowanych przez Wielką Brytanią w kontekście przygotowań do referendum na temat dalszego członkostwa tego kraju w UE (2016 lub 2017 r.). Debata ta jest istotna nie tylko w związku z prawdopodobnym scenariuszem wprowadzenia konkretnych zmian w funkcjonowaniu UE, ale również w związku z możliwością wyjścia Wielkiej Brytanii z UE, co spowodowałoby znaczącą zmianę konstrukcji i układu sił w Unii. List Premiera Davida Camerona do Przewodniczącego Rady Europejskiej Donalda Tuska z 10 listopada 2015 r. zarysował cztery obszary renegocjacji warunków członkostwa Wielkiej Brytanii w UE (1. zarządzanie gospodarcze i relacje państw strefy euro z państwami spoza strefy, 2. uczynienie gospodarki unijnej bardziej konkurencyjną, 3. suwerenność 4. imigracja). 7 grudnia 2015 r. opublikowany został list Przewodniczącego Rady Europejskiej D. Tuska do szefów państw i rządów, przedstawiający ocenę dotychczasowych rozmów w gronie państw członkowskich UE na temat brytyjskich postulatów i perspektywy renegocjacji warunków brytyjskiego członkostwa w UE. W trakcie toczącej się debaty **Polska konsekwentnie opowiadała się za poszukiwaniem rozwiązaniem służących scenariuszowi pozostania Wielkiej Brytanii w UE.** Wiele z elementów agendy reform UE postulowanych przez Londyn rząd RP oceniał jako korzystne dla całej Unii. Dotyczy to przewodniej idei „bardziej elastycznej Unii Europejskiej", ochrony interesów państw spoza strefy euro, poprawy konkurencyjności gospodarczej czy zwiększenia roli parlamentów narodowych w procesach decyzyjnych w UE. Polska przestrzegała jednak przed zagrożeniami wiążącymi się z otwieraniem traktatów UE w celu wyjścia naprzeciw brytyjskim postulatom i jednoznacznie opowiadała się przeciw dyskryminowaniu obywateli innych p.cz. UE pracujących w Wielkiej Brytanii w odniesieniu do ich dostępu do świadczeń społecznych.

3. SZCZEGÓŁOWE INFORMACJE NT. AKTYWNOŚCI POLSKI W KWESTIACH PRIORYTETOWYCH DLA PREZYDENCJI LUKSEMBURSKIEJ

3.1 Stymulowanie inwestycji w celu pobudzenia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia

3.1.1 Plan Inwestycyjny

Podstawą prac w zakresie pobudzania wzrostu gospodarczego w UE w trakcie prezydencji luksemburskiej były przede wszystkim działania zmierzające do pełnej implementacji 3 filarów opracowanego przez Komisję Europejską *Planu inwestycyjnego dla Europy* (przedstawionego przez Przewodniczącego KE Jean-Claude Junckera 26 listopada 2014 r.).

1. **Ustanowienie Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych (*European Fund for Strategic Investments*, dalej EFIS).**

Prace nad rozporządzeniem o utworzeniu EFIS trwały od 13 stycznia 2015 r., a osiągnięte porozumienie jest zgodne ze stanowiskiem prezentowanym przez Polskę. Rozporządzenie zostało opublikowane 1 lipca 2015r. i weszło w życie 4 lipca 2015 r. Polska poparła inicjatywę utworzenia EFIS oraz wykorzystania środków publicznych do mobilizacji środków pochodzących z sektora prywatnego dla finansowania projektów inwestycyjnych w kluczowych obszarach gospodarki. Propozycja utworzenia Funduszu uwzględniała w dużej mierze postulaty Polski zgłaszane w ramach debaty nt. konieczności pobudzenia wzrostu w Europie poprzez inwestycje, prowadzonej na forum Rady Unii Europejskiej w II połowie 2014 r.

22 lipca 2015 r. uzgodniono pakiet środków zmierzających do operacjonalizacji Funduszu w roku 2015, w szczególności podpisana została umowa EFIS, dokonano wyboru do struktur zarządczych Funduszu (jednym z członków Komitetu Inwestycyjnego został Polak, p. Dominik Radziwiłł), dokonano końcowych ustaleń mających na celu uruchomienie Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego (EIAH), podjęto decyzję w sprawie zarządzania i głównych elementów Europejskiego Zasobu Projektów Inwestycyjnych (EIPP).

21 października 2015 r. na posiedzeniu Rady Dyrektorów EBI zatwierdzono dokumenty dot. metodologii obliczania mnożnika w odniesieniu do operacji Banku w ramach EFIS *(EFSI Multiplier Calculation Methodology)* oraz przeglądu i harmonizacji metodologii oceny projektów stosowanej przez EBI *(3 Pillar Assessment (3PA) Review and Alingment with the Results Measurement (REM) Framework and European Fund for Strategic Investments (EFSI) Complementary Note).*

Do 22 października 2015 r. EBI zaakceptował w ramach prefinansowania EFIS 27 operacji w 13 krajach i 8 sektorach angażujące EFIS na poziomie 4 mld euro (22 operacje typu dłużnego o wartości 3,7 mld euro i 5 operacji typu equity o wartości 0,3 mld euro). Mają one wygenerować inwestycje na poziomie 19,5 mld euro. 13 operacji (udział EFIS 1,85 mld euro) zostało już zaaprobowanych przez KE. Wartość podpisanych umów wynosi 450 mln euro, z czego 125 mln euro dotyczy operacji typu kapitałowego (*equity*).

W Polsce podpisane zostały 2 transakcje w ramach Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych - obie transakcje, zawarte przez Europejski Fundusz Inwestycyjny (EFI), dotyczyły udzielenia przez EFI gwarancji dla:

- BGK – COSME LGF (SMEG 2014): wartość podpisanej gwarancji to EUR 8.7mio (PLN 36 mln),
- Idea Bank – COSME LGF (SMEG 2014) wartość podpisanej gwarancji to EUR 4.66mio (PLN 19.25 mln).

2. **Utworzenie europejskiego centrum doradztwa inwestycyjnego jako punktu kontaktowego świadczącego wsparcie dla promotorów projektów, inwestorów i publicznych instytucji zarządzających.**

Drugi filar Planu Inwestycyjnego dla Europy, tj. Europejskie Centrum Doradztwa Inwestycyjnego (ECDI), obejmuje:

- istniejące programy doradcze;
- dodatkowe wsparcie doradcze i techniczne;
- dzielenie się doświadczeniami instytucji partnerskich (włączając w to grupę EBI, KE, NPBs).

Oferowany typ wsparcia obejmuje:

- wsparcie dla projektów inwestycyjnych, m.in. w ramach programów JASPERS, ELENA,EPEC, fi-compass, InnovFin,
- zwiększone wykorzystanie funduszy UE,
- dostęp do finansowania, doświadczenia w przygotowywaniu projektów, nowych usług doradczych.

1 września 2015 r. został uruchomiony portal internetowy ECDI, gdzie można uzyskać pomoc online. Jest on dostępny pod adresem: http://www.eib.org/eiah/index.htm. Portal ECDI będzie na bieżąco uaktualniany i rozbudowywany.

W trakcie tworzenia pozostaje nadal strona internetowa Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych (EPPI). EPPI jest publicznie dostępnym portalem internetowym zawierającym wykaz projektów inwestycyjnych w obrębie Unii i stanowiącym platformę służącą promowaniu projektów wśród potencjalnych inwestorów na całym świecie. Głównym celem EPPI jest pobudzanie i przyspieszanie przygotowywania i realizowania projektów inwestycyjnych w p.cz. UE. Zamieszczenie projektu w EPPI nie oznacza jego zatwierdzenia przez Komisję Europejską lub EBI, ani też nie jest warunkiem otrzymania wsparcia finansowego udzielanego przez Unię (lub EBI).
Główne elementy EPPI:

- baza danych zawierająca karty projektów (każda karta projektu zawiera ustrukturyzowane informacje zbiorcze dotyczące konkretnego projektu zamieszczonego w EPPI),
- interaktywna mapa projektów,
- interaktywny katalog projektów w formie tabeli.

Zakładany pierwotnie na styczeń 2016 r. termin rozpoczęcia działalności EPPI zostanie prawdopodobnie przesunięty na luty 2016 r.

W Decyzji Wykonawczej Komisji (UE) 2015/1214 z dnia 22 lipca 2015 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych i określenia jego specyfikacji technicznych wskazano, iż EPPI zarządza Komisja Europejska, a państwa członkowskie mogą uczestniczyć w zarządzaniu EPPI. Państwa członkowskie zostaną także poproszone o wyznaczenie co najmniej jednego punktu kontaktowego oraz o podpisanie umów o gwarantowanym poziomie usług, w których określony zostanie wkład wnoszony przez nie do celów weryfikacji projektu.

Polska poparła utworzenie EPPI. Konsultacje techniczne z państwami członkowskimi w sprawie EPPI rozpoczęły się w maju 2015 r., Polska bierze w nich aktywny udział. Ostatnie (drugie) spotkanie z KE w tej sprawie miało miejsce 29 października 2015 r.

3. **Poprawa otoczenia regulacyjnego w celu stworzenia lepszych warunków do inwestycji w UE, w tym eliminacja barier utrudniających realizację przedsięwzięć inwestycyjnych.**

W tym zakresie Komisja zapowiedziała nowe działania legislacyjne obejmujące reformy w sektorze energii, stworzenie Jednolitego Rynku Cyfrowego, reformę rynku usług i produktów, promowanie innowacji.

Prace dotyczące trzeciego filara Planu Inwestycyjnego toczą się na forum Komitetu Polityki Gospodarczej (EPC). Plan i program działań w tym zakresie został przedstawiony przez KE 14 września 2015 r.

Reformy na poziomie krajowym i działania na poziomie europejskim mające przyczynić się do usuwania barier regulacyjnych dla inwestycji winny być komplementarne.

Trzeci filar ma zwiększyć siłę oddziaływania Planu Inwestycyjnego. Poprawa ram prawnych, usuwanie barier dla inwestycji w Europie i dalsze wzmocnienie jednolitego rynku, to kluczowe elementy do odblokowania pełnego potencjału inwestycji w Europie. Poprawa warunków prowadzenia działalności gospodarczej, uproszczenie procedur, wzmocnienie konkurencji, obniżenie barier wejścia, oraz ułatwienie dostępu do finansowania, zwłaszcza dla Małych i Średnich Przedsiębiorstw (MŚP), są bardzo istotne z punktu widzenia inwestorów. Poprawa ram prawnych dla większej przejrzystości i przewidywalności ma kluczowe znaczenie, w szczególności dla długoterminowych i dużych inwestycji, takich jak inwestycje infrastrukturalne i transgraniczne. Wzmocnienie konkurencyjności, poprawa zależności cen również stanowią zachęty dla inwestorów. Wzmocnienie jednolitego rynku pozwoli firmom działać na większą skalę, a tym samym zwiększy ich zdolność do innowacji i inwestycji oraz pozwoli na większa wydajność i tworzenie miejsc pracy.

W celu nadania kierunku dialogowi z państwami członkowskimi, wraz z roczną analizą wzrostu gospodarczego, opublikowano zestawienie wyzwań (*Challenges to Member States' Investment Environments*) dla poszczególnych państw na temat najważniejszych wyzwań związanych z inwestycjami na poziomie krajowym. Dokument ten został omówiony podczas posiedzenia EPC w dniach 9-10 grudnia 2015 r. Prezentując główne wyzwania wymienione w dokumencie KE podkreśliła, iż będą one brane pod uwagę również przy tworzeniu *Sprawozdań krajowych (tzw. Country reports),* a na dalszym etapie przy opracowywaniu zaleceń Rady UE w ramach nowej edycji Semestru Europejskiego. KE planuje podjęcie z państwami członkowskimi dialogu w celu identyfikacji wyzwań zmierzających do likwidacji barier i działań ich realizujących.

Zgodnie z powyższym dokumentem w przypadku Polski wyzwania dotyczyły: administracji publicznej/otoczenia biznesu (bariery regulacyjne i obciążenia administracyjne, administracja publiczna, zamówienia publiczne/PPP, system sądowniczy), rynku pracy/edukacji (edukacja, umiejętności, uczenie się przez całe życie), sektora finansowego (podatki), badań i rozwoju oraz innowacji (współpraca uczelni, badań i przedsiębiorstw oraz finansowanie badań, rozwoju i innowacji) i regulacji (budownictwo, gospodarka cyfrowa, telekomunikacja, energia i transport). Polska za kluczowe uznała pobudzenie wzrostu gospodarczego za pomocą odblokowania potencjału inwestycyjnego, w tym prawidłowego wykorzystania dostępnych środków publicznych dla większego zaangażowania środków prywatnych, w szczególności w projekty o znaczeniu ponadnarodowym. Do osiągnięcia tego celu niezbędne jest usuwanie barier inwestycyjnych i poprawa otoczenia inwestycyjnego i regulacyjnego.

3.1.2 Unia Rynków Kapitałowych

Głównym celem unii rynków kapitałowych (*Capital Markets Union*, CMU) jest utworzenie prawdziwie jednolitego europejskiego rynku kapitałowego. Silniejszy jednolity rynek kapitałowy miałby uzupełnić mocno zakorzenioną europejską tradycję finansowania bankowego i przyczynić się do (i) uruchomienia większej liczby inwestycji z Unii Europejskiej i pozostałej części świata; (ii) lepszego połączenia finansowania z projektami inwestycyjnymi w całej Unii; (iii) zapewnienia większej stabilności systemu finansowego; oraz (iv) pogłębienia integracji finansowej i zwiększenia konkurencji.

Projekt został zainicjowany 18 lutego 2015 r. wraz z publikacją dokumentu konsultacyjnego Komisji Europejskiej – Zielonej Księgi w sprawie budowy unii rynków kapitałowych. W wyniku debaty zainicjowanej przez Zieloną Księgę i zgodnie z zamierzeniami w niej przedstawionymi, w trakcie

prezydencji luksemburskiej (30 września 2015 r.) Komisja opublikowała dokument uszczegóławiający – Plan działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych. Dokument ten przedstawia zakres prac przewidzianych na lata 2015-2018, w tym planowane inicjatywy legislacyjne.

W Planie działania Komisja przedstawiła 5 obszarów priorytetowych z punktu widzenia budowy unii rynków kapitałowych: (i) zapewnienie europejskim przedsiębiorstwom, w tym małym i średnim, większego wyboru źródeł finansowania; (ii) zapewnienie odpowiedniego otoczenia regulacyjnego w odniesieniu do długoterminowych i zrównoważonych inwestycji i finansowania europejskiej infrastruktury; (iii) zwiększenie inwestycji i możliwości wyboru dla inwestorów detalicznych i instytucjonalnych; (iv) zwiększenie zdolności banków w zakresie udzielania pożyczek; (v) likwidacja barier transgranicznych i rozwój rynków kapitałowych we wszystkich 28 państwach członkowskich.

Polska pozytywnie odniosła się do postulatu budowy europejskiej unii rynków kapitałowych, przy jednoczesnym zastrzeżeniu, iż nie powinna ona prowadzić do powstania jednego scentralizowanego rynku kapitałowego w całej UE i zaburzenia konkurencji na skutek budowania pozycji monopolistycznych. Zdaniem Polski, przyszła unia rynków kapitałowych powinna opierać się na lokalnych rynkach kapitałowych i zapewniać swobodny przepływ kapitału między tymi rynkami, umożliwiając jednocześnie wybór kraju pozyskiwania finansowania. Unia rynków kapitałowych nie powinna natomiast polegać na przyjmowaniu jednolitych rozwiązań pomijających specyfikę poszczególnych rynków. Z tych też względów Polska prezentowała stanowisko, iż przyjmowanie wspólnego rozwiązania dla wszystkich państw członkowskich, bez uwzględnienia różnych poziomów rozwoju krajowych rynków kapitałowych w UE, nie jest uzasadnione. Naszym zdaniem, nowe rozwiązania powinny przede wszystkim zmierzać do stworzenia europejskiego systemu otwartych rynków kapitałowych, współpracujących ze sobą i oferujących niedyskryminujący dostęp dla inwestorów i emitentów.

Polska podkreślała również, że proponowane w ramach CMU rozwiązania powinny prowadzić do faktycznego zwiększenia roli rynku kapitałowego w finansowaniu gospodarki, a nie, jak to miało miejsce w ostatnim czasie, przede wszystkim do wzrostu wymogów regulacyjnych. Z tych też względów przy tworzeniu nowego zbioru przepisów należy w głównej mierze skupić się na praktycznych problemach dotyczących istniejących barier rynkowych. Skutkiem takiego podejścia powinno być podejmowanie zmian jedynie w tych obszarach, które wymagają interwencji w celu likwidacji istniejących trudności na rynku kapitałowym i gdy zmiany te są efektywne pod względem kosztów.

W zakresie zapowiadanych w związku z unią rynków kapitałowych inicjatyw legislacyjnych, podczas prezydencji luksemburskiej rozpoczęły się prace nad projektami rozporządzeń:

- w sprawie ustanowienia wspólnych zasad dotyczących sekurytyzacji, utworzenia europejskich ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji oraz zmiany dyrektyw 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE i rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012 („rozporządzenie STS"), COM(2015) 472, oraz
- zmieniającym rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych („rozporządzenie zmieniające CRR"), COM(2015) 473.

Celem ogólnym powyższych projektowanych aktów prawnych (opublikowanych 20 września 2015 r.) jest propagowanie rozwoju rynku sekurytyzacji opartego na solidnych praktykach, które przyczyni się do powrotu na ścieżkę trwałego wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy. Ponadto, wspólne unijne ramy sekurytyzacji, charakteryzujące się wysoką jakością, mają stanowić wsparcie dla dalszej integracji rynków finansowych w UE oraz przyczynić się do zróżnicowania źródeł finansowania i uwolnienia kapitału, ułatwiając instytucjom kredytowym udzielanie kredytów gospodarstwom domowym i przedsiębiorstwom.

Pod przewodnictwem prezydencji luksemburskiej 8 grudnia 2015 r. Rada ECOFIN przyjęła ogólne podejście w zakresie tych projektów rozporządzeń, dając tym samym mandat do negocjacji z Parlamentem Europejskim.

Polska popierała działania dotychczas podjęte na szczeblu europejskim zmierzające do ograniczenia ryzyka zagrażającego stabilności finansowej oraz przywrócenia zaufania do rynków finansowych. Doświadczenia światowego kryzysu finansowego oraz stosunkowo mało rozwinięty rynek sekurytyzacji w Polsce uzasadniają poparcie dla działań zmierzających do uproszczenia istniejących ram prawnych oraz trwałego ożywienia rynku sekurytyzacji. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej podzielał stanowisko zaprezentowane we wnioskach, iż rozwój rynku prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji stanowi istotny element unii rynków kapitałowych i przyczyni się do wspierania tworzenia miejsc pracy i powrotu na ścieżkę zrównoważonego wzrostu gospodarczego.

3.1.3 Polityka Przemysłowa

Powrót do dyskusji o przemyśle na forum Rady UE był od dawna postulatem kilku państw członkowskich, w tym Polski. Prezydencja luksemburska, wychodząc naprzeciw tym dążeniom, uczyniła sprawy przemysłu europejskiego ważnym elementem prac na forum Rady UE.

Jednym z elementów dyskusji w tym zakresie była kwestia manipulowania wynikami kontroli spalin w samochodach z silnikami Diesla przez koncern Volkswagena. Polska, podkreślając konieczność przeprowadzenia stosownych analiz, zaznaczała, iż nie należy podejmować pochopnych decyzji. W ocenie Polski bowiem coraz bardziej restrykcyjne normy emisji spalin powodują coraz wyższe koszty wdrażania nowych rozwiązań.

Prezydencja luksemburska poddała dyskusji na forum Rady UE również kwestię sytuacji europejskiego przemysłu stalowego. W trakcie dyskusji, Polska podkreślała konieczność patrzenia na kondycję przemysłu stalowego biorąc pod uwagę punkt widzenia wszystkich państw członkowskich. Polska stała na stanowisku, że kluczowymi sektorami dla polityki przemysłowej UE nie należy zajmować się wyłącznie od kryzysu do kryzysu, ale trzeba zastosować bardziej systemowe podejście. Polityka przemysłowa w wymiarze horyzontalnym i sektorowym, szczególnie w odniesieniu do sektorów kluczowych dla stabilności gospodarczej UE, powinna być na stałe wpisana w program prac Komisji Europejskiej na każdy rok. W wyniku starań Polski kwestia importu stali z Białorusi została uwzględniona w przygotowanych przez Luksemburg konkluzjach prezydencji, jako jeden z czynników zaburzających kondycję sektora w UE.

Wychodząc naprzeciw postanowieniom Rady Europejskiej z 2014 r. o potrzebie uwzględniania kwestii konkurencyjności przemysłu we wszystkich dziedzinach polityki UE, prezydencja luksemburska zorganizowała cykl roboczych posiedzeń Grupy Roboczej Rady UE ds. konkurencyjności i wzrostu, poświęconych różnym aspektom konkurencyjności, uwzględniając politykę przemysłową. W spotkaniach brali udział przedstawiciele firm, organizacji międzynarodowych, środowiska nauki. Formuła i tematyka spotkań była wynikiem wprowadzonych przez prezydencję luksemburską nowych metod pracy w ramach Rady ds. Konkurencyjności i jej ciał przygotowawczych, co było zgodne z oczekiwaniami Polski i głoszonymi przez nią postulatami wzmocnienia Rady ds. Konkurencyjności oraz szerokiego podjęcia tematyki konkurencyjności przemysłu w ramach prac eksperckich.

3.1.4 Badania i Rozwój

Priorytetami prezydencji luksemburskiej w obszarze badań naukowych i innowacji były tematy równości płci w badaniach naukowych oraz rzetelności naukowej, czego efektem było przyjęcie przez Radę UE ds. Konkurencyjności (1 grudnia 2015 r.) konkluzji w ww. tematach. Polska angażowała się w prace nad tymi dokumentami, podkreślając konieczność silniejszego wspierania instytucjonalnej kultury w zakresie rzetelności badawczej. W odniesieniu do dyskusji nt. równości płci w badaniach,

podkreślaliśmy przede wszystkim szczególną rolę działań podnoszących świadomość, edukacji, szkoleń i wymiany najlepszych praktyk w zakresie wzmacniania równości płci w badaniach naukowych i innowacjach, w tym działań związanych z realizacją programu ramowego „Horyzont 2020".

Luksemburg kontynuował również prace poprzednich prezydencji w zakresie europejskiej przestrzeni badawczej. W ich wyniku Rada UE ds. Konkurencyjności przyjęła konkluzje w sprawie przeglądu struktury doradczej europejskiej przestrzeni badawczej. Polska brała czynny udział w dyskusji nad tym dokumentem, przedstawiając uwagi odnoszące się przede wszystkim do spraw dotyczących mandatów i sposobu raportowania tzw. grup związanych z europejską przestrzenią badawczą. Prezydencja luksemburska podjęła także temat powiązania działań europejskiej przestrzeni badawczej z działaniami europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego.

3.1.5 Polityka Spójności, w tym Spójność Terytorialna

Prace prezydencji luksemburskiej w zakresie polityki spójności koncentrowały się na pracach w ramach Rady do Spraw Ogólnych (GAC) poświęconej polityce spójności (18 listopada 2015 r.), nowelizacji rozporządzenia 1303/2013 w zakresie szczególnych środków dla Grecji, procedurze sprostowania (*corrigendum*) do rozporządzenia 1303/2013 oraz wypracowaniu stanowiska w postaci konkluzji Rady do raportów Europejskiego Trybunału Obrachunkowego.

Rada do Spraw Ogólnych poświęcona polityce spójności

Prezydencja zdecydowała się zorganizować posiedzenie Rady do Spraw Ogólnych (GAC) poświęcone polityce spójności w dn. 18 listopada 2015 r. Było to trzecie w historii posiedzenie Rady do Spraw Ogólnych w całości dedykowane polityce spójności. Koncepcję zwoływania GAC w układzie ministrów odpowiedzialnych za politykę spójności zapoczątkowała Polska podczas swojej prezydencji w 2011 r. Kolejne posiedzenie miało miejsce podczas prezydencji włoskiej w 2014 r.

Polska z zadowoleniem przyjęła podjęcie przez PREZ LU tematu dotyczącego roli inicjatywy Interreg, w szczególności mając na uwadze, że kwestie związane z Europejską Współpracą Terytorialną (EWT) nie były dotąd dyskutowane na poziomie Rady UE. Wypracowany i przyjęty podczas Rady kompromisowy projekt konkluzji uwzględniał uwagi zgłaszane przez Polskę, w tym w szczególności dotyczące kwestii wspierania migrantów z programów EWT. Strona polska opowiadała się również za usunięciem załącznika dotyczącego migrantów i poruszeniem tej kwestii jedynie w ramach jednego punktu konkluzji z podkreśleniem, że ewentualne wsparcie z programów musi być zgodne z logiką interwencji programów. Stanowisko Polski zostało uwzględnione przez prezydencję.

Polska również bardzo aktywnie uczestniczyła w procesie opracowywania projektu konkluzji Rady na temat uproszczeń w ramach polityki spójności. Z punktu widzenia Polski, jako jednego z największych odbiorców tej polityki, kwestia ta ma istotne znaczenie. Najważniejszymi elementami, na które Polska zwracała uwagę podczas prac nad konkluzjami były: rola audytu w kontekście przygotowywania uproszczeń, w szczególności podkreślenie, że wprowadzane uproszczenia nie powinny być następnie kwestionowane przez audytorów oraz określenie zakresu uproszczeń, którymi mogłaby się zająć specjalnie powołana Grupa Wysokiego Szczebla ds. Uproszczeń. Do najważniejszych elementów, które wymagają uproszczeń należą: zamówienia publiczne i pomoc państwa, instrumenty finansowe, Europejska Współpraca Terytorialna, ustanowienie stawek zryczałtowanych dla projektów generujących dochód po zakończeniu w obszarach efektywności energetycznej i technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK). Dodatkowo, Polsce zależało na podkreśleniu, że uproszczenia powinny dotyczyć także obecnej perspektywy finansowej i, jeśli to niezbędne, uwzględniać możliwość zmiany obowiązujących rozporządzeń. Wyżej wymienione elementy znalazły się w ostatecznym tekście konkluzji Rady.

Zmiana rozporządzenia 1303/2013

W związku z kryzysem finansowym w Grecji, który doprowadził do trwale ujemnych wskaźników wzrostu oraz do poważnych problemów z płynnością finansową i braku środków publicznych na konieczne inwestycje, 16 października br. przyjęto rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1839 z dnia 14 października 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 w zakresie szczególnych środków dla Grecji (*ustanawiające wspólne przepisy dotyczące EFRR, EFS, Funduszu Spójności, EFRROW oraz EFMR oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące EFRR, EFS, Funduszu Spójności i EFMR*). Proponowane zmiany miały na celu poprawę bieżącej płynności finansowej Grecji w odniesieniu do inwestycji polityki spójności. Zmiany obejmowały: dla perspektywy 2007-2013 – uwolnienie ostatnich 5% płatności z budżetu UE, które są zatrzymywane do momentu zamknięcia programów i zwiększenie maksymalnego poziomu współfinansowania do 100% oraz – dla okresu 2014-2020 – udostępnienie dodatkowych zaliczek początkowych w wysokości 3,5% dla lat 2015 i 2016.

Polska, w duchu solidarności z Grecją, poparła powyższą nowelizację. Nie spowoduje ona zmian wieloletnich ram finansowych i nie wpłynie na wielkość alokacji dla Grecji w budżecie UE a jedynie przyspieszy płatności i poprzez zniesienie wymogu zapewnienia krajowego współfinansowania, uniezależni finansowanie projektów w ramach polityki spójności od problemów z płynnością w budżecie państwa i budżetach innych beneficjentów w Grecji. W opinii Polski, fundusze polityki spójności, które stanowią podstawę polityki inwestycyjnej UE, są w praktyce jedynym instrumentem pozwalającym szybko wznowić realizację inwestycji w ramach poprzedniej i obecnej perspektywy, a tym samym wpłynąć na poprawę konkurencyjności Grecji.

Sprostowanie do rozporządzenia 1303/2013

W trakcie prezydencji luksemburskiej kontynuowana była procedura sprostowania (*corrigendum*) do rozporządzenia ogólnego nr 1303/2013. Procedura *corrigendum* dotyczy oczywistych błędów popełnionych w procesie przyjmowania aktu prawnego, które powodują, że przyjęte przepisy prawne powodują trudności interpretacyjne, które nie są zgodne z intencją legislatorów. Polska aktywnie uczestniczyła w procesie zgłaszania propozycji do sprostowania oraz ocenie propozycji przedstawionych przez Komisję Europejską. Procedura sprostowania będzie kontynuowana także okresie prezydencji holenderskiej.

Konkluzje do raportów Europejskiego Trybunału Obrachunkowego

Polska aktywnie uczestniczyła w wypracowaniu tekstów konkluzji, w szczególności do raportu Europejskiego Trybunału Obrachunkowego (ETO) nr 10/2015 odnoszącego się do zamówień publicznych. Polska poparła brzmienie konkluzji Rady do raportów ETO dotyczących wsparcia UE na rzecz oczyszczalni ścieków komunalnych w dorzeczu Dunaju oraz wsparcia finansowego UE dla mikroprzedsiębiorców (sprawozdanie specjalne nr 8/2015), które zostały przyjęte przez Radę w dniu 17 listopada br.

Prace nad projektem konkluzji do raportu ETO poświęconego problemom w ramach zamówień publicznych w obszarze unijnej polityki spójności będą kontynuowane przez prezydencję niderlandzką.

Grupa Wysokiego Szczebla ds. uproszczeń dla beneficjentów Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych.

Oprócz powyższych działań, Polska brała udział w posiedzeniach Grupy Wysokiego Szczebla ds. uproszczeń dla beneficjentów Europejskich Funduszy Strukturalnych i Inwestycyjnych. Pierwsze posiedzenie Grupy odbyło się 20 października 2015 r. Grupa, złożona z niezależnych ekspertów, ma za zadanie wspierać Komisję w procesie wdrożenia uproszczeń dla beneficjentów w ramach EFSI. Jednym z ekspertów został przedstawiciel Polski, p. Paweł Chorąży, obecnie Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rozwoju. Przedmiotem prac HLG mają być w najbliższym czasie tematy takie jak Europejska Współpraca Terytorialna i koszty uproszczone, o których wspomina się w ww. konkluzjach Rady UE w sprawie uproszczeń.

Programy Europejskiej Współpracy Terytorialnej

W okresie Prezydencji Luksemburskiej Komisja Europejska przyjęła pięć programów EWT 2014-2020, w których uczestniczy Polska: Południowy Bałtyk, Meklemburgia - Pomorze Przednie/ Brandenburgia - Polska, Brandenburgia - Polska, Litwa-Polska oraz INTERACT na łączną kwotę 409 mln euro z EFRR.

Polska pełni rolę Instytucji Zarządzającej w programie Południowy Bałtyk, który wspiera głównie wzmacnianie konkurencyjności i innowacyjności przedsiębiorstw, zrównoważony transport, ochronę i promocję dziedzictwa naturalnego oraz transfer tzw. „zielonych" technologii. W pozostałych trzech programach transgranicznych Polska pełni rolę Koordynatora Narodowego umożliwiając krajowym beneficjentom wyrównywanie przygranicznych dysproporcji w rozwoju społeczno-gospodarczym. W ramach programu INTERACT przedstawiciele polskiego Ministerstwa Rozwoju oraz pracownicy Wspólnych Sekretariatów mają możliwość wymiany z przedstawicielami innych krajów członkowskich dobrych praktyk w zakresie zarządzania wdrażaniem programów EWT.

Program Operacyjny Polska Cyfrowa (POPC)

Jednym z priorytetów luksemburskiej prezydencji jest realizacja planów dotyczących rewitalizacji jednolitego rynku cyfrowego, mającego prowadzić Europę w kierunku inteligentnego i zrównoważonego rozwoju, sprzyjającego włączeniu społecznemu. Do osiągnięcia celów Europejskiej Agendy Cyfrowej przyczynia się między innymi Program Operacyjny Polska Cyfrowa (POPC).

POPC to nowatorski program zarówno w skali Polski, jak i całej UE. Dotychczas żaden kraj nie zdecydował się na utworzenie branżowego programu, koncentrującego się wyłącznie na projektach z zakresu TIK (technologie informacyjno-komunikacyjne). Ma on wzmocnić cyfrowe fundamenty dla społeczno-gospodarczego rozwoju kraju. Celem Programu jest zapewnienie powszechnego dostępu do szybkiego Internetu, nowoczesnych i przyjaznych e-usług publicznych oraz rozwoju cyfrowych umiejętności społeczeństwa. Odbiorcami wsparcia będą przede wszystkim przedsiębiorstwa telekomunikacyjne, administracja publiczna, organizacje pozarządowe, instytucje kultury, jednostki naukowe, przedsiębiorstwa oraz jednostki samorządu terytorialnego. POPC jest doskonałym przykładem, jak polityka spójności może przyczyniać się do realizacji celów Europejskiej Agendy Cyfrowej oraz stworzenia połączonego Jednolitego Rynku Cyfrowego. Dzięki POPC większość polskich gospodarstw domowych uzyska możliwość korzystania z szybkiego połączenia szerokopasmowego, powstanie więcej nowoczesnych e-usług publicznych, zwiększy się odsetek osób regularnie korzystających z Internetu. Budżet programu wynosi blisko 2,2 mld euro ze środków unijnych, czyli ponad 9 mld zł na cyfryzację kraju – szybki Internet, e-usługi i rozwój kompetencji cyfrowych mieszkańców.

3.2 Zarządzanie migracją, z uwzględnieniem aspektów wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa

3.2.1 Sprawy Wewnętrzne (w tym m. in. polityka migracyjna)

Kwestie migracyjne

Tematyka migracyjna zdominowana była w głównej mierze przez działania zmierzające do ograniczenia aktualnej presji migracyjnej. Prezydencja luksemburska miała za zadanie wdrożenie wytycznych przyjętych przez Radę Europejską 25-26 czerwca 2015 r., na których oparte muszą być działania w zakresie relokacji i przesiedleń, w szczególności ich dobrowolny i wyjątkowy charakter. Polska była jednym z państw, które najsilniej zabiegały o potwierdzenie zasady dobrowolności.

W wyniku silnego sprzeciwu części państw członkowskich (w tym Polski), Komisja Europejska zdecydowała się odejść od odgórnie narzuconych kwot. Podczas obrad nieformalnej Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (Rada WSiSW) 20 lipca 2015 r. państwa

członkowskie określiły poziom swojego zaangażowania - Polska zadeklarowała gotowość relokowania 1100 osób oraz przyjęcia 900 uchodźców w ramach przesiedleń.

Ze względu na niesłabnącą presję migracyjną oraz w związku z wystąpieniem Jean-Claude Junckera na temat stanu Unii (*State of the Union*) 9 września 2015 r., KE opublikowała pakiet legislacyjny mający na celu zaradzenie stale rosnącej presji migracyjnej. Jednym z najważniejszych elementów nowego pakietu był projekt decyzji, na mocy której relokowanych zostanie kolejne 120 tys. uchodźców z Włoch (15 600) i Grecji (50 400) oraz 54 000 z innych państw dotkniętych falą uchodźców. Uwzględnienie licznych postulatów zgłaszanych przez Polskę pozwoliło na osiągnięcie porozumienia i przyjęcie przedmiotowej decyzji przez Radę 22 września 2015 r.[1].

Jedną z najbardziej kontrowersyjnych propozycji Komisji Europejskiej, będących przedmiotom dyskusji w II połowie 2015 r., była propozycja ustanowienia stałego mechanizmu relokacji[2]. Polska na wszystkich forach UE konsekwentnie prezentowała zdecydowany sprzeciw wobec tego pomysłu, wspierana przez liczną grupę innych państw członkowskich UE.

Wśród pozostałych dyskutowanych podczas prezydencji luksemburskiej tematów w ramach kryzysu migracyjnego, wskazać należy konieczność zwiększenia efektywności polityki powrotowej, zintensyfikowanie działań nakierowanych na wykonywanie przez państwa trzecie umów readmisyjnych, właściwe funkcjonowanie tzw. hotspotów w Grecji i we Włoszech, zwalczanie przemytu migrantów i ustanowienie unijnej listy bezpiecznych państw pochodzenia.

Warto odnotować, iż w zakresie migracji legalnej, osiągnięte zostało porozumienie pomiędzy Radą i Parlamentem w zakresie tekstu dyrektywy PE i Rady w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu za wynagrodzeniem i bez wynagrodzenia, wolontariacie lub pracy w charakterze *au pair* COM(2013) 151. Prezydencji luksemburskiej, zajmującej się dyrektywą jako już szóstej z rzędu, udało się osiągnąć postęp w pracach poprzez doprowadzenie do kompromisu między PE i Radą w odniesieniu do najbardziej newralgicznej kwestii – zakresu podmiotowego dyrektywy. Z uwagi na obawy o nadużycia ze strony nowych kategorii cudzoziemców objętych zakresem dyrektywy[3] oraz brak potrzeby ustanawiania w polskim prawie odrębnych regulacji w celu przyjmowania takich osób, Polska od początku prac nad projektem wyrażała negatywne stanowisko w zakresie rozszerzenia zakresu podmiotowego dyrektywy. Jednak dzięki uzyskanym gwarancjom, Polska przystała na kompromisowy tekst dyrektywy zaproponowany przez prezydencję i odzwierciedlający wynik negocjacji z PE.

Walka z terroryzmem

Po styczniowych wydarzeniach w Paryżu działania na forum UE w obszarze walki z terroryzmem, ze szczególnym uwzględnieniem zjawiska zagranicznych bojowników (obywateli UE biorących udział w konflikcie zbrojnym w Syrii/Iraku, z których część wraca do państw pochodzenia lub zamieszkania), zostały znacząco zintensyfikowane. Kolejne ataki terrorystyczne przeprowadzone w 2015 r., w tym zamachy, jakie miały miejsce w Paryżu 13 listopada 2015 r., potwierdziły konieczność spójnego, unijnego podejścia w obszarze walki z terroryzmem.

Prace prezydencji luksemburskiej w tym zakresie koncentrowały się na pilnej implementacji działań (przy wykorzystaniu istniejących instrumentów), do realizacji których zobowiązały się państwa

[1] Do Polski relokowane powinny zostać łącznie 5082 osoby (1201 z Włoch i 3881 z Grecji) do dnia 26.09.2017 r. Mając jednak na uwadze pozostającą rezerwę 54 tys., należy spodziewać się dodatkowej liczby, która zostanie nałożona na Polskę.

[2] Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryzysowy mechanizm relokacji i zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca

[3] Ostatecznie w projekcie dyrektywy przewidziano obowiązkowe zasady przyjmowania stażystów oraz cudzoziemców uczestniczących w Europejskim Programie Wolontariatu.

członkowskie na Radzie Europejskiej 12 lutego 2015 r. Inicjatywy koncentrowały się na trzech wyszczególnionych priorytetach: wzmocnienie bezpieczeństwa obywateli (m.in. wzmocnienie kontroli na granicach zewnętrznych, wymiana informacji, przeciwdziałanie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu), zapobieganie radykalizacji i ochrona wartości (m.in. w ramach Europolu powołano jednostkę ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie), rozwój współpracy międzynarodowej. W wyniku dyskusji toczących się z inicjatywy prezydencji luksemburskiej na forum Rady UE za priorytetowe działania na forum UE uznano: finalizację prac nad dyrektywą PNR (w sprawie wykorzystania danych dotyczących przelotu pasażera w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń i ich ścigania (*Passenger Name Records*), problematykę związaną z bronią palną, wzmocnienie kontroli na granicach zewnętrznych UE. Istotne są także kwestie: wymiany informacji, finansowania terroryzmu oraz reakcja wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych na terroryzm i brutalny ekstremizm. Polska w pełni popierała dobór działań priorytetowych i aktywnie uczestniczyła w ich implementacji. W szczególności Polska postulowała wzmocnienie współpracy i usprawnienie wymiany informacji pomiędzy służbami państw członkowskich i państw trzecich. Większa skuteczność działań UE w tym zakresie powinna mieć bezpośredni skutek w zwiększeniu bezpieczeństwa państw członkowskich.

Wdrażanie strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE na lata 2015-2020

Zgodnie z oczekiwaniami Polski, prezydencja luksemburska przystąpiła do niezwłocznej realizacji założeń strategii bezpieczeństwa wewnętrznego UE na lata 2015-2020. Sprawozdanie z postępu prac, jakie zostało przedłożone Radzie WSiSW 3-4 grudnia 2015 r., wskazuje, że poczyniono istotne postępy za sprawą podjęcia licznych środków operacyjnych, strategicznych i legislacyjnych. Ponadto, tragiczne wydarzenia związane z atakami terrorystycznymi w Europie doprowadziły do intensyfikacji działań w tym obszarze.

Projekt dyrektywy PE i Rady w sprawie wykorzystania danych dotyczących przelotu pasażera w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń i ich ścigania (*Passenger Name Records*, Dyrektywa PNR)

Istotnym osiągnięciem w dziedzinie wzmocnienia zdolności państw członkowskich do zapobiegania i zwalczania terroryzmu oraz poważnej przestępczości było uzyskanie podczas posiedzenia Rady WSiSW 3-4 grudnia 2015 r. porozumienia politycznego odnośnie do kompromisowej treści projektu dyrektywy PE i Rady w sprawie wykorzystania danych dotyczących przelotu pasażera w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń i ich ścigania. Następnie, 10 grudnia 2015 r. w Komisji ds. Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego uzyskano pozytywny wynik głosowania nad wypracowanym kompromisem. Zgodnie z oczekiwaniami Polski, powyższe okoliczności umożliwią przystąpienie do finalizacji procedury prawodawczej w celu jak najszybszego przyjęcia aktu prawnego, który ma priorytetowe znaczenie w świetle obecnych zagrożeń dla bezpieczeństwa.

Projekt dyrektywy ws. Ochrony Danych Osobowych

Prezydencja luksemburska nadała nowy impuls pracom nad projektem dyrektywy PE i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępstwom, prowadzenia dochodzeń w sprawie, wykrywania ich i ścigania albo wykonywania kar kryminalnych oraz swobodnego przepływu tych danych. Dzięki intensywnym pracom w ramach organów przygotowawczych Rady możliwe było przyjęcie podejścia ogólnego wobec projektu dyrektywy podczas posiedzenia Rady WSiSW 8-9 października 2015 r. Następnie, negocjacje prowadzone pomiędzy Radą oraz Parlamentem Europejskim pozwoliły na poczynienie dalszych postępów oraz wypracowanie kompromisu, dzięki któremu w najbliższym czasie Parlament Europejski i Rada będą mogły formalnie przyjąć dyrektywę. Polska, podobnie jak inne państwa członkowskie, dążyła do zagwarantowania, by wypracowane rozwiązania

uwzględniały specyfikę działania właściwych organów krajowych w obszarze bezpieczeństwa wewnętrznego i wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych.

Współpraca policyjna

W trakcie trwania prezydencji luksemburskiej kontynuowano prace związane ze zmianą podstaw prawnych Europejskiego Urzędu Policji (Europol). Na posiedzeniu Rady WSISW 4 grudnia 2015 r. przyjęto porozumienie polityczne w odniesieniu do kompromisowej wersji *projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy w Dziedzinie Egzekwowania Prawa (Europol) oraz zastępującego i uchylającego decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW,* uzgodnionej z Parlamentem Europejskim. Nowe podstawy prawne dla Europolu mają na celu dostosowanie funkcjonowania tej agencji do wymogów Traktatu z Lizbony, wzmocnienie roli Europolu jako centrum wymiany informacji w UE, zapewnienie wysokiego poziomu ochrony danych przetwarzanych przez Europol oraz poprawę mechanizmów zarządzania agencją.

Polska wspierała także działania prezydencji związane ze zmianą podstaw prawnych Europejskiego Kolegium Policyjnego (CEPOL). 16 listopada 2015 r. Rada przyjęła rozporządzenie PE i Rady ustanawiające Agencję Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Egzekwowania Prawa (CEPOL) oraz uchylające i zastępujące decyzję Rady 2005/681/WSiSW. Przedmiotowy akt prawny ma na celu m.in. poszerzenie zakresu uprawnień CEPOL-u w taki sposób, aby mógł on wspierać, rozwijać i koordynować działania w zakresie kształcenia dla przedstawicieli organów ścigania każdego szczebla[4] oraz będzie mieć zastosowanie od dnia 1 lipca 2016 roku.

Polska wspierała również działania prezydencji luksemburskiej w zakresie implementacji *Cyklu Polityki Bezpieczeństwa Unii Europejskiej w obszarze poważnej i zorganizowanej przestępczości na lata 2014-2017 (EU Policy Cycle)*. W drugim półroczu 2015 r. Polska intensywnie uczestniczyła we wdrażaniu Operacyjnych Planów Działań (OAP) w obszarze realizowanych przez Polskę priorytetów w ramach Europejskiej Multidyscyplinarnej Platformy Przeciwko Zagrożeniom Przestępczością (EMPACT) takich jak: produkcja i obrót narkotykami syntetycznymi, w tym nowymi substancjami psychoaktywnymi (Polska przewodniczy pracom 22 krajów członkowskich UE w tym obszarze), handel ludźmi, nielegalna imigracja, oszustwa podatkowe i akcyzowe, cyberprzestępczość w zakresie wykorzystania seksualnego dzieci w Internecie oraz zorganizowana przestępczość przeciwko mieniu. Polska szczególnie aktywnie włączyła się w prace dotyczące wspólnych działań policyjnych i transgranicznych, w tym w przygotowanie raportu monitorującego implementację inicjatywy EMPACT, półrocznego raportu implementacji działań w zakresie narkotyków syntetycznych, planów działań na 2016 r. oraz spotkania krajowych koordynatorów EMPACT. W październiku 2015 r. Polska przystąpiła do dwóch kolejnych priorytetów w obszarze cyberprzestępczości: w zakresie cyberataków i płatności fałszywymi kartami płatniczymi. Należy również zaznaczyć, że Polska pozyskała i zarządza w imieniu krajów członkowskich środkami UE przeznaczonymi na realizację działań w ramach OAP 2015 w obszarze narkotyków syntetycznych, jak również wystąpiła z kolejnym wnioskiem aplikacyjnym o finansowanie działań w roku 2016.

Ochrona ludności

Polska pozytywnie zareagowała na inicjatywę Komisji Europejskiej dotyczącą utworzenia tzw. partnerstwa stowarzyszonego w Unijnym Mechanizmie Ochrony Ludności dla najambitniejszych państw Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS)[5]. Polska, wyrażając gest poparcia (obok Francji i Niemiec) dla inicjatywy partnerstwa stowarzyszonego, zorganizowała pierwsze spotkanie 15-16 września 2015 r. w Warszawie z udziałem przedstawicieli wiodących instytucji ochrony ludności

[4] Na podstawie decyzji Rady 2005/681/WSiSW ustanawiającej CEPOL grupa docelowa obejmuje tylko wyższych funkcjonariuszy policji państw członkowskich.

[5] Algieria, Jordania, Liban, Libia, Egipt, Izrael, Palestyna, Syria, Tunezja, Armenia, Azerbejdżan, Gruzja, Mołdawia, Białoruś, Ukraina.

Ukrainy i Mołdawii. Spotkanie miało na celu przybliżenie inicjatywy, zebranie oczekiwań państw zaproszonych, możliwych zobowiązań z ich strony oraz dobranie najwłaściwszych instrumentów krajowych i unijnych dla dalszej współpracy.

Ponadto, Polska, przy współpracy Komisji Europejskiej oraz państw członkowskich, aktywnie zaangażowała się w opracowanie wytycznych oceny zdolności zarządzania ryzykiem, o których mowa w Decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 1313/2013/EU z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności.

Granice zewnętrzne UE

Działania prezydencji luksemburskiej w odniesieniu do problematyki ochrony granic skupiły się na poszukiwaniu odpowiedzi na trzy wyzwania, przed jakimi stanęła Unia Europejska, w szczególności państwa strefy Schengen. Są to wyzwania wynikające z masowego napływu osób i ich niekontrolowanego przemieszczania się w ramach strefy Schengen, wyzwania dla bezpieczeństwa, zwłaszcza po atakach terrorystycznych w Paryżu oraz wyzwania związane z trendami wzrostowymi w ruchu granicznym.

W odniesieniu do działań wynikających z kryzysu migracyjnego, prezydencja skupiła się na aktywnym monitoringu postępów w działaniach na rzecz kontroli granic, w szczególności na mobilizowaniu państw członkowskich do operacyjnego zaangażowania się w akcje koordynowane przez Frontex, głównie służące zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania *hotspotów* we Włoszech i w Grecji. Uznając uszczelnienie granic zewnętrznych UE za jedno z działań priorytetowych dla zmniejszenia presji migracyjnej, Polska zapewniła eksperckie i sprzętowe wsparcie ww. operacji, które zostanie dodatkowo wzmocnione w 2016 r. w związku z uruchomieniem zespołów szybkiej interwencji na granicach w Grecji.

Ponadto, w związku z destabilizacją funkcjonowania strefy Schengen wynikającą z jednostronnych decyzji państw członkowskich o tymczasowym przywróceniu kontroli na granicach wewnętrznych, prezydencja luksemburska wsparła wysiłki KE na rzecz zapewnienia współpracy między państwami członkowskimi w tym zakresie oraz przeprowadziła debatę poświęconą funkcjonowaniu strefy Schengen. Działania te mają duże znaczenie dla Polski w związku z politycznym priorytetem utrzymania integralności strefy Schengen.

W odniesieniu do działań mających na celu zwalczanie zagrożeń terrorystycznych na granicach zewnętrznych, prezydencja luksemburska zaangażowała się przede wszystkim w prace wspierające bardziej systematyczne kontrole graniczne w odniesieniu do obywateli UE i innych osób korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się (zapewniono monitoring z postępów poprzez przygotowanie kwestionariuszy dla państw członkowskich).

W odniesieniu do wyzwań dot. rosnącego poziomu ruchu granicznego, prezydencja luksemburska, przy aktywnym udziale Polski, kontynuowała prace nad reformą *Smart Borders* (pakiet legislacyjny ws. inteligentnych granic). Prezydencja umożliwiła także regularny monitoring postępów w realizacji projektu pilotażowego *Smart Borders*, prowadzonego przez Agencję Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi (eu-LISA) przy wsparciu kilku państw członkowskich, służącego praktycznemu zbadaniu możliwych opcji dla przyszłego systemu wjazdu i wyjazdu oraz programu rejestrowania podróżnych. 30 listopada 2015 r. eu-LISA przygotowała sprawozdanie końcowe z pilotażu, a Komisja Europejska zapowiedziała przedłożenie w marcu 2016 r. nowych wniosków legislacyjnych, uwzględniających wyniki dotychczasowych dodatkowych prac i dyskusji.

Uproszczenie przyjmowania dokumentów urzędowych w celu ułatwienia swobodnego przepływu osób

Po przyjęciu w czerwcu 2015 roku podejścia ogólnego w odniesieniu do *projektu rozporządzenia PE i Rady w sprawie promowania swobodnego przepływu obywateli i przedsiębiorstw poprzez uproszczenie przyjmowania określonych dokumentów urzędowych w Unii Europejskiej i zmieniające*

rozporządzenie (UE) nr 1024/2012, prezydencja luksemburska podjęła w okresie lipiec - październik 2015 r. intensywne negocjacje z PE. Na tym etapie Polska dążyła do racjonalnego określenia zakresu przedmiotowego rozporządzenia, tak aby nie generować nadmiernych kosztów administracyjnych dla państw członkowskich. Zdaniem Polski zakres rozporządzenia powinien być rozszerzany stopniowo po weryfikacji efektywności wprowadzonych rozwiązań. Ponadto, Polska domagała się, aby formularze oddawały treść tłumaczonych dokumentów i były przydatne dla obywateli. Polska podkreślała również potrzebę elastycznych rozwiązań w zakresie sposobu informowania obywateli o zasadach wprowadzonych na mocy rozporządzenia oraz aby państwa członkowskie mogły pobierać opłaty za wydawanie formularzy unijnych, gdyż wydawanie formularzy wiąże się ze znacznym dodatkowym nakładem pracy i kosztami dla urzędników (głównie urzędników gminnych). Najważniejsze postulaty Polski zostały uwzględnione w porozumieniu politycznym przyjętym przez Radę WSiSW 3-4 grudnia 2015 r.

3.2.2 Wymiar Sprawiedliwości

Prace prezydencji luksemburskiej w zakresie wymiaru sprawiedliwości koncentrowały się na obszarze dotyczącym poprawy ochrony interesów finansowych UE i wzmocnienia instytucji UE, ochrony praw obywateli UE oraz poprawy warunków dla prowadzenia działalności gospodarczej.

Ochrona interesów finansowych UE i wzmocnienie instytucji UE

W trakcie trwania prezydencji luksemburskiej Polska intensywnie uczestniczyła w pracach nad projektem rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej. Projekt jest na etapie pierwszego czytania i był przedmiotem debaty na wszystkich posiedzeniach Rady w drugim półroczu 2015 r. Polska poparła na październikowym posiedzeniu Rady częściowe podejście ogólne w zakresie przepisów dotyczących m.in. ustanowienia reguł prowadzenia dochodzeń transgranicznych, reguł prowadzenia postępowania karnego przed sądami krajowymi oraz praw procesowych osób podejrzanych i oskarżonych. Na grudniowym posiedzeniu Rady wstępnie uzgodniono przepisy regulujące kompetencję materialnoprawną Prokuratury Europejskiej i sposób jej wykonywania oraz zasady wszczęcia i prowadzenia postępowań. Przedstawiony przez prezydencję tekst projektu realizuje kluczowe dla Polski postulaty, tj. sankcjonuje zasadę kompetencji dzielonej i ograniczenie obowiązku sprawozdawczego polegającego na raportowaniu mniejszej wagi przestępstw finansowych przez organy krajowe. Przyjęte w czasie prezydencji luksemburskiej przepisy zasadniczo gwarantują także popierane przez Polskę szerokie zaangażowanie organów krajowych w postępowania prowadzone w imieniu Prokuratury Europejskiej.

Podczas prezydencji luksemburskiej toczyła się również dyskusja na temat kontroli sądowej decyzji Prokuratury Europejskiej. Większość państw członkowskich, w tym Polska, opowiedziała się za systemem kontroli sądowej oparty na prawie krajowym, jednocześnie uznając, iż pewne decyzje Prokuratury Europejskiej powinny podlegać zaskarżeniu przed Trybunałem Sprawiedliwości UE. Ich szczegółowy zakres zostanie ustalony w toku dalszych negocjacji. Negocjacje nad pozostałą częścią projektu będą kontynuowane w 2016 r. i dopiero wówczas podejmowane będą decyzje w przedmiocie woli uczestnictwa państw członkowskich w projekcie.

Prezydencja luksemburska podjęła również próbę uzyskania kompromisu w Radzie w kwestii ujęcia tzw. oszustw VAT w projekcie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego (PIF). Projekt ten obecnie znajduje się w tzw. trilogu pomiędzy Radą, Komisją i Parlamentem Europejskim. Dotychczas udało się osiągnąć porozumienie co do większości przepisów dyrektywy PIF, z wyjątkiem objęcia jej zakresem oszustw VAT. Jak dotąd Rada opowiadała się za wyłączeniem oszustw VAT z zakresu stosowania dyrektywy. W związku z wyrokiem wydanym przez Trybunał Sprawiedliwości UE we wrześniu 2015 r. w sprawie C-104/15 (Taricco) prezydencja podjęła próbę uzgodnienia na forum Rady UE propozycji kompromisowej w sprawie VAT w celu przedstawienia jej Parlamentowi Europejskiemu. Nie zapadły

jednak w tym zakresie wiążące decyzje. Większość państw członkowskich, w tym Polska opowiada się za wyłączeniem lub bardzo ograniczonym włączeniem przestępstw VAT do zakresu stosowania dyrektywy, np. w najpoważniejszych sprawach transgranicznych.

Ochrona praw obywateli UE

W czasie prezydencji luksemburskiej kontynuowano prace zmierzające do przyjęcia rozpatrywanych w pakiecie rozporządzeń Rady w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w zakresie małżeńskich ustrojów majątkowych i w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w zakresie skutków majątkowych zarejestrowanych związków partnerskich. W grudniu 2015 r. Polska opowiedziała się przeciwko przyjęciu rozporządzenia „partnerskiego", a w odniesieniu do rozporządzenia „małżeńskiego" była gotowa zaakceptować projekt, ale pod warunkiem, że rozporządzenie nie będzie zobowiązywało państw członkowskich do jego stosowania w odniesieniu do tych związków, które nie stanowią małżeństwa w świetle ich prawa krajowego. Polska zaproponowała wprowadzenie odpowiednich rozwiązań w tym projekcie. Propozycje te nie spotkały się jednak z aprobatą pozostałych państw członkowskich. W konsekwencji, z uwagi na wymóg jednomyślności w stosunku do obu rozporządzeń, nie zostały one przyjęte. Część państw wyraziła natomiast chęć podjęcia tzw. wzmocnionej współpracy w stosunku do powyższych projektów.

Prezydencja luksemburska przeprowadziła ponadto dyskusję w zakresie rewizji rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Bruksela IIa). Państwa członkowskie, w tym Polska, wyraziły szerokie poparcie dla koncepcji rewizji tego rozporządzenia skoncentrowanej na kwestiach dotyczących ułatwienia oraz przyśpieszenia postępowań ws. odpowiedzialności rodzicielskiej.

Poprawa warunków prowadzenia działalności gospodarczej

W trakcie prezydencji luksemburskiej przyjęty został projekt rozporządzenia PE i Rady zmieniający rozporządzenie (WE) nr 861/2007 PE i Rady z dn. 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie ws. drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 PE i Rady z dn. 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie ws. europejskiego nakazu zapłaty. Projekt ten jest wynikiem uzgodnień z Parlamentem Europejskim. Polska poparła przedmiotowy projekt, który zakłada m.in.: podniesienie górnej granicy wartości roszczeń, których można by dochodzić w tym postępowaniu do 5.000 EUR, szersze wykorzystanie w postępowaniu nowoczesnych technologii, w tym w szczególności środków porozumiewania się na odległość, ograniczenie kosztów tłumaczenia poprzez wprowadzenie wielojęzycznego formularza i postulat określenia wysokości opłat sądowych w sposób proporcjonalny do wartości przedmiotu sporu. Zmiany te powinny ułatwić obywatelom i małym i średnim przedsiębiorstwom dostęp do wymiaru sprawiedliwości, m.in. poprzez otwarcie dla szerszego kręgu podmiotów postępowań w sprawach drobnych roszczeń.

Prezydencja luksemburska reagowała również na bieżące wydarzenia społeczno-polityczne związane z kryzysem migracyjnym. W ramach wymiaru sprawiedliwości prezydencja zaproponowała szereg rozwiązań zmierzających m in. do wzmocnienia roli Eurojustu i sprzyjających lepszej koordynacji działań podejmowanych na szczeblu UE w odpowiedzi na kryzys migracyjny. Państwa członkowskie, w tym Polska, poparły zaproponowane kierunki działań.

3.3 Pogłębienie społecznego wymiaru Unii Europejskiej

3.3.1 Zatrudnienie i Polityka Społeczna (w tym wymiar społeczny UGW)

Społeczny Wymiar Unii Gospodarczo-Walutowej / Zarządzanie społeczne

W trakcie zainicjowanej przez prezydencje luksemburską dyskusji nt. „Wymiaru społecznego w ramach zarządzania UE" Polska wskazywała, że niezbędne jest dążenie do ograniczania zjawiska

społecznych nierówności, przy czym realizacja tego celu, zgodnie z zasadą subsydiarności, powinna pozostawać w kompetencji państw członkowskich. Polska prezentowała opinię, iż nie należy wyznaczać sztywnych i wspólnych dla wszystkich państw członkowskich standardów socjalnych.

W tym zakresie należy odnotować kontrowersyjną inicjatywę prezydencji luksemburskiej dot. zwołania nieformalnego spotkania Ministrów ds. Zatrudnienia i Spraw Społecznych strefy Euro, które odbyło się przed posiedzeniem Rady EPSCO 5 października (kraje spoza strefy Euro, w tym Polska, nie zostały zaproszone). Polska wyraziła zdecydowany sprzeciw wobec organizowania w przyszłości analogicznych sektorowych spotkań Eurogrupy. Zaapelowała do prezydencji o poszanowanie nie tylko transparencji i otwartości, ale przede wszystkim inkluzywności jako podstawowych zasad przyświecających reformie Unii Gospodarczo-Walutowej. Negatywne stanowisko wobec formatu Eurogrupy wyraziły także: Dania, Czechy, Szwecja, Wielka Brytania, Węgry, Chorwacja, Bułgaria i Rumunia.

Ponadto, podczas prezydencji luksemburskiej odbyła się wymiana poglądów na temat kierunków działania w zakresie zarządzania społecznego w Europie sprzyjającej włączeniu społecznemu. Polska poinformowała, że zasadnicze propozycje reformy Unii Gospodarczo-Walutowej, zawarte w Raporcie 5 przewodniczących ws. dokończenia reformy Unii Gospodarczej i Walutowej, są w większości zbieżne ze stanowiskiem Polski. Poparliśmy również przyjęcie projektu konkluzji Rady w sprawie zarządzania społecznego w Europie sprzyjającej włączeniu społecznemu.

Podczas dyskusji na temat poprawy wydajności w dziedzinie polityki społecznej i zatrudnienia w ramach istniejącego zarządzania, Polska podkreślała, że tematyka wymiaru społecznego - nierozerwalnie związana z konkurencyjnością - jest przedmiotem uzasadnionego zainteresowania wszystkich państw Unii Europejskiej. Polska, podobnie jak pozostałe kraje nienależące do strefy Euro, powinna mieć możliwość aktywnego uczestnictwa w debacie, gdyż rozwiązania przyjęte dla strefy Euro mają realny wpływ na gospodarki państw niewchodzących w jej skład. W związku z powyższym, Polska wyraziła niepokój odnośnie do propozycji utworzenia niezależnych rad konkurencyjności. Wskazaliśmy na brak uzasadnienia dla powołania nowych organów zaproponowanych przez Komisję, podkreślając, że bardziej właściwym byłoby wykorzystywanie już istniejących instytucji.

Walka z pracą nierejestrowaną

Prezydencja luksemburska kontynuowała negocjacje z PE odnośnie do *Wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie utworzenia europejskiej platformy na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie zapobiegania pracy nierejestrowanej i zniechęcania do niej.*

Polska podtrzymała dotychczasowe stanowisko informując, że wszelka działalność na arenie międzynarodowej w zakresie zapobiegania i zwalczania pracy nierejestrowanej może mieć charakter jedynie wspierający działania służb krajowych, dlatego platforma winna stanowić forum wymiany doświadczeń, dobrych praktyk, promować innowacyjne rozwiązania i zachęcać do współpracy na rzecz walki z pracą nierejestrowaną opartej na zasadzie dobrowolności. Polska podkreślała, że zmiany wprowadzone w toku negocjacji z Parlamentem Europejskim nie mogą powodować dla państw członkowskich nadmiernych obowiązków administracyjnych, a także wzrostu wydatków lub zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa, w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.

Kompromisowa propozycja prezydencji luksemburskiej uwzględnia postulaty państw członkowskich w zakresie podkreślenia kompetencji krajowych w zakresie zwalczania pracy nierejestrowanej.

Biorąc pod uwagę dotychczasowy przebieg negocjacji z Parlamentem Europejskim oraz pozytywne stanowisko Rządu do projektu decyzji ws. platformy, Polska poparła końcową propozycję projektu przedłożoną przez prezydencję.

Współpraca publicznych służb zatrudnienia

Podczas prac nad projektem rozporządzenia *PE i Rady w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia, dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności oraz dalszej integracji rynków pracy COM(2014) 006,* Polska wyrażała ogólne poparcie dla jego celów (m.in. wzmocnienia sieci EURES, poszerzenia dostępu pracowników i pracodawców do usług w zakresie wsparcia sprawiedliwej mobilności pracowników w UE) oraz zgłaszała wiele uwag i propozycji szczegółowych, które miały umożliwić efektywne wdrażanie projektowanych przepisów, bez konieczności wprowadzenia znacznych zmian, które wiązałyby się z nadmiernym wzrostem nakładów pracy i zasobów.

Wiele z tych uwag zostało uwzględnionych. Jedną z ważniejszych uwag uwzględnionych w tekście kompromisowym było utrzymanie przepisu o preferencji unijnej. Dodatkowo, Polska sprzeciwiła się skróceniu do roku okresu przejściowego na przygotowanie centralnych systemów informatycznych Publicznych Służb Zatrudnienia (PSZ), które mają obsługiwać transfer ofert pracy oraz CV i podań o pracę z centralnych baz danych PSZ na portal EURES prowadzony przez Komisję Europejską. Ostatecznie uzgodniony w podejściu ogólnym Rady okres przejściowy 2 lat został utrzymany.

Kluczową kwestią na ostatnim etapie prac stał się sprzeciw Polski wobec przyjętej przez prezydencję poprawki Parlamentu Europejskiego, która nakładała na wszystkie państwa członkowskie obowiązek zbierania i analizy informacji – z podziałem na płeć – nt. nadwyżek i niedoborów na krajowym i sektorowych rynkach pracy oraz nt. działań EURES na szczeblu krajowym i przygranicznym. W opinii Polski propozycja ta nie jest zgodna z zasadą równego traktowania oraz z zasadą zakazu dyskryminacji ze względu na płeć w pośrednictwie pracy. Przedstawiciel Rządu RP na posiedzeniu Rady EPSCO w dniu 7 grudnia 2015 r. przekazał do protokołu oświadczenia, że zdaniem Polski przepisy projektowanego rozporządzenia pośrednio naruszają prawo w zakresie zakazu dyskryminacji oraz nakładają na państwa członkowskie dodatkowe obciążenia administracyjne i finansowe.

Godzenie życia zawodowego z rodzinnym

W sierpniu 2015 r. Komisja Europejska przedstawiła mapę drogową możliwych scenariuszy dla propozycji działań w zakresie godzenia życia zawodowego z rodzinnym i zwiększenia udziału kobiet na rynku pracy. Inicjatywa ta ma zastąpić pochodzący z 2008 roku projekt zmiany tzw. dyrektywy macierzyńskiej (92/85/EWG), który wskutek braku możliwości przełamania impasu negocjacyjnego został wycofany przez KE w dniu 1 lipca 2015 r.

Wstępna dyskusja na ten temat odbyła się podczas posiedzenia Rady 7 grudnia 2015 r. W trakcie debaty Polska podkreślała, że wzmocnieniu pozytywnych trendów związanych z coraz większą aktywnością zawodową kobiet oraz rosnącym poziomem ich wykształcenia sprzyjać będzie w szczególności projektowanie i wdrażanie polityk służących dalszemu zwiększeniu wskaźnika zatrudnienia kobiet, zmniejszeniu różnicy w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn oraz przeciwdziałaniu nierównościom na rynku pracy. Istotną kwestią jest również wdrażanie polityki prorodzinnej.

Wzmacnianie uczestnictwa kobiet w życiu gospodarczym

Prezydencja luksemburska kontynuowała prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie, i odnośnych środków. W dniu 3 grudnia 2015r. Rząd RP zmienił swoje dotychczasowe pozytywne stanowisko wobec projektu na negatywne. W swoim stanowisku Rząd RP podzielił opinie wyrażone w uchwałach z 3 stycznia 2013 r. oraz z 8 stycznia 2013 r., przez, odpowiednio, Komisję do Spraw Unii Europejskiej Sejmu RP oraz Komisję Spraw Unii Europejskiej Senatu RP, iż projekt nie jest zgodny z zasadą pomocniczości.

Prace na szczeblu eksperckim na poziomie UE, prowadzone w drugiej połowie 2015 r., nie doprowadziły do przyjęcia podejścia ogólnego na Radzie UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich 7 grudnia 2015 r., co pierwotnie planowała PREZ LU. Przeciwko opowiedziały się Wielka Brytania, Słowacja, Polska, Dania, Chorwacja, Szwecja, Węgry i Holandia. Niemcy i Hiszpania oraz Estonia utrzymały zaś zastrzeżenie do projektu.

Zasada równego traktowania

1. Projekt dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.

Podczas prezydencji luksemburskiej kontynuowano prace nad projektem dyrektywy Rady. Prace koncentrowały się głównie na propozycjach przepisów związanych z dostępem do dóbr i usług przez osoby z niepełnosprawnościami i na spójności tych przepisów z Konwencją ONZ dotyczącą praw osób z niepełnosprawnościami.

Podczas posiedzenia Rady UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich, 7 grudnia 2015 r., został przyjęty przez Radę raport z postępu prac.

2. Grupa Wysokiego Szczebla ds. Niedyskryminacji, Równości i Różnorodności

W październiku 2015 roku odbyło się kolejne – drugie posiedzenie Grupy Wysokiego Szczebla ds. Niedyskryminacji, Równości i Różnorodności, utworzonej jako grupa doradcza przy Komisji Europejskiej.

Podczas spotkania Grupy uzgodniono, iż pierwsze z seminariów tematycznych, pod patronatem Grupy, dotyczyć będzie efektywnego horyzontalnego wdrażania do polityk krajowych zasad równości i niedyskryminacji i odbędzie się w lutym 2016 r. Temat ten uwzględniał zgłaszane przez wiele państw członkowskich, w tym Polskę, postulaty pracy nad wypracowywaniem właściwych wskaźników równego traktowania i przeciwdziałania dyskryminacji, m.in. w stosunku do osób starszych, w sektorowych politykach państwa.

3.3.2 Strategia Europa 2020

Mimo iż prezydencja luksemburska zaplanowała kontynuację prac nad przeglądem strategii „Europa 2020", Komisja Europejska nie przedstawiła odpowiednich dokumentów w tym zakresie. W *Programie prac Komisji Europejskiej na 2016 r.* oraz w *Rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2016 r.* zawarto jedynie stwierdzenie, że prowadzone będą prace nad priorytetami po 2020 r. z uwzględnieniem wniosków z przeglądu strategii „Europa 2020".

Polska z zainteresowaniem przyjęła zapowiedź KE zawartą w *Rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2016 r.* dotyczącą przedstawienia nowego podejścia mającego na celu zapewnienie wzrostu gospodarczego oraz rozwoju społecznego i środowiskowego po 2020 r. Polska stoi na stanowisku, że nie można uznać, iż przegląd strategii „Europa 2020" został zakończony, gdyż wnioski przedstawione przez Komisję Europejską nie zostały przedyskutowane przez Państwa Członkowskie. Polska stała na stanowisku, że przed rozpoczęciem prac nad nowymi priorytetami na okres po 2020 r. konieczne jest zakończenie przeglądu obecnie obowiązującej strategii.

Równocześnie, podczas dyskusji dotyczących m.in. propozycji wyznaczania przez KE *benchmarków* w polityce gospodarczej i społecznej Polska podkreślała znaczenie strategii „Europa 2020" jako dokumentu zawierającego zaakceptowane przez wszystkie państwa członkowskie cele społeczno-gospodarcze Unii Europejskiej. Jednocześnie Polska pozostaje sceptyczna co do koncepcji wyznaczania przez KE *benchmarków* w polityce gospodarczej i społecznej. W opinii PL jednostronne proponowanie wskaźników przez KE wprowadzi nieprzewidywalność i uznaniowość celów gospodarczych. Dotychczas kluczowym dokumentem wyznaczającym kierunki rozwoju UE była strategia „Europa 2020", więc ewentualne wprowadzenie nowych wskaźników powinno się odbyć w porozumieniu z państwami członkowskimi. Stanowisko to zostało zaprezentowane m.in. w przyjętym przez Komitet do Spraw Europejskich 16 października 2015 r. *Non-paper ws. wzmocnienia Semestru Europejskiego.* W dokumencie tym Polska wskazywała m.in. na wagę i niewykorzystany potencjał powiązań między Semestrem a strategią „Europa 2020". Polska podkreślała również, że zarządzanie

politykami gospodarczymi musi być skuteczniej powiązane ze strategią „Europa 2020", która jest nadal kluczowym dokumentem wyznaczającym kierunki rozwoju UE.

Polska zwróciła również uwagę, że w dokumentach wydawanych w ramach Semestru – Rocznej analizie wzrostu gospodarczego (AGS) oraz Zaleceniach dla poszczególnych Państw Członkowskich (CSR) – brak jest bezpośrednich odniesień do realizacji strategii „Europa 2020", w szczególności jej podstawowych celów. Ponadto, zawężenie obszarów, dla których przygotowywane są CSR, może doprowadzić do fragmentaryzacji Semestru oraz oddalić perspektywę realizacji strategii. Polska proponowała, aby w jasny sposób wskazywany był związek corocznych CSR z wyzwaniami średniookresowymi, włącznie ze wskazaniem, jak realizacja CSR przyczyni się do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020". Zdaniem Polski również AGS powinna wyznaczać roczne priorytety UE w oparciu o ogólne cele strategii. Staliśmy również na stanowisku, że biorąc pod uwagę zmiany w harmonogramie Semestru Europejskiego oraz koncentrację w ramach zaleceń tylko na niektórych obszarach, w Krajowych Programach Reform większy nacisk powinien być kładziony na realizację celów strategii „Europa 2020".

Ponadto Polska zwracała uwagę na brak równowagi w realizacji poszczególnych celów strategii – cele energetyczno-środowiskowe strategii „Europa 2020" na tle innych celów (w zakresie B+R, wzrostu zatrudnienia, ograniczenia ubóstwa) są na dobrej drodze do zrealizowania. Równocześnie, w związku z dyskusjami na temat zwiększenia wymiaru społecznego Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Semestru Europejskiego, Polska podkreślała, że problem niewystarczających postępów w realizacji celów społecznych strategii „Europa 2020" na poziomie UE oraz poszczególnych państw członkowskich nie wynika z braku jednolitych standardów społecznych, lecz jest następstwem kryzysu gospodarczego oraz niewystarczających reform strukturalnych, dokonywanych przez państwa członkowskie. Dostrzegając potrzebę uwzględnienia kontekstu społecznego, Polska stała na stanowisku, że proces ten powinien przyczynić się do bardziej efektywnej konwergencji w wymiarze społecznym, jednak nie powinien być on sztucznie przyspieszany i jednocześnie nie powinien powodować pogorszenia konkurencyjności poszczególnych państw członkowskich. Dlatego Polska opowiedziała się za koordynacją spraw społecznych, przy zachowaniu obecnej równowagi kompetencji między państwami członkowskimi a UE.

3.3.3 Zdrowie

Wyroby medyczne

W trakcie prezydencji luksemburskiej kontynuowano prace nad dwoma *projektami rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wyrobów medycznych: w sprawie wyrobów medycznych oraz wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro*. Prezydencja luksemburska rozpoczęła negocjacje, tzw. trilogi z Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską. Prace te nie są łatwe, ponieważ Rada, mimo przyjęcia „podejścia ogólnego", nie ma jednolitego stanowiska z powodu różnic między państwami członkowskimi. Polska na każdym etapie prac popierała co do zasady cele przyświecające obu projektom, jednocześnie wskazywała na brak uzasadnienia dla szeregu proponowanych przepisów, które mogą być trudne do stosowania przez przedsiębiorców. Polska zgłaszała też zastrzeżenia dotyczące zbytniego rozrostu procedur administracyjnych, które nie będą miały znaczącego wpływu na poprawę bezpieczeństwa wyrobów medycznych, a mogą doprowadzić do nieefektywności sektora wyrobów medycznych. Ponadto, Polska podkreślała, iż niektóre z przepisów będą znacznym obciążeniem dla instytucji państwowych oraz mogą spowodować wzrost wydatków budżetu państwa.

W ocenie Polski działania prezydencji pod koniec kadencji stały się zbyt pospieszne, a proponowane zmiany, mające stanowić kompromis do dalszych dyskusji z Parlamentem Europejskim, zbytnio oddaliły się od celów, jakie zamierzała osiągnąć Rada. Dlatego Polska zdecydowała się na nieudzielanie prezydencji mandatu do dalszych negocjacji.

Nowa żywność

Prezydencja luksemburska zakończyła prace nad rozporządzeniem w sprawie nowej żywności. 28 października 2015 r. Parlament Europejski w I czytaniu większością głosów przyjął tekst nowego projektu rozporządzenia w sprawie nowej żywności. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektowanym rozporządzeniem, w szczególności wyrażała sprzeciw wobec próby utrzymania dwóch odrębnych definicji nanomateriałów w dwóch aktach prawnych, który został uwzględniony w ostatecznej treści rozporządzenia. Obecny kształt rozporządzenia jest zadowalającym kompromisem, uwzględniającym stanowisko Polski prezentowane w trakcie prac.

3.3.4 Edukacja, Młodzież, Kultura i Sport

Edukacja

Priorytetami prezydencji luksemburskiej w obszarze edukacji były kwestie dotyczące ograniczenia zjawiska wczesnego kończenia nauki oraz strategiczne ramy europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia.

Rada UE przyjęła 23 listopada 2015 r. wspólne sprawozdanie Rady i Komisji z wdrażania strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia, które jednocześnie wyznacza nowe priorytety współpracy europejskiej na lata 2016 – 2020. Sprawozdanie zawiera podsumowanie dotychczasowych działań i osiągnięć. Podkreśla się w nim również, że UE czeka szereg pilnych zadań, takich jak: przywrócenie warunków umożliwiających tworzenie miejsc pracy i ożywienie gospodarcze, osiągnięcie zrównoważonego wzrostu, zwiększenie spójności społecznej, skoordynowanie reakcji na przepływy migracyjne, zapobieganie radykalizacji postaw i przemocy. W tym kontekście szczególnego znaczenia nabiera kształcenie i szkolenie.

Prace nad ww. dokumentem toczyły się z aktywnym udziałem Polski. Rada UE przyjęła również konkluzje w sprawie ograniczania zjawiska wczesnego kończenia nauki i sprzyjania sukcesom szkolnym. Rada podkreśliła, że wczesne kończenie nauki jest zazwyczaj spowodowane wieloma, często powiązanymi ze sobą czynnikami osobistymi, społecznymi, ekonomicznymi, kulturowymi i edukacyjnymi. Silny wpływ na uczestnictwo i wyniki uczniów wywierają również struktura i jakość systemów edukacji, a pewne czynniki systemowe mogą negatywnie oddziaływać na postępy w nauce. Dlatego ważne jest dbanie, by każdy młody człowiek miał dostęp do dobrej jakościowo edukacji oraz mógł rozwinąć w pełni swój potencjał, niezależnie od czynników związanych ze statusem społeczno-ekonomicznym.

Dla Polski kluczowe było, aby w konkluzjach podkreślono, że kwestie związane z formami wdrażania działań zapobiegających zjawisku wczesnego kończenia nauki należą do wyłącznej decyzji państw członkowskich. Postulat ten został ostatecznie uwzględniony w końcowym zapisie dokumentu.

Prezydencja luksemburska zainicjowała również debatę polityczną „Edukacja a migracja – strategie na rzecz integracji nowo przybyłych migrantów oraz osób pochodzących ze środowisk migrantów". Polska podkreślała, że edukacja powinna odgrywać istotną rolę w integracji młodych migrantów, przede wszystkim poprzez rozwijanie u młodzieży takich wartości, jak odpowiedzialność i poszanowanie dziedzictwa kulturowego państwa przyjmującego, życia rodzinnego i obywatelskiego, a także solidarności, demokracji, tolerancji, sprawiedliwości i wolności, przy jednoczesnym otwarciu na wartości kultur Europy i świata.

Młodzież

Polska uczestniczyła w pracach nad rezolucją w sprawie stymulowania zaangażowania młodych ludzi w życie demokratyczne w Europie. Temat ten był priorytetem luksemburskiej prezydencji w obszarze młodzieży. Projekt rezolucji nie budził zastrzeżeń Polski. Do najważniejszych zagadnień związanych z aktywizacją młodego pokolenia zaliczono: kształcenie formalne oraz uczenie się pozaformalne, możliwości zaangażowania na szczeblu lokalnym i regionalnym, formy alternatywne i e-

zaangażowanie, dialog z decydentami, praca z młodzieżą, a także działalność organizacji młodzieżowych. W dokumencie wskazano ponadto na ogólny priorytet tematyczny w zakresie europejskiego usystematyzowanego dialogu z młodzieżą w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 30 czerwca 2017 r. tj.: „Umożliwienie wszystkim młodym ludziom aktywności w różnorodnej, skomunikowanej i inkluzywnej Europie – przygotowanie do życia i udziału w życiu społecznym".

Polska była również zaangażowana w prace nad wspólnym sprawozdaniem Rady i Komisji z realizacji odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010 – 2018), w którym Polska w szczególności popierała zapisy mające na celu uwzględnienie zasady subsydiarności. W sprawozdaniu za najważniejsze cele w latach 2016 – 2018 uznano: szersze włączenie społeczne oraz uczestnictwo wszystkich młodych ludzi, zwłaszcza grup zagrożonych; ułatwienie integracji na rynku pracy dla młodych ludzi, ze szczególnym uwzględnieniem długotrwale bezrobotnych i osób przechodzących z edukacji na rynek pracy.

Polska uczestniczyła także w pracach nad projektem rezolucji w sprawie planu prac Unii Europejskiej na rzecz młodzieży na lata 2016–2018, w którym wskazaliśmy na konieczność uwzględnienia uwarunkowań poszczególnych państw członkowskich. W rezolucji przyjęto następujące priorytety działań: włączenie społeczne oraz uczestnictwo wszystkich młodych ludzi w życiu obywatelskim i demokratycznym w Europie, łatwiejsze przejście od młodości do dorosłości, zdrowie i dobrostan młodych ludzi, cyfryzacja, a także szanse i wyzwania związane z coraz liczniejszą obecnością młodych migrantów i uchodźców w Unii Europejskiej.

W trakcie debaty politycznej, przeprowadzonej na posiedzeniu Rady ds. edukacji, młodzieży, kultury i sportu 23 listopada 2015 r., państwa członkowskie podzieliły się swoimi doświadczeniami związanymi z integracją młodych ludzi ze środowisk migranckich. Polska podkreśliła przy tej okazji, że pogłębiona współpraca międzysektorowa na rzecz skutecznej integracji może skutecznie przyczynić się do ograniczania radykalizacji postaw oraz ułatwienia włączenia społecznego młodych imigrantów i uchodźców. W tym celu przydatna jest wymiana dobrych praktyk, których przykładem jest kompendium rozwiązań krajowych opracowane przez prezydencję luksemburską w oparciu o otrzymane wkłady krajowe, w tym również z Polski.

Kultura

Prezydencja luksemburska skoncentrowała prace w tym obszarze na roli kultury w relacjach zewnętrznych Unii Europejskiej, zwłaszcza na kwestii kultury w polityce rozwojowej UE, w kontekście prac nad Agendą i Celami Zrównoważonego Rozwoju do 2030 roku. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad *konkluzjami Rady ws. kultury w relacjach zewnętrznych UE, ze szczególnym uwzględnieniem kultury we współpracy na rzecz rozwoju*. W dokumencie tym Rada wezwała Komisję Europejską, aby wraz z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych podjęła prace nad bardziej strategicznym podejściem do powyższej tematyki. Jednocześnie konkluzje Rady identyfikują obszary, w których kultura jest ważnym elementem rozwoju i zapraszają do uczestnictwa w nieformalnej grupie refleksyjnej poświęconej temu tematowi. Postulaty Polski dotyczące udziału w projekcie przedstawicieli państw członkowskich oraz podkreślenia znaczenia kultury dla rozwoju gospodarczego zostały uwzględnione.

Ponadto, Polska wzięła udział w przeprowadzonej z inicjatywy prezydencji luksemburskiej debacie w ramach Rady UE na temat wspólnego działania przeciwko niszczeniu i nielegalnemu obrotowi dziedzictwem kultury na obszarach objętych konfliktami zbrojnymi. Stanowisko Polski przedstawione podczas debaty współbrzmiało ze stanowiskiem innych delegacji. Polska wskazywała m.in. na potrzeby szkoleniowe w zakresie budowy świadomości dot. problematyki niszczenia i nielegalnego obrotu dzieł kultury, poprawy wymiany informacji pomiędzy służbami oraz zaangażowania w prace agend międzynarodowych, przede wszystkim UNESCO.

W drugim półroczu 2015 roku Polska uczestniczyła również w dyskusji na temat *konkluzji Rady oraz przedstawicieli rządów państw członkowskich zgromadzonych w Radzie ws. modyfikacji Planu prac Rady w dziedzinie kultury (2015-2018) w zakresie priorytetu dialog międzykulturowy*. Modyfikacja

przewiduje utworzenie nowej grupy eksperckiej Otwartej Metody Koordynacji. Grupa ta podejmie prace w 2016 roku i zajmie się identyfikacją dobrych praktyk na poziomie kultury i sztuki sprzyjających integracji społecznej uchodźców, którzy otrzymają azyl w krajach UE. Polska poparła modyfikację Planu, po uzyskaniu zapewnienia, że grupa ta w swoich pracach wykorzysta dorobek poprzednich grup zajmujących się dialogiem międzykulturowym.

Sport

Prezydencja luksemburska przyjęła ambitny program działań w zakresie sportu. Najważniejszym wyzwaniem tego półrocza było doprowadzenie do przyjęcia przez Radę dwóch *decyzji w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej* ***konwencji Rady Europy w sprawie zwalczania manipulacji zawodami sportowymi*** *w odniesieniu do kwestii związanych i niezwiązanych z prawem karnym materialnym i ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych.* Ich przyjęcie oznaczałoby możliwość podpisania przez Unię Europejską wspomnianej wyżej konwencji. Polska była aktywnym uczestnikiem prac nad ww. projektami decyzji. Ostatecznie na skutek zgłoszenia zastrzeżenia ogólnego przez Maltę, przyjęcie dokumentów zostało zablokowane. Dyskusja w tej sprawie będzie kontynuowana.

W interesie Polski, która podpisała ww. konwencję 7 lipca 2015 r., leży jak najszybsze podpisanie konwencji również przez UE. W trakcie debaty nad projektem zwracaliśmy jednak uwagę, że z powodu braku wyłącznych zewnętrznych kompetencji UE w zakresie przyjmowania norm dotyczących definicji przestępstw, przyjęcie decyzji w zakresie spraw karnych nie jest potrzebne. Nie chcąc jednak zablokowania dalszych prac nad projektami, Polska zniosła swoje zastrzeżenie i wraz z kilkoma innymi państwami członkowskimi zapowiedziała złożenie deklaracji, w której wyrazi swoje wątpliwości o charakterze prawnym.

Ponadto, w trakcie prezydencji luksemburskiej Polska brała udział w przygotowaniu dwóch projektów konkluzji w obszarze sportu, które ostatecznie zostały przyjęte przez Radę. Pierwsze z nich, w sprawie promowania zajęć w zakresie sprawności ruchowej, wychowania fizycznego i sportu dla dzieci, podkreślają istotną rolę aktywności fizycznej w życiu młodych ludzi. Drugi z opracowanych projektów konkluzji *w sprawie reprezentacji państw członkowskich UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej (WADA) oraz koordynowania stanowisk UE i jej państw członkowskich przed każdym posiedzeniem tej agencji,* odnosił się do rezolucji przyjętej w 2011 r. podczas prezydencji polskiej i był efektem m.in. debaty mającej miejsce w trakcie nieformalnego spotkania ministrów w Luksemburgu. Przyjęte konkluzje wyrażają pozytywną opinię co do funkcjonowania obecnego systemu koordynacji i reprezentacji w zakresie współpracy ze Światową Agencją Antydopingową. Zwrócono jednak uwagę na kilka elementów, które wymagają lepszego wdrożenia na poziomie wykonywania obowiązujących zapisów. W dyskusji Polska podkreślała przede wszystkim konieczność tworzenia bardziej precyzyjnego mandatu dla przedstawiciela UE, tak aby zabierał głos tylko w kwestiach związanych z *acquis*. Polska sprzeciwiała się również tworzeniu nowych eksperckich grup konsultacyjnych, które miałyby opracowywać stanowisko UE (ostatecznie zapis ten, zgodnie z intencją Polski, nie znalazł się w tekście konkluzji).

Przedstawiciel Polski wziął również udział w debacie ministrów podczas posiedzenia Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu na temat „Potencjał edukacyjny sportu: pomoc młodzieży defaworyzowanej w znalezieniu swojego miejsca w społeczeństwie", podczas której reprezentanci państw członkowskich przedstawiali krajowe dobre praktyki w tym zakresie. Polska opisała doświadczenia związane z realizacją „Programu przeciwdziałania poprzez sport agresji i patologii wśród dzieci i młodzieży", podkreślając, że sport jest znakomitym narzędziem wychowawczym i socjalizacyjnym.

3.4.1 Jednolity Rynek Cyfrowy

Ochrona danych

Polska konsekwentnie i aktywnie uczestniczyła w pracach nad wnioskiem dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych (projektem ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) - inicjatywy kluczowej dla zapewnienia UE odpowiednich ram prawnych w zakresie danych osobowych i ich ochrony. Prace te stanowiły następstwo przyjęcia podejścia ogólnego na posiedzeniu Rady w czerwcu 2015 r. i miały na celu uzgodnienie finalnej wersji dokumentu podczas negocjacji z Parlamentem Europejskim. W duchu kompromisu Polska ostatecznie poparła przyjęcie wypracowanego w toku negocjacji z PE tekstu rozporządzenia ogólnego o ochronie danych, zaznaczając jednakże, że tekst w dalszym ciągu nie uwzględnia szeregu postulatów konsekwentnie zgłaszanych przez Polskę w toku negocjacji. Zdaniem Polski, następujące elementy rozporządzenia nie zostały rozwiązane w sposób optymalny i mogą powodować problemy w praktyce jego stosowania:

- zbyt skomplikowany mechanizm one-stop-shop, który nie realizuje stawianego przed nim celu tj. uproszczenia rozstrzygania sporów, które mogą się pojawić na gruncie transgranicznych operacji przetwarzania danych wewnątrz UE;
- solidarna odpowiedzialność odszkodowawcza administratorów danych i procesorów, która zdaniem Polski może stanowić zbyt duże obciążenia np. dla małych i średnich przedsiębiorstw współpracujących z globalnymi firmami;
- zbyt szerokie wyłączenia spod ogólnych obowiązków w przypadku przetwarzania danych w celach statystycznych, naukowych i historycznych; zwłaszcza cel statystyczny powinien być ograniczony do statystyki publicznej, tak aby uniemożliwić powoływanie się na niego podmiotom prywatnym wykorzystującym metody przetwarzania danych oparte na profilowaniu;
- wprowadzenie na ostatnim etapie prac granicy wieku na poziome 16 lat dla samodzielnego wyrażania zgody na przetwarzanie danych na potrzeby usług społeczeństwa informacyjnego, która wprawdzie może być obniżona, ale wymaga to aktu prawa krajowego;
- niezwykle dotkliwe kary, oderwane od realiów gospodarczych części państw UE, w tym Polski;
- niski pułap obowiązku zgłaszania naruszeń ochrony danych osobowych do organu nadzorczego i związane z tym ryzyko, że rejestr zgłoszeń zamiast informować o rzeczywistych naruszeniach, stanie się rejestrem „zgubionych pendrive'ów";
- szereg derogacji i wyłączeń, zwłaszcza dla prawa krajowego i instytucji UE, który sprawia, że poziom harmonizacji będzie niższy niż początkowo zakładano;

Cyberbezpieczeństwo

Polska aktywnie uczestniczyła w procesie negocjacji projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii, w tym w jego ostatniej fazie. Projekt ten stanowi fundament wdrażanej od dwóch lat Strategii Unii Europejskiej w zakresie cyberbezpieczeństwa. Polska wyrażała poparcie dla podstawowego celu projektu, tzn.: zapewnienia wspólnego w całej UE wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci teleinformatycznych i przetwarzanych w nich informacji poprzez:

- wprowadzenie mechanizmów notyfikowania cyber-zagrożeń,

- przyjęcie planów reakcji na cybernetyczne incydenty i ataki,

- określenie zasad współpracy między instytucjami i zespołami ds. przeciwdziałania zagrożeniom w cyberprzestrzeni (CERT-ami) państw członkowskich UE.

Podczas prac Polska zwracała szczególną uwagę na potrzebę harmonizacji zapisów dyrektywy z już istniejącymi aktami prawa UE, w poszczególnych sektorach, aby uniknąć dublowania przepisów. Podkreślała także wagę precyzyjnego określenia zasad identyfikowania operatorów, którzy zostaną objęci dyrektywą, aby uniknąć nakładania nadmiernych obciążeń administracyjnych na przedsiębiorców.

W grudniu 2015 r. Polska poparła przyjęcie ostatecznego tekstu dyrektywy, w którym zostały wprowadzone nowe zapisy dotyczące operatorów kluczowych usług oraz kwestii horyzontalnych, wynikające z przeprowadzonych uzgodnień pomiędzy Radą a Parlamentem Europejskim. Niemniej, Polska podzieliła zastrzeżenia kilku państw członkowskich UE wobec zwiększenia reżimu regulacyjnego dla dostawców usług cyfrowych w ostatecznym tekście.

Dostępność stron internetowych instytucji sektora publicznego

Po wznowieniu przez prezydencję Luksemburga prac nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego Rząd RP podtrzymał poparcie dla celu przedmiotowego projektu, czyli zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących dostępności stron internetowych instytucji sektora publicznego, a jednocześnie skutecznie zadbał o realizację wyjściowych postulatów, tj.:

- zapewnienie wyłączenia z zakresu dyrektywy wymogów analogicznych do obowiązujących w polskim prawie, uzgodnionych z organizacjami pozarządowymi reprezentującymi środowisko osób niepełnosprawnych,

- usunięcie przepisów uprawniających Komisję Europejską do wskazywania w drodze aktów delegowanych Standardów Europejskich, z którymi miałyby być zgodne strony internetowe instytucji publicznych.

Polska poparła także przyjęcie mandatu na pierwszy trilog z Parlamentem Europejskim, który odbędzie się w styczniu 2016 r., jednakże zwróciła uwagę na wysoce nieprecyzyjną propozycję zakresu przedmiotowego dyrektywy. Polska podkreśliła wagę racjonalnego zdefiniowania zakresu oddziaływania dyrektywy, aby zapewnić jej skuteczną implementację w praktyce, a w konsekwencji- upowszechnienie wdrożonych w urzędach standardów dostępności stron internetowych. Tym samym Polska podzielała postulaty UK, DE, EL i DK.

Jednolity rynek telekomunikacyjny w UE

Podczas prezydencji Luksemburga Polska poparła przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii, stanowiącego jeden z warunków dokończenia budowy jednolitego rynku telekomunikacyjnego w UE. Przyjęte rozporządzenie odzwierciedla postulaty głoszone przez Polskę podczas wcześniejszych prac nad dokumentem:

- w trosce zarówno o konsumentów, jak i przedsiębiorców telekomunikacyjnych, Polska popierała jak najszybszą eliminację wygórowanych opłat za usługi roamingu międzynarodowego. Polska sprzeciwiała się jednocześnie wprowadzaniu skomplikowanych mechanizmów dotyczących funkcjonowania tych usług. W opinii Polski dysproporcje na rynku hurtowym usług roamingowych są podstawową przyczyną nieregularności i braku konkurencji na europejskim rynku roamingu, a zatem przed zniesieniem opłat roamingowych powinna być przeprowadzona analiza i reforma stanu rynku hurtowego tych usług;

- w zakresie przepisów dotyczących neutralności sieci Polska głosiła pogląd, iż priorytetowa jest ochrona zasady otwartego Internetu poprzez zagwarantowanie neutralności sieci i w konsekwencji sprzeciwiała się wprowadzaniu mechanizmów pozwalających na filtrowanie i cenzurowanie sieci Internet;

- uzgodniono datę zniesienia roamingu (15 czerwca 2017 r.) oraz datę przeglądu stawek hurtowych (15 czerwca 2016 r.). Porozumienie zawiera mechanizm odzyskiwania poniesionych kosztów (ang. cost-recovery), gwarancje dotyczące otwartego Internetu, definicję dozwolonego użytkowania (ang. fair-use) oraz nie przewiduje przejściowych limitów i zapisów w zakresie ochrony rodzicielskiej.

Znaczna część inicjatyw legislacyjnych dot. zagadnień cyfrowych, przewidzianych zarówno w opublikowanej w maju 2015 r. Strategii Jednolitego Rynku Cyfrowego, jak i w opublikowanej w październiku 2015 r. Strategii Rynku Wewnętrznego, nad którymi dyskusje oraz konsultacje trwały na forach rozmaitych gremiów i grup roboczych Rady UE w okresie sprawowania prezydencji przez Luksemburg, ma zostać zaprezentowana w roku 2016. Dopiero wówczas należy spodziewać się intensyfikacji prac m.in. w odniesieniu do tzw. blokowania geograficznego czy tzw. prawa umów cyfrowych.

3.4.2 Wzmocnienie Rynku Wewnętrznego (w tym m.in. polityka konkurencyjności, strategia jednolitego rynku, pomoc publiczna, SME, własność intelektualna)

Strategia jednolitego rynku

Strategia jednolitego rynku (Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów - Usprawnienie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw COM(2015)550) została opublikowana 28 października 2015 r. Głównym celem dokumentu jest wzmocnienie rynku wewnętrznego, który stanowi jedno z najważniejszych osiągnięć UE. W dokumencie KE zapowiedziała działania m.in. w zakresie ekonomii współdzielenia, start-upów i MŚP, paszportu usługowego, handlu detalicznego, przeciwdziałania dyskryminacji konsumentów i przedsiębiorców, modernizacji systemu normalizacji, systemu zamówień publicznych, ochrony własności intelektualnej, strategii inteligentnego wdrażania prawa, pełnej implementacji dyrektywy usługowej. Strategia została zaprezentowana na posiedzeniu Rady ds. Konkurencyjności w dniu 30 listopada br. Począwszy od I poł. 2016 r. KE będzie sukcesywnie przedkładać projekty aktów legislacyjnych i dokumentów pozalegislacyjnych służących operacjonalizacji zapowiedzianych celów.

W trakcie prezentacji podczas ww. posiedzenia Rady Polska wskazała, że co do zasady pozytywnie ocenia większość zapowiedzianych w Strategii działań i inicjatyw, jednak stanowisko odnośnie do poszczególnych wniosków legislacyjnych i działań pozalegislacyjnych będzie zależało od konkretnych rozwiązań, które zaproponuje Komisja w ramach realizacji Strategii. W opracowywaniu tych rozwiązań Polska chce aktywnie uczestniczyć.

Zdaniem Polski z ostrożnością należy przyglądać się m.in. propozycjom w zakresie geoblokowania. Ewentualne decyzje dotyczące regulacji w tych obszarach powinny być poprzedzone pogłębioną analizą zjawiska. Duże wątpliwości budzą także propozycje w zakresie zamówień publicznych, które ocenić należy jako zdecydowanie przedwczesne, zważywszy na niedawno przeprowadzoną reformę unijnych regulacji w tym obszarze. Ponadto występuje zauważalna nierównowagi podejścia do komponentu towarowego w porównaniu z usługami.

Harmonizacja techniczna

Podczas prezydencji luksemburskiej Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uproszczenia przenoszenia w ramach jednolitego rynku pojazdów silnikowych zarejestrowanych w innym państwie członkowskim na forum grupy roboczej ds. harmonizacji technicznej, który ma na celu poprawę funkcjonowania jednolitego

rynku poprzez usunięcie barier administracyjnych związanych z procedurą ponownej rejestracji pojazdów, stanowiących utrudnienie w swobodnym przepływie towarów. Celem prezydencji luksemburskiej było znalezienie kompromisowego brzmienia warunków dla wymogu rejestracji pojazdu przez dane państwo członkowskie. Polska konsekwentnie dążyła do utrzymania kryterium zamieszkania jako podstawowego warunku dla wymogu zarejestrowania pojazdu w państwie członkowskim (art.3.), przedstawiając w tym zakresie własne propozycje zapisów. Prace nad ostatecznym kształtem art. 3 projektu rozporządzenia będą kontynuowane przez kolejne prezydencje.

Polityka konkurencyjności

Podczas posiedzenia Rady UE ds. Konkurencyjności w dniu 1 października 2015 r. prezydencja luksemburska wprowadziła nową metodę pracy – „Sprawdzian konkurencyjności" (ang. *competitiveness check-up*), który ma być stałym punktem agendy posiedzeń tej formacji Rady, co Polska od dawna postulowała, budując silną koalicję państw na rzecz tej zmiany. Przesłanką wprowadzenia nowej metody jest zapotrzebowanie na proste i przewidywalne przepisy na poziomie UE w celu wspierania europejskich przedsiębiorstw, zwiększenia ich konkurencyjności i stymulowania inwestycji. Otoczenie regulacyjne powinno posiadać prawdziwą wartość dodaną, zarówno dla konsumentów, jak i firm. W ten sposób prezydencja postanowiła wzmocnić rolę Rady UE ds. Konkurencyjności, zarówno w zakresie przeglądu kwestii gospodarczych w ujęciu horyzontalnym, jak i sektorowym oraz w zakresie uwzględnienia aspektu konkurencyjności, w innych obszarach polityki UE. Wpływ na konkurencyjność gospodarki europejskiej powinien być lepiej uwzględniany przy wdrażaniu przepisów UE oraz opracowywaniu nowych inicjatyw (w tym przede wszystkim dotyczących środowiska i energii). Prezydencja przygotowała i na bieżąco aktualizowała listę inicjatyw i aktów prawnych o szczególnym znaczeniu dla konkurencyjności. Będzie ona stanowiła załącznik do materiałów przedkładanych do dyskusji podczas kolejnych sprawdzianów konkurencyjności. Pomysł ten wychodzi naprzeciw postulatom Polski dotyczącym konieczności poddawania analizie projektów aktów prawnych mających wpływ na konkurencyjność UE, ze szczególnym uwzględnieniem tych, których podstawę prawną stanowi art. 114 TFUE, jak również realizuje mandat Rady COMPET z 2003 r. Polska podkreślała bowiem zjawisko „inflacji legislacyjnej" polegającej na przyjmowaniu nowych aktów prawnych regulujących różne dziedziny Jednolitego Rynku, bez refleksji nad rosnącymi obciążeniami dla przedsiębiorców europejskich. Wzmocniona rola Rady ds. Konkurencyjności powinna przywrócić kontrolę nad tym procesem.

W celu propagowania bardziej zintegrowanego podejścia do konkurencyjności prezydencja luksemburska zorganizowała kilka wspólnych spotkań pomiędzy grupami roboczymi Rady zajmującymi się kwestiami istotnymi dla konkurencyjności, zarówno w ramach kompetencji Rady ds. Konkurencyjności, jak i między różnymi formacjami Rady. Było to zgodne z oczekiwaniami Polski i wpisuje się w postulat monitorowania działań mających wpływ na konkurencyjność podejmowanych w ramach różnych formacji Rady.

W ramach prezydencji luksemburskiej w dniu 13 października 2015 r. odbyło się także posiedzenie Grupy Wysokiego Szczebla ds. Konkurencyjności i Wzrostu (HLG), która omówiła m.in. rezultaty pierwszego sprawdzianu konkurencyjności. Polska wyraziła poparcie dla zaangażowania HLG w proces przygotowywania dyskusji ministrów na Radzie ds. Konkurencyjności w punkcie *„competitiveness check-up"*.

Lepsze regulacje

Podczas prezydencji luksemburskiej trwały intensywne dyskusje poświęcone agendzie lepszych regulacji (ang. *better regulation)*. Państwa członkowskie miały okazję przedyskutować trzy główne elementy pakietu: konsultacje interesariuszy, przeprowadzanie ocen skutków regulacji oraz kwestie dotyczące REFIT. Na podstawie ww. dyskusji prezydencja luksemburska przygotowała projekt listu COREPER I do Przewodniczącego COREPER II, odzwierciedlając podejście i wątpliwości państw członkowskich, dotyczące wybranych aspektów proponowanej agendy. Z perspektywy Polski, istotne

jest odnotowanie w dokumencie stanowiska Polski ws. oceny wpływu na poziomie regionów (ang. *territorial impact assessment*), należy jednak zwrócić uwagę na fakt, że w liście prezydencji nie ma żadnych istotnych postulatów w odniesieniu do tekstu Porozumienia Międzyinstytucjonalnego Komisji, Rady i Parlamentu Europejskiego ws. lepszego stanowienia prawa COM(2015)216. Ponadto, dyskutowano kwestię uwzględniania aspektu konkurencyjności w różnych politykach UE (tzw. *competitiveness mainstreaming*). W debacie skupiono się na narzędziach i procedurach Lepszych Regulacji i ich wpływie na stanowienie lepszego prawa w obszarze polityki przemysłowej. Prezydencja luksemburska podniosła również temat konieczności uwzględniania potrzeb MŚP w zakresie projektowania legislacji UE oraz zwolnieniom dla MŚP i ułatwieniom w prawodawstwie UE.

Małe i Średnie Przedsiębiorstwa

Podczas prezydencji luksemburskiej odbyły się dwa spotkania sieci Europejskich Pełnomocników ds. MŚP. Spotkania dotyczyły między innymi wskazania głównych celów w zakresie polityki MŚP, głównych kierunków krajowych polityk względem MŚP na najbliższy rok, ułatwianie dostępu do finansowania, ze szczególnym uwzględnieniem alternatywnych źródeł finansowania (finansowanie pozabankowe).

W trakcie spotkań, polski Pełnomocnik ds. MŚP podkreślił, że zapewnienie przyjaznych i przejrzystych ram prawnych dla przedsiębiorstw, w tym w szczególności MŚP, jest istotnym elementem podnoszenia konkurencyjności gospodarki. Jest to też jeden z priorytetów gospodarczych Rządu RP. Działania w tym zakresie, zarówno na poziomie UE, jak i krajowym, powinny być realizowane dwutorowo: poprzez zmniejszanie istniejących obciążeń legislacyjnych i administracyjnych oraz tworzenie lepszego prawa. Ponadto poinformował, że na poziomie krajowym wysoki priorytet nadawany jest działaniom w zakresie podnoszenia kwalifikacji i rozwoju umiejętności. Jednocześnie odnosząc się do obszaru „drugiej szansy", poinformował o przyjęciu przez Rząd RP dokumentu „Polityka Nowej Szansy", który w sposób kompleksowy odnosi się do problematyki zarządzania przedsiębiorstwem w sytuacji kryzysowej, zagadnień związanych z likwidacją przedsiębiorstw oraz ułatwiania podejmowania działalności gospodarczej, osobom doświadczonym porażką biznesową.

Ułatwianie dostępu do finansowania dla MŚP jest jednym z głównych priorytetów dla Polski. Dlatego, też Polska popierała wszelkie działania mające na celu poprawę dostępu małych i średnich przedsiębiorstw do różnych form finansowania: *venture capital*, pożyczek, rynków kapitałowych i innych nowych, innowacyjnych instrumentów.

Własność intelektualna

W ramach działań prowadzonych przez Komisję Europejską w przedmiocie własności intelektualnej, Polska uczestniczy regularnie w posiedzeniach Komitetu Przygotowawczego do utworzenia Jednolitego Sądu Patentowego (Komitet), (ang. *Unitary Patent Commitee* – UPC). Polska, mimo nieprzystąpienia do Umowy o utworzeniu Jednolitego Sądu Patentowego, aktywnie uczestniczyła w każdym z posiedzeń Komitetu, mając przede wszystkim na względzie, aby system Jednolitego Sądu Patentowego, który ma docelowo objąć wszystkie kraje członkowskie Unii, był jak najkorzystniejszy dla polskiej gospodarki. Uwagi zgłaszane przez Polskę odnośnie do brzmienia poszczególnych przepisów aktów prawnych składających się na system Jednolitego Sądu Patentowego zostały zaakceptowane.

Turystyka

Polska z zadowoleniem przyjęła działania podjęte przez prezydencję luksemburską na rzecz rozwoju turystyki europejskiej.

W szczególności pozytywnie oceniliśmy zakończenie prac nad projektem dyrektywy w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych podczas prezydencji luksemburskiej. Nowe regulacje zastąpią dyrektywę z roku 1990, która nie odpowiada już realiom rynkowym.

Polska czynnie uczestniczyła we wszystkich etapach prac, przekazując szczegółowe uwagi i argumentacje oraz propozycje zmian w projekcie. Głównym celem aktualizacji dyrektywy jest objęcie jej zakresem różnych form imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, w tym ofert on-line (tzw. pakiety dynamiczne). W tekście dyrektywy uwzględniono uwagi Polski, m.in. uszczegółowiono zakres i definicje dyrektywy oraz doprecyzowano przepisy dotyczące realizacji imprezy turystycznej, odpowiedzialności za szkody i systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności pod kątem ich wpływu na przedsiębiorstwa (np. ograniczenie odpowiedzialności organizatora w nadzwyczajnych okolicznościach).

Polska jest także zadowolona z debaty przeprowadzonej w trakcie Europejskiego Forum Turystyki (17-18 września 2015 r. w Luksemburgu) dotyczącej *Europejskiej polityki turystycznej, wyzwań i priorytetów na przyszłość.* W trakcie Forum wskazano istotne dla przemysłu turystycznego zagadnienia, m.in.: wspólnej promocji europejskich szlaków turystycznych, edukacji i szkoleń w turystyce oraz wykorzystania nowych technologii w turystyce.

3.4.3 Polityka Energetyczna

Wdrażanie Unii Energetycznej

Prace nad rozwojem koncepcji Unii Energetycznej (UnE), zgodnie z komunikatem KE z dnia 25 lutego 2015 r. *Strategia ramowa na rzecz stabilnej Unii Energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu COM(2015) 080,* konkluzjami RE z marca 2015 r. oraz konkluzjami Rady UE z czerwca 2015 r., były kontynuowane w oparciu o pięć równoważnych i wzajemnie wzmacniających się filarów Unii Energetycznej:

- bezpieczeństwo dostaw w oparciu o zasady solidarności i zaufania,
- konkurencyjny i ukończony rynek wewnętrzny energii,
- obniżenie popytu na energię (poprawa efektywności energetycznej),
- dekarbonizacja gospodarki,
- badania, innowacje i konkurencyjność.

W związku z powyższym, w zakresie polityki energetycznej głównym priorytetem prezydencji luksemburskiej było kontynuowanie wdrażania Europejskiej UnE ze szczególnym naciskiem na stworzenie spójnego modelu zarządzania UnE (*governance*) opierającego się o sprawną współpracę państw członkowskich z Komisją Europejską oraz ze szczególnym uwzględnieniem roli współpracy regionalnej (obok wymiaru unijnego). Stworzenie wspólnego dla państw członkowskich podejścia do tworzenia planów ws. klimatu i energii w założeniu miało uprościć cały proces oraz zwiększyć spójność i jednorodność dostarczanych danych, wzmocnić współpracę regionalną i zapewnić inwestorom długookresową przewidywalność rynku, natomiast zakładane krajowe plany i raporty miały przełożyć się na lepsze możliwości oceny stanu zaawansowania w osiąganiu celów Unii Energetycznej na poziomie całej UE.

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach poświęconych uzgodnieniu *Konkluzji Rady UE ws. systemu zarządzania Unią Energetyczną*, których celem jest objęcie procesem monitorowania działań państw członkowskich nakierowanych na urzeczywistnienie Unii Energetycznej. W toku prac nad projektem konkluzji Polska dążyła przede wszystkim do zachowania wiodącej roli państw członkowskich w tworzeniu krajowych planów i ograniczenia roli KE w zarządzaniu UnE oraz zachowania równowagi i holistycznego podejścia między wszystkimi pięcioma wymiarami UnE. Nie poparliśmy propozycji KE i niektórych państw członkowskich dot. przyjęcia ram legislacyjnych w zakresie zarządzania UnE. KE, Niemcy, Portugalia i Austria postulowały, aby w Konkluzjach p.cz. zgodziły się na osadzenie systemu zarządzania UnE w ramach aktu prawnego. Sprzeciw państw grupy wyszehradzkiej, w tym PL, oraz kilku innych p.cz. wynikał z potrzeby zachowania jak największej elastyczności w dochodzeniu do

UnE. Polska inicjowała i poparła tylko te zapisy, które podkreślają przyjęcie celów dla Odnawialnych Źródeł Energii (OZE) i efektywności energetycznej na poziomie unijnym oraz zapewniają niezbędną elastyczność dla państw członkowskich w określaniu ich krajowych podejść w tym obszarze. Jeden z najbardziej wrażliwych zapisów odnosił się do krajowych planów w kontekście celu redukcyjnego do 2050 r. Kwestia ta była przedmiotem długotrwałych i trudnych negocjacji, których rezultatem jest tylko odwołanie się do Konkluzji Rady ds. Środowiska z 18 września 2015 r. w kontekście horyzontu 2050 (zaakcentowanie globalnego podejścia). Konkluzje zostały przyjęte podczas posiedzenia Rady ds. Energii 26 listopada 2015 r.

Podczas prezydencji luksemburskiej (listopad 2015 r.) KE zaprezentowała także pierwszy *Raport o stanie rozwoju Unii Energetycznej,* COM(2015) 572. W ocenie KE w ciągu 9 miesięcy od publikacji koncepcji Unii Energetycznej, zgodnie z założeniami, uczynione zostały wymierne postępy w zakresie jej implementacji. KE zamierza oprzeć dalsze działania na 3 priorytetach: 1) efektywna transformacja UE ku gospodarce niskoemisyjnej, 2) sprawiedliwość społeczna ze szczególną rolą konsumentów-odbiorców energii oraz 3) stabilny system zarządzania, który zapewni inwestorom przewidywalność i przejrzystość.

Jednocześnie, w ramach dokumentów towarzyszących ww. *Raportowi* KE opublikowała tzw. *fiszki krajowe* (*country fact sheets*) stanowiące integralną część systemu zarządzania UnE. Przedłożone *Fiszki* określają mocne i słabe strony systemu energetycznego danego PCz, w kontekście pięciu filarów UnE wskazując jednocześnie możliwości jakie stworzy realizacja strategii UnE. Polska w ramach prac na *fiszkami krajowymi* zgłosiła szereg istotnych uwag oraz uzupełnień w stosunku do wersji przygotowanej przez KE, dotyczących m. in. uzależnienia kraju od dostaw energii z państw trzecich, aktualizacji statusu działań w zakresie realizacji kluczowej infrastruktury energetycznej (w tym projektów PCI), wskaźnika przepustowości elektroenergetycznych połączeń transgranicznych. Przy okazji ww. *Raportu* KE została opublikowana również druga lista Projektów Wspólnego Zainteresowania (PCI). Projekty budowy infrastruktury energetycznej znajdujące się na tej liście mają prawo ubiegania się m.in. o dofinansowanie z unijnego funduszu CEF (*Connecting Europe Facility*). Na liście znalazło się 10 polskich projektów (pięć w zakresie gazu ziemnego, trzy elektroenergetyki i dwa ropy naftowej).

Na zakończenie prac prezydencji luksemburskiej w zakresie budowy Unii Energetycznej przyjęto konkluzje Rady Europejskiej (17-18 grudnia 2015r.), w których RE wskazała na konieczność: 1) pilnego przedłożenia przez KE odpowiednich projektów legislacyjnych, 2) pełnej implementacji legislacji w zakresie efektywności energetycznej, 3) opracowanie zintegrowanej strategii badań, rozwoju i konkurencyjności w ramach unii energetycznej oraz 4) szybkiej implementacji projektów wspólnego zainteresowania (PCI). Jednocześnie w konkluzjach RE zapisano, że wszystkie nowe projekty infrastruktury energetycznej powinny wpisywać się w cele Unii Energetycznej (redukcja zależności energetycznej, dywersyfikacja źródeł dostaw), co w kontekście koncepcji budowy Nord Stream 2 jest zgodne z interesem Polski.

W kwestii Nord Stream 2 Polska uczestniczyła w dwóch inicjatywach mających na celu zwrócenie szczególnej uwagi Komisji Europejskiej i Rady Europejskiej na projekt budowy gazociągu. 27 listopada 2015 r. ministrowie do spraw energii z Polski, Rumunii, Węgier, Słowacji, Litwy, Łotwy, Estonii wystosowali list do wiceprzewodniczącego Komisji Europejskiej M. Sefcovica. Poinformowali w nim o spodziewanych negatywnych skutkach budowy gazociągu Nord Stream 2 dla bezpieczeństwa energetycznego i sytuacji politycznej w Unii Europejskiej oraz państwach regionu Europy Środkowej. Z kolei 3 grudnia 2015 r. Premierzy Czech, Węgier, Polski, Słowacji oraz Rumunii wystosowali list do Przewodniczącego Rady Europejskiej Donalda Tuska. Podkreślali w nim potrzebę implementacji zasad Unii Energetycznej, w tym w szczególności zapewnienie, aby ewentualne nowe projekty infrastruktury energetycznej UE były zgodne z tymi zasadami.

Istotnym elementem ukierunkowującym dalsze prace prezydencji luksemburskiej w zakresie Unii Energetycznej, w tym zaangażowanie Polski, była publikacja przez KE w dniu 15 lipca 2015 r. tzw.

„pakietu letniego". W skład pakietu weszły m.in. *Komunikat KE: Zainicjowanie procesu publicznych konsultacji na temat nowej struktury rynku energii* COM(2015) 340 oraz *Komunikat KE: Stworzenie nowego ładu dla odbiorców energii* COM(2015) 339. Publikacja dokumentów jest elementem realizacji strategii Unii Energetycznej. Nowa struktura rynku energii elektrycznej stanowi jeden z priorytetów strategii Unii Energetycznej, polegającej na zbudowaniu w pełni zintegrowanego wewnętrznego rynku energii. Odnosi się również do przyjętych celów polityki energetyczno-klimatycznej do 2030 r. (integracja wzrastającego wolumenu OZE na rynku energii). Podczas posiedzenia Rady ds. Energii 26 listopada 2015 r. przeprowadzono debatę kierunkową w zakresie ww. komunikatów, podczas której Polska przedstawiła stanowisko w zakresie dostosowania ról, obowiązków i uprawnień Operatorów Systemów Dystrybucyjnych (OSD) w przyszłym systemie elektroenergetycznym i zreformowanym rynku energii elektrycznej oraz wspierania konsumentów w kierunku lepszej kontroli kosztów energii.

KE rozpoczęła szereg konsultacji publicznych w związku z opracowywaniem i zapowiedziami publikacji kolejnych dokumentów związanych z wdrażaniem UnE. W tym w zakresie, w kontekście *Komunikatu KE w sprawie zainicjowania procesu publicznych konsultacji na temat nowej struktury rynku energii elektrycznej* (COM(2015)340), Polska przekazała do KE najważniejsze elementy stanowiska. Zaprezentowała je także podczas posiedzenia Dyrektorów Generalnych ds. energii w dn. 9 października 2015 r.

W kontekście kluczowego dla Polski pierwszego filaru UnE, tj. *Bezpieczeństwo dostaw, solidarność i zaufanie*, w zakresie opracowywanej przez KE kompleksowej *Strategii na rzecz skroplonego gazu ziemnego (LNG) i jego magazynowania,* Polska wyraziła konieczność bezpośredniego dostępu do dostaw LNG spoza UE. W tym zakresie podkreśliliśmy znaczący rozwój globalnego rynku LNG, przewidywane szybkie zwiększenie dostępnego na nim wolumenu gazu w przeciągu najbliższych lat oraz konieczność rozwoju infrastruktury LNG, w tym wsparcie UE dla budowy, modernizacji i utrzymania nowych obiektów LNG. Polska podkreśliła kluczowe znaczenie magazynów gazu dla zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw państw członkowskich.

W ramach pierwszego filaru UnE KE zapowiedziała również przeprowadzenie rewizji *Decyzji Rady nr 994/2012 ws. ustanowienia mechanizmu wymiany informacji dot. umów międzyrządowych w obszarze energii.* W odpowiedzi na dokument konsultacyjny KE, Polska przekazała sugestie w zakresie poprawy i wzmocnienia obecnie funkcjonującego *mechanizmu* mającego na celu zwiększenie przejrzystości umów międzyrządowych zawieranych pomiędzy Państwami Członkowskimi UE a państwami trzecimi oraz roli i udziału KE w tym procesie. Polska opowiedziała się m. in. za wprowadzeniem katalogu klauzul modelowych i zakazanych oraz zapewnieniem pełnej zgodności umów z obowiązującym prawem unijnym i celami polityki UE w zakresie bezpieczeństwa dostaw.

Prezydencja luksemburska podjęła prace w zakresie jedynego przedłożonego przez KE wniosku legislacyjnego w zakresie polityki energetycznej. Projekt *rozporządzenia PE i Rady ustanawiającego ramy etykietowania efektywności energetycznej i uchylającego dyrektywę 2010/30/WE* COM(2015) 341 został przedstawiony przez KE w lipcu 2015 r. w ramach ww. *pakietu letniego* i stanowi jeden z ważnych elementów wdrażania UnE. Projekt wpisuje się także w realizację ram klimatyczno-energetycznych UE do 2030 r. i decyzję Rady Europejskiej z października 2014 r. o wyznaczeniu orientacyjnego celu poprawy efektywności energetycznej na poziomie UE o co najmniej 27 % do 2030 r. Rozporządzenie aktualizuje obecny dorobek prawny UE w sferze etykietowania energetycznego oraz stanowi zachętę dla europejskich przedsiębiorstw do innowacji, zwiększając tym samym ich konkurencyjność. W wyniku prac na forum Rady UE, Polska przeforsowała zmiany w zakresie dotychczasowej formy wydawania wymagań w zakresie etykietowania energetycznego dla poszczególnych grup produktów z formy aktów delegowanych na formę aktów wykonawczych oraz wprowadzenie stosownej procedury komitologii w zakresie przyjmowania aktów wykonawczych. Rada UE przyjęła tzw. podejście ogólne, które będzie podstawą stanowiska Rady do prowadzenia dalszych prac w ramach uzgodnień z PE.

Waga kwestii energetycznych znalazła odzwierciedlenie także w innych działaniach z agendy europejskiej. Komisja Europejska w Rocznej Analizie Wzrostu Gospodarczego (AGS) na 2015 r. wskazała w ramach priorytetu „Pobudzenie inwestycji" na konieczność modernizacji i rozwoju infrastruktury energetycznej opartej na nowoczesnych technologiach, jako jeden z warunków wprowadzenia Unii Europejskiej na ścieżkę wzrostu gospodarczego. Wsparcie dla projektów z zakresu infrastruktury energetycznej przewidziane jest również w ramach Europejskiego Funduszu Inwestycji Strategicznych (EFIS).

W kontekście perspektywy finansowej UE dla energetyki oraz nowych możliwości w nawiązaniu do EFIS przeprowadzono debatę podczas nieformalnego posiedzenia ministrów ds. energii 23 września 2015 r. w Luksemburgu. Polska przedstawiła stanowisko w tym zakresie, ze szczególnym podkreśleniem uzupełniającej roli Funduszu EFSI, który nie powinien zastępować czy też wypierać wsparcia finansowego realizowanego przez EBI oraz w ramach polityki spójności, która w dalszym ciągu powinna odgrywać istotną rolę w zakresie wsparcia efektywności energetycznej.

Na marginesie posiedzenia Rady Europejskiej 15-16 października 2015 r. przywódcy Polski, Litwy, Łotwy i Estonii podpisali wspólną deklarację nt. zakończenia izolacji energetycznej Państw Bałtyckich (inicjatywa BEMIP) zarówno w obszarze gazu ziemnego oraz dalszej integracji rynków elektroenergetycznych. Równolegle przedstawiciele operatorów systemów przesyłowych gazu Polski i Litwy oraz Komisji Europejskiej podpisali wspólne porozumienie, które otwiera drzwi do sfinansowania budowy połączenia gazowego między Polską a państwami bałtyckimi (GIPL). Realizacja projektu GIPL stanowi dowód zarówno na aktywny udział Polski w finalizację budowy wspólnego konkurencyjnego rynku energii jak i solidarności z innymi państwami regionu w działaniach na rzecz wzmocnienia bezpieczeństwa dostaw gazu. Jednocześnie we wspólnej deklaracji potwierdzono zobowiązanie do współpracy na rzecz wdrożenia kolejnych projektów strategicznych infrastruktury energetycznej i przedyskutowania różnych aspektów technicznych mających na celu zakończenie izolacji Państw Bałtyckich, poprzez wzmocnienie ich integracji z rynkiem energii UE, uwzględniając cel zapewnienia synchronizacji sieci elektroenergetycznych państw bałtyckich zgodnie z MoU Memorandum of Understanding (ang. *Protokół porozumienia*) BEMIP (ang. *Baltic Energy Market Interconnection Plan,* Plan Integracji Bałtyckiego Rynku Energii).

Stosunki zewnętrzne

Ważnym elementem prac luksemburskiej prezydencji w zakresie polityki energetycznej był jej wymiar zewnętrzny. W kontekście tzw. dyplomacji energetycznej prezydencja przygotowała konkluzje Rady w nawiązaniu do przedstawionego przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) planu działania. Plan ten jest generalnie zbieżny z Konkluzjami Rady TTE-energia z listopada 2011 r. oraz postulatami Polski z wiosny 2014 r. ws. wzmocnienia bezpieczeństwa dostaw energii do UE w ramach projektu Unii Energetycznej. Wspomaga także realizację idei mówienia „jednym głosem" przez instytucje UE i państwa członkowskie (PCz) w rozmowach z partnerami zewnętrznymi ws. energetycznych, co było jednym z priorytetów polskiego przewodnictwa w Radzie UE w 2011 r.

Zaproponowane przez ESDZ w planie działań propozycje obejmują 4 następujące zakresy aktywności:

1. Regularne zaangażowanie na wysokim szczeblu. Rada do Spraw Zagranicznych powinna kontynuować dyskusje strategiczne nt. dyplomacji energetycznej.
2. Ustanowienie współpracy i dialogu z państwami producentami i państwami tranzytowymi, w tym w szczególności z Algierią, Azerbejdżanem, Turkmenistanem, krajami Zatoki Gwinejskiej, Bliskiego Wschodu oraz południowymi i wschodnimi sąsiadami UE. Priorytetem powinny być projekty zwiększające dywersyfikację źródeł, dostawców i szlaków dostaw energii oraz wspierające reformy sektora energii w państwa partnerskich, w tym sąsiadujących z UE.
3. Wspomaganie wysiłków na rzecz wzmocnienia globalnej architektury energetycznej i inicjatyw wielostronnych. Ścisła koordynacja i wzmocnienie stanowiska UE w wielostronnych instytucjach energetycznych, w szczególności G7, G20, WTO, a także w ramach bilateralnych

porozumień o wolnym handlu.

4. Wzmocnienie wspólnego przekazu UE i zdolności w zakresie dyplomacji energetycznej. UE powinna mówić jednym głosem i budować wspólną narrację w kwestiach energetycznych. Należy zwiększyć efektywność współpracy pomiędzy instytucjami unijnymi i państwami członkowskimi, a także pomiędzy delegaturami UE i ambasadami państw członkowskich w krajach trzecich.

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach na rzecz przyjęcia *konkluzji Rady ws. dyplomacji energetycznej*. Mając na uwadze priorytet Polski w zakresie wzmocnienia bezpieczeństwa dostaw gazu do UE, w szczególności polscy delegaci szczególnie podkreślali konieczność mówienia UE i Państw Członkowskich „jednym głosem" w rozmowach z partnerami zewnętrznymi w kwestiach energetycznych. Zdaniem Polski, ciągłość dostaw gazu z Rosji na Ukrainę oraz tranzytu przez Ukrainę do odbiorców w UE wpływa na stabilność sytuacji gospodarczej i politycznej w regionie Europy Środkowo-wschodniej, dlatego powinna być priorytetem dla UE. Polska stała również na stanowisku, że powrót do strategicznych relacji energetycznych z Rosją może nastąpić jedynie po rozwiązaniu kwestii kryzysu na Ukrainie, w zgodzie z obowiązującym prawem międzynarodowym. Ostateczne konkluzje zostały przejęte przez Radę ds. Zagranicznych 20 lipca 2015 r.

3.4.4 Polityka Transportowa

W II połowie 2015 roku, w okresie sprawowania przez Luksemburg przewodnictwa w Radzie UE kontynuowane były prace związane z przeglądem europejskiej polityki transportowej, określonej w komunikacie KE z 2011 r. pt. *Biała Księga - Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu (COM(2011) 144)* - (BK2011).

Realizując priorytetowe interesy, Polska brała aktywny udział w inicjatywach podejmowanych przez prezydencję luksemburską tym zakresie. W październiku KE poinformowała o zmianie stanowiska względem wcześniej planowanej rewizji tego dokumentu, zamiast której KE przedstawi raport ewaluacyjny z jej realizacji (najprawdopodobniej w I kw. 2016 r.) wraz z rekomendacjami do wykorzystania w ramach dalszych działań na rzecz wdrażania Białej Księgi.

W odniesieniu do rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T prowadzone były prace nad aktualizacją uzgodnionych w I połowie 2015 r. planów pracy korytarzy sieci bazowej TEN-T. W ramach tych działań Polska brała udział w posiedzeniach forów korytarzy sieci bazowej TEN-T (wrzesień i grudzień 2015 r.) dla korytarzy przebiegających przez Polskę: Bałtyk-Adriatyk oraz Morze Północne-Bałtyk, a także spotkaniach komitetu TEN-T, w trakcie których strona polska prezentowała stanowisko zgodne z priorytetami przyjętymi w odniesieniu do rozwoju tej sieci na terenie naszego kraju. Aktualizacja planów pracy polegać będzie na weryfikacji i uszczegółowieniu informacji dotyczących planowanych w korytarzach inwestycji, a także na ustanowieniu wskaźników, mających mierzyć stopień wdrożenia korytarzy. Aktualizacja dokumentów ma się zakończyć w połowie 2016 r. Ponadto do końca 2016 r. powinny zostać zawarte porozumienia dotyczące modernizacji odcinków transgranicznych w korytarzach.

Transport lotniczy

W zakresie transportu lotniczego prezydencja luksemburska prowadziła prace dotyczące przede wszystkim umów dwustronnych. W szczególności omawiano kwestię umów lotniczych z Brazylią, Australią, Stanami Zjednoczonymi, a także umowy między UE a Rządem Ludowej Republiki Bangladeszu w sprawie niektórych aspektów przewozów lotniczych. Polska, uczestnicząc w pracach nad tymi zagadnieniami popierała prowadzenie aktywnych prac w kierunku zakończenia negocjacji i zawarcia porozumień, w szczególności z Brazylią i Stanami Zjednoczonymi.

Prezydencja luksemburska kontynuowała także prace w ramach współpracy z Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) koordynując wypracowywanie stanowiska UE w ramach przygotowań do 206. Sesji Rady ICAO. Polska, jako państwo należące do CERG (*Central European Rotation Group*) i sprawujące przewodnictwo w tej grupie w latach 2013-2016, prowadziła działania w celu ochrony możliwości udziału państwa z ww. grupy w wyborach do Rady ICAO w 2016 r. Polska w uzgodnieniu z pozostałymi członkami CERG przygotowała dokument, który stał się podstawą do dyskusji na forum Rady TTE na temat kandydatur państw członkowskich UE w wyborach do Rady ICAO.

Prezydencja luksemburska prowadziła również prace w zakresie koordynacji wspólnego stanowiska Unii Europejskiej w sprawie roli i zadań Eurocontrol, w związku z reformą przedmiotowej organizacji, a także podjęła działania w zakresie wyznaczenia dalszych kierunków prac nad nowelizacją rozporządzenia w sprawie praw pasażerów.

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad ww. zagadnieniami realizując stanowisko zgodne z interesem polskiego lotnictwa cywilnego, a także interesem całego kraju. W odniesieniu do reformy Eurocontrol, Polska wyraziła poparcie dla zawężenia roli do obszarów nie objętych regulacjami dotyczącymi Jednolitej Europejskiej Przestrzeń Powietrznej (SES).

Na ostatnim posiedzeniu Rady ds. Transportu podczas prezydencji luksemburskiej, które odbyło się 10 grudnia 2015 r., Komisja Europejska zaprezentowała tzw. pakiet lotniczy, uwzględniający *komunikat odnośnie do strategii lotniczej dla Europy, projekt rozporządzenia w sprawie utworzenia Agencji UE ds. Bezpieczeństwa Lotniczego, uchylającego rozporządzenie 216/2008*, a także *projekty mandatów Rady na prowadzenie przez Komisję Europejską negocjacji kompleksowych umów lotniczych: UE-Turcja, UE-ASEAN (kraje Azji Południowo – Wschodniej) oraz UE-kraje Zatoki Perskiej.* Prace nad pakietem lotniczym będą kontynuowane podczas prezydencji holenderskiej w pierwszej połowie 2016. Aktualnie trwają prace nad stanowiskiem Rządu RP do przedmiotowego pakietu, którego przyjęcie powinno nastąpić w połowie stycznia 2016 r.

Transport morski

Prezydencja luksemburska pracowała nad ostateczną wersją tekstu kompromisowego *projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej wymagania techniczne mające zastosowanie do statków żeglugi śródlądowej i uchylająca dyrektywę 2006/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.* Prezydencji udało się uzyskać mandat do prowadzenia trilogu z PE (pierwsze spotkanie odbyło się 17 grudnia 2015 r.).

Głównym celem dyrektywy jest wskazanie sposobu określania ujednoliconych wymagań technicznych dla statków w Unii Europejskiej oraz na obszarze objętym nadzorem Centralnej Komisji Żeglugi na Renie - CCNR (Belgia, Niemcy, Holandia, Szwajcaria, Francja). Ujednolicenie wymagań dla obu rejonów (UE oraz CCNR) pozwoli na równe traktowanie dokumentów unijnych i reńskich. Pozwoli także na jednoczesne dokonywanie zmian w obu systemach prawnych.

Transport kolejowy

W II półroczu 2015 r. kontynuowane były prace nad projektami regulacji wchodzących w skład IV Pakietu Kolejowego, w zakresie części technicznej IV pakietu kolejowego:

- rozporządzeniem PE i Rady ws. Agencji Kolejowej Unii Europejskiej i uchylającym rozporządzenie (WE) 881/2004,
- dyrektywą PE i Rady ws. interoperacyjności systemu kolei w Unii Europejskiej,
- dyrektywą PE i Rady ws. bezpieczeństwa kolei

oraz w zakresie części politycznej pakietu:

- dyrektywą PE i Rady zmieniającą dyrektywę 2012/34/UE z 21 listopada 2012 r. ws. utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych kolejowych przewozów pasażerskich oraz zarządzania infrastrukturą kolejową,
- rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych usług kolejowego transportu pasażerskiego.

W zakresie filaru technicznego IV pakietu kolejowego prace koncentrowały się na uzgodnieniu ostatecznej treści dokumentów, które ostatecznie zostały przyjęte przez Radę ds. Transportu 10 grudnia 2015 r.

Prezydencja luksemburska prowadziła również intensywne prace nad dwiema regulacjami z zakresu filaru politycznego IV pakietu. W ich wyniku na posiedzeniu Rady ds. Transportu 8 października 2015 r. przyjęto podejście ogólne. Polska poparła jego przyjęcie, ponieważ dokument uwzględniał wszystkie kluczowe polskie postulaty. W zakresie projektu zmiany rozporządzenia 1370/2007 w dokumencie uwzględniono polskie postulaty, dotyczące przede wszystkim: utrzymania możliwości bezpośredniego udzielania zamówień w określonych przypadkach, utrzymania obecnie obowiązującej definicji władz lokalnych, wykreślenia konieczności przygotowania planów pasażerskiego transportu publicznego, wprowadzenia nieobligatoryjności przepisów w zakresie obowiązku tworzenia parku taborowego, oraz konieczności wydłużenia okresu przejściowego dla umów na usługi publiczne, zawartych w drodze bezpośredniego udzielenia zamówienia. Natomiast w odniesieniu do projektu zmiany dyrektywy 2012/34 postulaty te dotyczyły m.in. definicji przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, konieczności uwzględnienia funkcjonowania w UE różnych modeli organizacyjnych w zakresie zarządzania infrastrukturą oraz wykreślenia szczegółowych przepisów, ingerujących w sposób funkcjonowania przedsiębiorstw. Ponadto, przyjęty projekt dyrektyw zawiera zgłaszane przez Polskę rozwiązania dotyczące zasad funkcjonowania zarządcy infrastruktury (uwzględniające specyfikę polskiego rynku kolejowego i umożliwiające zlecanie funkcji, innych niż podstawowe, innym podmiotom) oraz wyłączenie sieci regionalnych o szerokości toru różnej od dominującej sieci państw członkowskich UE (w Polsce dotyczy to spółki PKP LHS) z zakresu stosowania dyrektywy, czyli z obowiązku rozdzielności zarządzania infrastrukturą od prowadzenia przewozów kolejowych.

W wyniku ataków terrorystycznych (udaremniony zamach w sierpniu w międzynarodowym pociągu THALYS oraz listopadowe zamachy w Paryżu) prezydencja luksemburska podjęła temat bezpieczeństwa w transporcie.

Głównym postulatem wynikłym z przeprowadzonych dyskusji jest potrzeba zachowania proporcjonalności działań oraz zachowanie umiaru i racjonalności w reagowaniu na incydentalne zdarzenia. Polska opowiedziała się za rozważnym wprowadzaniem restrykcyjnych środków w dziedzinie bezpieczeństwa, ponieważ mogą one spowodować ograniczenie atrakcyjności transportu kolejowego oraz generować znaczące koszty dla przewoźników kolejowych, jaki zarządców infrastruktury. Komisja Europejska na posiedzeniach Rady TTE informowała o trwających pracach nad konkretnymi propozycjami działań, uwzględniającymi potrzebę zachowania bezpieczeństwa, ale również konieczność podtrzymania łatwego dostępu do transportu. Wśród propozycji, które wyłaniają się z dotychczasowej debaty znajdują się m.in. następujące narzędzia wzmacniające bezpieczeństwo podróżnych: wzmocnienie kontroli dokumentów identyfikujących podróżujących, intensyfikacja wspólnych patroli w pociągach międzynarodowych przez służby państw przez które dany pociąg przejeżdża, częstsze stosowanie biletów imiennych oraz częstsze kontrole bagaży. Dla wszystkich krajów, w tym Polski, ważne jest aby proponowane środki były zgodne ze swobodą przemieszczania się i specyfiką sektora kolejowego, a także charakterem dworców kolejowych jako obiektów użyteczności publicznej.

Transport drogowy

Emisje w transporcie drogowym

W następstwie ujawnienia faktu manipulacji pomiarem emisji spalin w pojazdach koncernu Volkswagen wyposażonych w silniki o zapłonie samoczynnym (silniki diesla) z wadliwym systemem sterowania emisją spalin, temat emisji spalin z silników nabrał politycznego wymiaru i był szeroko dyskutowany podczas prezydencji luksemburskiej na różnych forach. Głównym elementem dyskusji grup eksperckich, w szczególności Komitetu Technicznego Pojazdy Samochodowe (TCMV), było przygotowanie wdrożenia nowej procedury pomiaru emisji spalin oraz zużycia paliwa, gdyż wyniki badań przeprowadzanych w warunkach laboratoryjnych nie odzwierciedlały rzeczywistego poziomu emisji spalin w warunkach eksploatacji pojazdu. Polska opowiedziała się za uregulowaniem tej kwestii i przyjęciem rzeczywistego pomiaru emisji spalin (tzw. RDE – *real driving emissions*), jednakże z uwzględnieniem uwarunkowań gospodarczych charakterystycznych dla Polski. Opowiedziała się przez to za zrównoważonym podejściem do skutków tego uregulowania dla Polski w kontekście korzyści ekologicznych i gospodarczych. Szczegółowe postulaty Polski zostały w przeważającej części uwzględnione, z tego względu Polska pozytywnie odnosi się do osiągniętego kompromisu.

W ocenie Polski, w perspektywie długookresowej zaproponowane przez Komisję Europejską rozwiązania, w odniesieniu do przepisów przejściowych, mają umożliwić branży motoryzacyjnej dostosowanie produkcji do bardziej restrykcyjnych wymagań co do poziomu emisji spalin, tym samym ograniczyć nieprawidłowości powstające w trakcie badań homologacyjnych pojazdów przy obowiązującej procedurze badawczej.

Sprawy socjalne w transporcie drogowym

W czasie prezydencji luksemburskiej kontynuowana była dyskusja na temat wymiaru socjalnego transportu, z utrzymującą się silną polaryzacją stanowisk państw członkowskich (z jednej strony – państw uzależniających dalszą liberalizację transportu od harmonizacji przepisów socjalnych, z drugiej natomiast – państw uznających postulaty ochrony praw socjalnych, jednakże przy poszanowaniu swobód wspólnego rynku).

W trakcie inicjowanych przez PREZ LU dyskusji, Polska opowiadała się za zrównoważonym rozwojem transportu drogowego, z uwzględnieniem jego aspektu socjalnego, który nie zaburzy funkcjonowania wspólnego rynku i będzie zgodny z celami Białej Księgi transportowej z 2011 r. Wyrażała również zaniepokojenie wprowadzaniem przez niektóre państwa członkowskie przepisów o płacy minimalnej, obejmujących relacje płacowe w międzynarodowym transporcie drogowym, bez zważania na wątpliwości dotyczące legalności tych regulacji na gruncie prawa unijnego.

Kwestia płacy minimalnej w transporcie międzynarodowym jest również samodzielnym wątkiem w dyskusji nt. wymiaru socjalnego transportu. Podejmowana przez państwa członkowskie aktywność regulacyjna w tym zakresie ma duży potencjał oddziaływania na stanowisko Komisji Europejskiej i innych instytucji UE, a tym samym przyszłe propozycje legislacyjne i pozalegislacyjne. Z tego względu Polska kontynuowała działania interwencyjne przede wszystkim w sprawie niemieckiego prawa o płacy minimalnej (MiLoG), które jest najbardziej kontrowersyjnym przykładem regulacji ingerującej w swobodny przepływ usług transportowych w relacjach międzynarodowych.

W październiku 2015 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju Maria Wasiak wystosowała pismo do KE (komisarz ds. transportu V. Bulc), w którym przedstawiono dotychczasowe argumenty strony polskiej przeciwko zasadności i legalności ustawy niemieckiej (w kontekście jej zastosowania do transportu międzynarodowego). Na marginesie Rady ds. Transportu 10 grudnia 2015 r. Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa podczas spotkań z KE i p.cz. powtórzył negatywne stanowisko Polski w odniesieniu do indywidualnie podejmowanych działań krajowych, których skutkiem jest nieproporcjonalne zaostrzenie regulacji socjalnych kosztem swobody przepływu usług.

Inicjatywy Komisji Europejskiej w obszarze transportu drogowego

Zagadnienie wymiaru socjalnego transportu jest również podejmowane w ramach dyskusji nt. zapowiadanego przez KE na rok 2016 zbioru inicjatyw legislacyjnych i pozalegislacyjnych w obszarze

transportu drogowego. Wśród innych zagadnień, które mają zostać uwzględnione w planowanych działaniach KE, znajdują się propozycje przeglądu przepisów w obszarze dostępu do rynku przewozów międzynarodowych, opłat za korzystanie z infrastruktury drogowej czy też bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Polska aktywnie uczestniczyła w debatach poświęconych tej tematyce. Wstępne stanowisko wobec pakietu zaprezentowała również na spotkaniu państw Grupy Wyszehradzkiej z Dyrektorem Generalnym KE H. Hololeiem 20 listopada 2015 r. Na tym samym spotkaniu zostało przedstawione wspólne stanowisko V4 w sprawie pakietu, wypracowane wcześniej na propozycji przygotowanej przez stronę polską. Stanowisko V4 było następnie dystrybuowane na posiedzeniu Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii 10 grudnia 2015 r.

3.5.1 Sprawy Ekonomiczne i Finansowe

Zarządzanie gospodarcze

Podczas prezydencji luksemburskiej prowadzona była dyskusja na temat reformy Unii Gospodarczej i Walutowej (UGW) w oparciu o raport 5 Przewodniczących *Dokończenie budowy europejskiej Unii Gospodarczej i Walutowej* przedłożony 22 czerwca 2015 r.

W odpowiedzi na raport 5 Przewodniczących, 21 października 2015 r. KE przedstawiła komunikat w sprawie działań na rzecz dokończenia budowy Unii Gospodarczej i Walutowej prezentujący pakiet rozwiązań dotyczących wyzwań krótkookresowych, wraz z towarzyszącymi dokumentami tj. decyzją KE ustanawiającą niezależną doradczą Europejską Radę Budżetową, projektem zalecenia Rady w sprawie utworzenia krajowych rad ds. konkurencyjności w strefie euro, komunikatem KE w sprawie planu działania na rzecz bardziej spójnej zewnętrznej reprezentacji strefy euro na forach międzynarodowych oraz projektem decyzji Rady w sprawie określenia środków mających na celu stopniowe tworzenie jednolitej reprezentacji strefy euro w Międzynarodowym Funduszu Walutowym. Pakiet propozycji KE oraz wynik dotychczasowych dyskusji został zaprezentowany przez KE na posiedzeniu Rady ECOFIN 10 listopada 2015 r. KE przedstawiła również wniosek ustawodawczy ws. rozporządzenia mającego na celu ustanowienie Europejskiego systemu ubezpieczenia depozytów (EDIS) w celu dokończenia budowy unii bankowej.

Na grudniowym posiedzeniu, Rada Europejska (17-18 grudnia 2015 r.) potwierdziła swoje zaangażowanie w prace nad dokończeniem UGW z pełnym poszanowaniem zasad Jednolitego Rynku oraz otwartości i przejrzystości wobec państw spoza strefy euro. Zaleciła również Radzie UE szybkie zbadanie propozycji przedstawionych przez KE w następstwie raportu 5 Przewodniczących, w szczególności w zakresie bardziej efektywnych ram zarzadzania gospodarczego i fiskalnego, zewnętrznej reprezentacji strefy euro oraz unii bankowej. Rada UE została zobowiązana do przedstawienia sprawozdania z prowadzonych prac do czerwca 2016 r.

Polska brała aktywny udział w dyskusji nad reformą UGW w drugiej połowie 2015 r. Priorytetem Polski, podczas dyskusji nad reformą UGW było utrzymanie pełnej transparentności i otwartości procesu reformy także na państwa spoza strefy euro. Podczas dyskusji Polska podkreślała, iż prace nad dalszą reformą UGW powinny toczyć się w gronie wszystkich 28 państw członkowskich UE oraz że wszelkie nowe rozwiązania dotyczące zmian w funkcjonowaniu samej strefy euro, nie powinny naruszać zasad funkcjonowania jednolitego rynku ani też zakłócać konkurencyjności gospodarek poszczególnych państw członkowskich oraz UE jako całości. Zgodnie z postulatem Polski zasada poszanowania zasad Jednolitego Rynku i otwartości rozwiązań dla państw spoza strefy euro znalazła odzwierciedlenie w konkluzjach grudniowej RE przyjętych w tym zakresie.

Polska poparła zaproponowane w raporcie 5 Przewodniczących etapowe podejście do reformy UGW, tj. skupienie się w pierwszej kolejności na działaniach w perspektywie krótkoterminowej (do połowy 2017 r.) w ramach obowiązujących traktatów. W ocenie Polski wskazane jest jednak podjęcie na obecnym etapie prac analitycznych o zasadniczym znaczeniu dla funkcjonowania UGW, np. pod kątem urealnienia i uproszczenia reguł Paktu Stabilności i Wzrostu, tak aby rezultaty tych prac były podstawą wdrażania reform/nowych mechanizmów w drugim etapie reformy UGW.

W stosunku do szczegółowych propozycji Komisji Europejskiej działań do podjęcia w krótkim okresie Polska:

- pozytywnie oceniła zamierzenia KE mające na celu wzmocnienie Semestru Europejskiego w celu zapewnienia lepszej koordynacji polityk gospodarczych w ramach strefy euro i UE, w tym poprzedzenie części krajowej Semestru częścią poświęconą strefie euro, tak aby zalecenia dla poszczególnych państw członkowskich strefy euro wynikały z działań pożądanych z punktu

widzenia funkcjonowania strefy euro, jako całości. Polska opowiadała się w dyskusji za odpowiednim uwzględnieniem zatrudnienia i kwestii społecznych w ramach Semestru Europejskiego. Jednakże, krytycznie odniosła się do decyzji KE o dodaniu wskaźników społecznych do tablicy wyników procedury nierównowag makroekonomicznych (MIP). Zmiana ta została wprowadzona przez KE w dokumencie „Mechanizm Zgłoś Alert Raport 2016" (ang. *Alert Mechanism Report* 2016). Dodane wskaźniki nie przyczyniają się do bardziej efektywnego wykrywania nierównowag, gdyż zaburzone wartości tych wskaźników są konsekwencją występowania nierównowag, a nie ich bezpośrednią przyczyną. Należy również podkreślić, że zmiany te weszły w życie pomimo sprzeciwu zgłaszanego przez państwa członkowskie. Zdaniem Polski, KE powinna w tym zakresie współpracować ściśle z państwami członkowskimi i Parlamentem Europejskim, aby zapewnić wiarygodność procesu. Ignorowanie stanowiska państw członkowskich nie przyczyni się do większej odpowiedzialności za wdrażanie reform (*political ownership*) po stronie państw członkowskich. W celu zwrócenia większej uwagi na zatrudnienie i zagadnienia społeczne Polska uznała za zasadne poszukiwanie innych, bardziej adekwatnych rozwiązań – np. poprzez wyraźniejsze uwzględnienie kwestii społecznych we Wspólnym Sprawozdaniu o Zatrudnieniu (ang.*Joint Employment Report*, JER) czy sprawozdaniach krajowych (*Country Reports*);

- podzieliła ocenę KE co do potrzeby zwiększenia przejrzystości i przewidywalności stosowania Paktu Stabilności i Wzrostu. Zwracała uwagę na potrzebę uproszczenia reguł zarządzania gospodarczego oraz zapewnienie spójności pomiędzy różnymi elementami procesu zarządzania gospodarczego, co może przyczynić się do większego utożsamiania się państw członkowskich z całym procesem. Wyraziła obawę co do zapowiedzi KE dotyczącej przeanalizowania możliwości aktualizowania wieloletnich zaleceń Rady w ramach procedury nadmiernego deficytu (EDP) nie tylko w przypadku nieprzewidzianego pogorszenia koniunktury gospodarczej, ale także ze względu na nieprzewidzianą poprawę sytuacji gospodarczej. Częste zmiany celów budżetowych w ramach EDP utrudnią planowanie polityki budżetowej i jej przewidywalność. Jednocześnie Polska wyraziła zainteresowanie propozycją KE odnośnie do stosowania jednego praktycznego wskaźnika na potrzeby oceny przestrzegania Paktu Stabilności i Wzrostu (choć jego wykorzystanie wydaje się wątpliwe bez zmiany prawa, a zatem mogłoby mieć miejsce dopiero w 2. etapie reformy UGW);

- sceptycznie odniosła się do postulatów powoływania nowych organów - Europejskiej Rady Budżetowej (ERB) i systemu rad ds. konkurencyjności. Decyzja KE ws. utworzenia ERB, która ma pełnić funkcję doradczą dla KE w ramach nadzoru wielostronnego nad strefą euro, weszła w życie 1 listopada 2015 r. Polska przyjęła do wiadomości decyzję KE ws. utworzenia ERB, ale stała na stanowisku, iż jej powołanie może oznaczać zwiększenie nacisku technokratycznego ze strony organu niepodlegającego powszechnym wyborom i nie jest właściwym kierunkiem zmian, szczególnie w obliczu pojawiających się już zarzutów braku odpowiedniej legitymizacji demokratycznej dla działań podejmowanych na szczeblu UE. Powołanie Rady nie stanowi również odpowiedzi na zaobserwowane problemy w funkcjonowaniu KE, związane z egzekwowaniem już istniejących zasad polityki budżetowej czy z przejrzystością działań. Jednocześnie, wyraziła krytyczne stanowisko (podzielane przez wiele państw członkowskich) ws. propozycji ustanowienia systemu krajowych rad ds. konkurencyjności w strefie euro, nie dostrzegając jednoznacznego celu i uzasadnienia dla powołania tego typu nowych organów zaproponowanych przez KE, ani wartości dodanej tego rozwiązania. Tworzenie tego typu organów może prowadzić do skomplikowania sposobu realizacji polityki gospodarczej, a także obniżenia poziomu legitymizacji demokratycznej dla działań podejmowanych na forum UE. Prace nad projektem zalecenia będą prowadzone w pierwszej połowie 2016 roku;

- poparła zamiary KE dotyczące usprawnienia wdrażania procedury nierównowag makroekonomicznych poprzez wprowadzenie obowiązku prezentowania przez KE wyraźnego uzasadnienia odnośnie do podjętych decyzji (oznaczało by to m.in. zawarcie w zaleceniach Rady powiązań z MIP), wykorzystanie przez KE wniosków płynących z MIP dla funkcjonowania strefy

euro jako całości w powiązanych dokumentach (np. *Alert Mechanism Report*) czy decyzjach oraz zwiększenie zaangażowania państw w formułowanie ocen w ramach MIP;

- w odniesieniu do zamierzenia promowania konwergencji gospodarek państw strefy euro przez analizę porównawczą (*benchmarking*) i stosowania najlepszych praktyk stała na stanowisku, iż KE powinna przede wszystkim uwzględnić strategiczne wskaźniki ustalone z państwami członkowskimi w ramach strategii „Europa 2020", a ewentualne nowe wskaźniki nie powinny być dyskrecjonalnie wyznaczane przez KE (jak ma to obecnie miejsce w przypadku MIP). Wprowadzenie nowych wskaźników powinno mieć miejsce w porozumieniu z państwami członkowskimi;

- odnośnie do postulatu stworzenia bardziej spójnej zewnętrznej reprezentacji strefy euro na forach międzynarodowych instytucji finansowych Polska opowiedziała się za wzmocnieniem koordynacji stanowisk państw członkowskich UE w celu zapewnienia efektywnej reprezentacji europejskiego stanowiska. Jednakże, zwróciła również uwagę, iż wdrożenie zmian dotyczących jednolitej reprezentacji zewnętrznej strefy euro w kształcie proponowanym przez KE może w tym zakresie przynieść odwrotny skutek do zamierzonego;

- poparła cele określone w komunikacie odnośnie do dokończenia budowy unii bankowej, tym samym poparła rozpoczęcie prac nad ustanowieniem EDIS oraz prace nad utworzeniem unii rynków kapitałowych.

Podatki

Dla prezydencji luksemburskiej sprawy dotyczące walki z oszustwami podatkowymi i unikaniem opodatkowania miały charakter priorytetowy. Polska, uznając znaczenie odpowiedniego i sprawiedliwego systemu podatkowego dla funkcjonowania państwa i zapewnienia zrównoważonego wzrostu gospodarczego, popierała prace w tym kontekście. Polska poparła formalne przyjęcie przez Radę ECOFIN w dn. 8 grudnia 2015 r. dyrektywy wprowadzającej automatyczną wymianę informacji w odniesieniu do interpretacji podatkowych i porozumień cenowych mających charakter transgraniczny. Jej celem jest rozbudowanie narzędzi i mechanizmów zwiększających przejrzystość w zakresie podatkowym i ograniczenie sytuacji unikania opodatkowania i nieuczciwej konkurencji podatkowej. Dyrektywa jest jedną z inicjatyw skierowanych na zapobieganie unikaniu opodatkowania przez przedsiębiorstwa. Nowe zasady będą stosowane od stycznia 2017 r.

Jednym z kluczowych elementów ww. prac jest projekt dyrektywy dotyczący wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB), przedstawiony przez Komisję Europejską w marcu 2011 r. Celem pierwotnym ww. dyrektywy było skoncentrowanie się na problemie przeszkód o charakterze podatkowym dla przedsiębiorstw wynikających z istnienia zróżnicowanych krajowych systemów podatkowych i wprowadzenie wspólnego systemu dla liczenia i konsolidacji bazy podatkowej. Rada ECOFIN w dn. 8 grudnia 2015 r. zapoznała się ze stanem prac w tym zakresie. Polska zwracała uwagę, iż ocenia propozycje w kontekście postępu całości prac dotyczących walki z erozją bazy podatkowej i przenoszeniem zysków (anty BEPS). Polska traktuje te kwestie jako element większego pakietu, stojąc na stanowisku, że sama dyrektywa CCCTB, bez postępu BEPS, nie spowoduje, że osiągnięte zostaną zakładane cele dotyczące walki z unikaniem opodatkowania. W tym kontekście należy zaznaczyć, że Polska jest odbiorcą bezpośrednich inwestycji zagranicznych i od wielu lat na jej terytorium działa sporo przedsiębiorstw zagranicznych, które w umiejętny sposób unikają płacenia podatku CIT. Komisja Europejska, zgodnie z Planem Prac na 2016 rok, zapowiedziała wycofanie projektu z 2011 w sprawie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych i jednocześnie zapowiedziała nowe inicjatywy w tym zakresie.

W trakcie dyskusji na temat minimalnego efektywnego poziomu opodatkowania Polska zgodziła się, że kwestie podatkowe, w tym określanie poziomu opodatkowania, leży w kompetencji państw członkowskich, choć wyraziła poparcie dla wyzwań wiążących się z agresywnym planowaniem podatkowym. Zwróciła jednak uwagę, iż samo zjawisko konkurencji podatkowej nie jest złe. Sama

stawka minimalna nie jest głównym problemem i elementem zaburzającym konkurencję podatkową miedzy państwami. Należy także odnieść się do kwestii podstawy opodatkowania. Zagadnienie to jest złożone i nie da się uniknąć go w przyszłości. Stawka podatkowa stanowi tylko jeden z elementów systemu.

Usługi finansowe

W trakcie prezydencji luksemburskiej kontynuowane były prace dotyczące wdrażania unii bankowej. Na posiedzeniu Rady ECOFIN. 8 grudnia 2015 r. odbyła się prezentacja i wymiana poglądów w zakresie rozporządzenia ustanawiającego Europejski System Gwarantowania Depozytów (ang. EDIS) i zmieniającego rozporządzenie nr 806/2014 oraz dyrektywę 2014/49/UE i komunikatu Komisji Europejskiej w sprawie ukończenia budowy unii bankowej. Ww. projekt jest kolejnym, trzecim filarem unii bankowej. Jego celem jest stworzenie europejskiego systemu, niezależnego od państwa, zapewniającego stabilność finansową i bezpieczeństwo depozytariuszy niezależnie od ulokowania depozytów w poszczególnych państwach członkowskich. W trackie ww. dyskusji Polska wskazała, iż mimo, że nie uczestniczy w unii bankowej, będzie aktywnie uczestniczyć w pracach nad utworzeniem EDIS. Szczególny akcent należy położyć na kwestie dotyczące finansowania EDIS. Celem Polski było zapewnienie, że ostatecznie przyjęte rozwiązania nie będą rodzić negatywnych skutków dla państw członkowskich nie uczestniczących w unii bankowej obecnie, a które mogą rozważyć przystąpienie do niej w przyszłości.

Polska uczestniczyła także w dyskusjach dotyczących ustanowienia finansowania pomostowego dla Jednolitego Funduszu Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji. Polska poparła przyjęcie wspólnego oświadczenia ministrów finansów 28 państw członkowskich UE w sprawie unii bankowej i finansowania pomostowego dla Jednolitego Funduszu Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, zakładającego m.in. ustanowienie publicznych linii kredytowych przez państwa członkowskie uczestniczące w unii bankowej dla wzmocnienia możliwości finansowych Jednolitej Rady Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji. Wspólny mechanizm zabezpieczający zostanie ustanowiony w trakcie okresu przejściowego. Będzie on neutralny fiskalnie i powinien zapewnić równe traktowanie wszystkich państw członkowskich uczestniczących w unii bankowej oraz nie powinien rodzić kosztów dla państw, które nie są objęte unią bankową.

Ponadto Polska aktywnie uczestniczyła w dyskusjach dotyczących innych kwestii w obszarze usług finansowych. Polska poparła 14 grudnia 2015 r. przyjęcie dyrektywy ustanawiającej nowe zasady w sprawie dystrybucji ubezpieczeń i poprawy ochrony konsumentów w zakresie produktów ubezpieczeniowych. Ponadto, Polska poparła przyjęcie rozporządzenia dotyczącego wskaźników w instrumentach finansowych. Nowe przepisy mają zwiększyć ścisłość i rzetelność wskaźników w instrumentach finansowych. Polska poparła także 16 listopada 2015 r. przyjęcie rozporządzenia zwiększającego przejrzystość transakcji polegających na udzielaniu pożyczki papierów wartościowych lub na ich odkupie. Ma ono też zapobiec rozwijaniu się działalności poza regulowanym systemem bankowym czy też w inny nienadzorowany sposób. Także 16 listopada 2015 r. Polska poparła przyjęcie dyrektywy w sprawie usług płatniczych, która ma rozwinąć ogólnounijny rynek płatności elektronicznych. Znowelizowana dyrektywa dostosowuje przepisy do potrzeb nowych i innowacyjnych usług płatniczych, w tym płatności realizowanych przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych. Ma ona zapewnić bezpieczniejsze warunki dokonywania płatności, zwłaszcza płatności zdalnych.

Migracje

W trakcie prezydencji luksemburskiej miały też miejsce dyskusje dotyczące obecnego kryzysu migracyjnego i sposobów jego rozwiązania rozpatrywane w kontekście kwestii finansowych. W trakcie posiedzenia Rady ECOFIN 8 grudnia 2015 r. omówiono kwestię podziału środków na wsparcie uchodźców w Turcji, które zostały ustalone przez szefów państw i rządów na szczycie z Turcją pod koniec listopada br. Polska zwróciła uwagę, iż Komisja Europejska powinna podjąć starania, by na ten cel wygospodarować więcej środków z budżetu Unii Europejskiej. Gdyby to nie było możliwe Polska

zaoferowała gotowość do wniesienia wkładu finansowego we wsparcie Turcji, gdyż jej zdaniem to jest właściwe rozwiązanie problemu imigracji czyli tam gdzie on powstaje.

Kwestie dotyczące migracji były też przedmiotem dyskusji w trakcie posiedzenia Rady ECOFIN 10 listopada, na którym omawiana była kwestia traktowania wydatków na migracje w kontekście Paktu Stabilności i Wzrostu. Polska zgodziła się wówczas z postulatem wykorzystania elastyczności w budżecie UE w związku z kryzysem migracyjnym. Wskazała jednak, iż należy zachować też elastyczność w budżecie UE na przyszłość, by zapewnić wystarczające środki na pokrycie zobowiązań w ramach polityki spójności i nie doprowadzić ponownie do problemu zaległości (*backlog*) w budżecie UE. W związku z tym Polska wyraziła silne poparcie dla podejścia KE, by umieścić instrumenty specjalne ponad rocznymi limitami Wieloletnich Ram Finansowych, nie tylko w odniesieniu do zobowiązań, ale także odpowiednich płatności. Wezwała też, by ostateczną decyzję dotyczącą traktowania instrumentów specjalnych podjąć najpóźniej w ramach rewizji Wieloletnich Ram Finansowych w 2016 r.

Budżet UE na 2016 r.

24 listopada 2015 r. Rada jednomyślnie zatwierdziła porozumienie w sprawie budżetu UE na 2016 r. Ostateczne przyjęcie budżetu na rok 2016 nastąpiło na posiedzeniu Parlamentu Europejskiego 25 listopada 2015 r.

Budżet na 2016 r. zakłada, że całkowita wysokość środków na zobowiązania wyniesie 155 mld EUR. Pozostawiając margines (różnica pomiędzy uchwalonym budżetem, a limitem z wieloletnich ram finansowych UE 2014-2020 na rok 2016) na nieprzewidziane wydatki wysokości 2,3 mld EUR. Całkowita wysokość środków na płatności wyniesie natomiast 143,89 mld EUR (o 1,8% więcej niż w budżecie UE na rok 2015). Margines w płatnościach wynosić będzie ponad 2 mld EUR.

Semestr Europejski 2015

14 lipca 2015 r. Rada ECOFIN formalnie przyjęła rekomendacje dla poszczególnych państw członkowskich ws. Krajowych Programów Reform, opinie ws. aktualizacji Programów Stabilności i Konwergencji oraz rekomendacje Rady ws. wdrażania ogólnych wytycznych dot. polityki gospodarczej dla państw strefy euro.

W trakcie posiedzenia Rady ECOFIN 6 października ministrowie finansów omówili wnioski z tegorocznej edycji Semestru Europejskiego. Polska podkreśliła potrzebę zwiększenia współodpowiedzialności za realizację rekomendacji po stronie państw członkowskich. Celowi temu służyłaby poprawa zainicjowanego dialogu między państwami członkowskimi i KE. Zdaniem Polski potrzeba także więcej dyskusji na szczeblu krajowym, w tym z parlamentami krajowymi. W tym zakresie Polska pozytywnie oceniła prezentację przez przedstawicieli KE zaleceń w parlamentach poszczególnych państw członkowskich, odnoszących się do kwestii ważnych dla danego państwa, ale zwróciła uwagę, iż należy tę praktykę rozszerzyć na wcześniejsze etapy prac nad rekomendacjami. Zdaniem Polski dyskusje techniczne są ważne, ale należy także zapewnić właściwą dyskusję ministrów w odniesieniu do kwestii o charakterze politycznym. Zdaniem Polski, wyzwanie stanowi kwestia ograniczenia zaleceń do kwestii priorytetowych. Należy bowiem zapewnić, że wybór tych priorytetów będzie zgodny z celami i założeniami Paktu Stabilności i Wzrostu, procedury nierównowag makroekonomicznych i Strategii Europa 2020. Rekomendacje powinny być ponadto ukierunkowane na osiąganie celów wspólnotowych, na przykład odnosić się do kwestii istotnych dla Jednolitego Rynku.

3.5.2 Polityka Handlowa

Nowa strategia handlowo-inwestycyjna UE.

14 października 2015 r. Komisja Europejska przedłożyła, w formie Komunikatu, nową strategię handlową Unii Europejskiej[6]. Polska wzięła aktywny udział w uzgodnieniu konkluzji Rady ds. Zagranicznych w formacie Handel odnoszących się do strategii handlowej UE. Konkluzje te, przyjęte pod koniec listopada 2015 r., uwzględniają polskie oczekiwania w tym zakresie. Polska prezentowała stanowisko, iż Wspólna Polityka Handlowa (dalej WPH), powinna być aktywnym narzędziem służącym do osiągnięcia założonych celów zewnętrznego wymiaru Strategii Europa 2020. Powinna także wspierać działania nakierowane na zapewnienie wzmocnienia konkurencyjności gospodarki UE, w tym na wzmocnienie przemysłowej bazy UE i umocnienie jej pozycji w światowych łańcuchach wartości dodanej. Działania te powinny wpisywać się w filozofię zdynamizowania działań w zakresie WPH w wymiarze globalnym, w tym znalezienia właściwej odpowiedzi na postępujący proces uzyskiwania dominacji krajów azjatyckich w gospodarce i handlu światowym. Działania UE w polityce handlowej powinny być nakierowane na generowanie wzrostu i zatrudnienia w UE, a ułożenie wzajemnych relacji z krajami trzecimi powinno opierać się na przestrzeganiu zasady wzajemności i osiągnięciu obustronnych i zbilansowanych korzyści, a także powinno brać pod uwagę sytuację sektorów wrażliwych dla UE. Polska liczy na to, że nowa strategia handlowo-inwestycyjna UE, opublikowana w październiku 2015 r., w sposób wymierny przyczyni się do realizacji tych celów.

W ramach prac w obszarze WPH, Polska informowała, że będzie podejmowała działania nakierowane na zapewnienie dalszego wzrostu polskiego eksportu na rynki krajów trzecich.

Bilateralne negocjacje handlowe UE

USA

Negocjacje umowy Transatlantyckiego Partnerstwa Handlowego i Inwestycyjnego UE-USA (dalej TTIP, ang. akronim od *Transatlantic Trade and Investment Partnership*) uległy w trakcie prezydencji luksemburskiej znacznemu przyspieszeniu. W tym czasie odbyły się 2 rundy negocjacyjne, podczas których do najważniejszych wydarzeń należały m.in.: wymiana zrewidowanych ofert usługowych (lipiec 2015 r.) oraz wymiana ofert taryfowych i ofert reguł pochodzenia dla poszczególnych towarów (październik 2015 r.). W listopadzie 2015 r. nastąpiło także przekazanie stronie amerykańskiej unijnej propozycji dot. ochrony inwestycji i systemu sądu inwestycyjnego (ICS, ang. akronim od *Investment Court System*), zastępującej klasyczny międzynarodowy arbitraż inwestycyjny (ISDS). W pozostałych obszarach zaawansowanie rozmów było mniej równomierne, co wynikało ze specyfiki prac i ich powiązania z innymi rozdziałami. W wielu obszarach trwają prace nad wspólnym tekstem. W rozmowach dotyczących np. sektorów Strony w dalszym ciągu wymieniają się informacjami w zakresie obowiązywania przepisów regulacyjnych w UE i USA. Kolejnym ważnym krokiem będzie wymiana ofert w obszarze dostępu do rynku zamówień publicznych, zaplanowana na luty 2016 r.

W ramach negocjacji Polska zabiegała przede wszystkim o równomierne zaawansowanie prac we wszystkich obszarach negocjacyjnych. Podejmowaliśmy m.in. wysiłki, aby przyszły dostęp do rynku, (w tym liberalizacja ceł na towary) był wzajemny i odzwierciedlał nasze oczekiwania i wrażliwości. W szczególności Polska zabiegała o odpowiednie okresy przejściowe i kontyngenty dla najbardziej wrażliwych produktów (rolnych i energochłonnych) w unijnej ofercie taryfowej. Prezentowaliśmy także stanowisko, aby nie wykluczać możliwości całkowitego wyłączenia z liberalizacji najbardziej wrażliwych produktów rolnych. Na tym etapie polskie postulaty, dotyczące wprowadzenia skutecznej ochrony dla najwrażliwszych dla nas produktów, zostały przez KE w części uwzględnione. W szczególności, w przypadku towarów rolnych tylko dla części produktów wrażliwych zaproponowano postulowane przez Polskę zabezpieczenia. Aktualna pozostała, także na nasz wniosek, warunkowość unijnej oferty taryfowej (m.in. dla towarów rolnych) od satysfakcjonujących wyników negocjacji w sprawie barier pozataryfowych (w tym środków sanitarnych i fitosanitarnych). Na wniosek Polski z unijnej oferty reguł pochodzenia zostały wyłączone budzące zastrzeżenia

[6] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów. Handel z korzyścią dla wszystkich. W kierunku bardziej odpowiedzialnej polityki handlowej i inwestycyjnej (COM(2015) 497).

propozycje dla wybranych produktów chemicznych do czasu zakończenia właściwych konsultacji sektorowych i wypracowania ostatecznego stanowiska unijnego przemysłu.

Polska wyrażała także silne poparcie dla negocjacji prowadzących do ułatwienia mobilności wysoko-wykwalifikowanych profesjonalistów z państw członkowskich UE, tj. uzyskania zobowiązań liberalizacyjnych w dostępie wysoko-wykwalifikowanych osób fizycznych świadczących usługi do rynku USA oraz wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodów regulowanych. Ponadto wyrażaliśmy oczekiwanie, że Polska zyska na umowie w odniesieniu do: sektora usług profesjonalnych (w tym dla księgowych, audytorów, architektów, inżynierów i prawników), usług transportowych (w tym w transporcie morskim) oraz współpracy regulacyjnej. Jednym z priorytetów Polski jest wyeliminowanie ograniczeń w eksporcie gazu z USA. Uważamy, że zniesienie barier w eksporcie gazu z USA dałoby Polsce potencjalny dostęp do źródeł taniego surowca.

Japonia

Podczas prezydencji luksemburskiej miały miejsce 4 rundy negocjacji umowy FTA (ang. *Free Trade agreement),* UE-Japonia (w lipcu, wrześniu, październiku i grudniu). W tym okresie Polska podtrzymywała stanowisko, że priorytetem powinna być jakość negocjowanej umowy, a nie termin zakończenia negocjacji. Obszarami priorytetowymi dla nas pozostawały eliminacja przez Japonię barier taryfowych oraz pozataryfowych – m.in. zniesienie przez Japonię zakazu importu z Polski wieprzowiny (uznanie unijnych zasad regionalizacji), dostęp do rynku zamówień publicznych i rynku rolnego (także w odniesieniu do wrażliwych dla Japonii produktów, jak np. mięso, produkty mleczne i zbożowe, wyroby cukiernicze czy czekoladowe) oraz znoszenie barier w dostępie do rynku usług. W związku ze staraniami o wznowienie eksportu polskiej wieprzowiny zabiegamy o wyegzekwowanie od Japonii respektowania zasad regionalizacji oraz oceny ryzyka w oparciu o ekspertyzę naukową.

Mimo wielu politycznych deklaracji i pewnego postępu na poziomie technicznym nie osiągnięto oczekiwanego postępu w negocjacjach w obszarach szczególnie ważnych dla UE.

Azja Południowo - Wschodnia (ASEAN)

W okresie prezydencji luksemburskiej Polska zabiegała o zakończenie negocjacji umowy o wolnym handlu z Wietnamem (dalej FTA, ang. akronim od *Free Trade Agreement*), przy uwzględnieniu polskich postulatów dotyczących wzajemnego otwarcia rynków. W lipcu 2015 r. podczas 13-tej rundy negocjacyjnej negocjacje te zostały wstępnie zakończone.

W oparciu o dostępne informacje, Polska pozytywnie oceniła wyniki tych negocjacji. Dokonane uzgodnienia są ambitne i wyznaczają możliwe standardy dla porozumień z krajami będącymi na porównywalnym z Wietnamem poziomie rozwoju gospodarczego w tym regionie. Jednak pełna ocena wyników negocjacji będzie możliwa po analizie skonsolidowanych tekstów i list koncesyjnych umowy.

Liberalizacja w ramach FTA UE - Wietnam obejmie 99% ceł. Asymetria koncesji dotyczyć będzie jedynie okresów przejściowych. Unijne wrażliwości dot. ryżu, cukru i tuńczyka zostały zabezpieczone poprzez TRQ (system kwot). Dobry wynik uzyskano w obszarach ofensywnych jak alkohol, auta i części do aut oraz cła eksportowe. Zabezpieczone zostały również reguły pochodzenia przed napływem tekstyliów z Chin.

Równolegle negocjacje umów FTA z Tajlandią i Malezją wciąż są zawieszone z przyczyn leżących po stronie tych krajów. W przypadku Malezji mają miejsce prace techniczne, ale kolejna runda negocjacji nie została zaplanowana.

16 listopada podjęto decyzję o rozpoczęciu negocjacji analogicznego typu umowy FTA z Filipinami.

Chiny

W obszarze polityki handlowej w relacjach UE – Chiny kontynuowano strategię opartą o 3 elementy:

- poprawa warunków działania firm europejskich w Chinach poprzez zawarcie umowy inwestycyjnej,
- poprawa dostępu do chińskiego rynku zamówień publicznych poprzez ustalenie odpowiednich warunków akcesji Chin do Umowy o Zamówieniach Rządowych WTO (GPA),
- poprawa sytuacji w zakresie przestrzegania w Chinach praw własności intelektualnej poprzez zawarcie porozumienia o ochronie unijnych oznaczeń geograficznych.

Żadna z powyższych inicjatyw nie została zakończona w okresie prezydencji Luksemburga.

W trakcie toczących się dyskusji Polska postulowała zawarcie ambitnego porozumienia inwestycyjnego, obejmującego nie tylko ochronę inwestycji ale także dostęp do rynku. Chiny w kontaktach z UE podnosiły kwestię możliwości zawarcia umowy o wolnym handlu, jednak Komisja Europejska popierana przez zdecydowaną większość krajów członkowskich, w tym Polskę, nie przewiduje w najbliższym czasie rozpoczęcia kompleksowych rozmów z Chinami w tej sprawie. Możliwe i pożądane są natomiast negocjacje kolejnych porozumień sektorowych, analogicznych do umowy inwestycyjnej.

Mercosur (Argentyna, Brazylia, Paragwaj, Urugwaj i Wenezuela)

Na szczycie UE-CELAC 10-11.06.2015 r. Mercosur i UE zadeklarowały chęć wymiany kompleksowych ofert dostępu do rynku towarów, usług i zamówień publicznych w ostatnim kwartale br. Na spotkaniu głównych negocjatorów w październiku 2015 r. zamknięto proces wymiany informacji od strony technicznej. Decyzja o przejściu do etapu wymiany ofert znajduje się obecnie w sferze politycznej. Wg oficjalnych informacji KE aktualna oferta Mercosur jest na poziomie 87% wymiany towarowej z UE.

Ostatnie oceny KE zawierają prognozy negatywnego wpływu umowy z Mercosur zarówno na produkcję, jak i rynek pracy w rolnictwie, zwłaszcza w przypadku takich towarów jak zboża, cukier, niektóre owoce i warzywa, mięso i nabiał.

Polska przedstawiała stanowisko, iż przed wznowieniem negocjacji należy przeprowadzić pogłębioną ocenę warunków ponownego rozpoczęcia rozmów. Komisja Europejska powinna przeprowadzić, także dodatkowe ekspertyzy w zakresie ocen kosztów, które zostaną poniesione przez państwa członkowskie UE, jak również wskazać kierunki zmian kompensujących te koszty. Polska wskazywała również na potencjalne zagrożenia, jakie mogą wynikać z otwarcia unijnego rynku na import towarów rolnych z krajów Mercosur.

Ostatecznie Komisja Europejska podjęła decyzję o wymianie ofert, na tym etapie bez dalszych nacisków na podniesienie poziomu ambicji oferty taryfowej Mercosuru.

Implementacja Umowy o strefie wolnego handlu UE – Ukraina

W odniesieniu do implementacji Umowy o pogłębionej i całościowej strefie wolnego handlu (*Deep and Comprehensive Free Trade Agreement, DCFTA*) UE – Ukraina kontynuowane były rozmowy w formacie trójstronnym UE – Ukraina – Federacja Rosyjska, rozpoczęte w czerwcu 2014 roku. Rosja w dalszym ciągu nie prezentowała w tych rozmowach konstruktywnej postawy, powołując liczne przeszkody i zagrożenia, jakie miałyby rzekomo wyniknąć dla rosyjskiej gospodarki z wdrożenia postanowień umowy. Miało to na celu maksymalne opóźnienie pełnej implementacji umowy DCFTA.

Polska popierała działania Komisji Europejskiej na rzecz poszukiwania rozwiązania spornych kwestii. Podkreślała przy tym, że DCFTA UE – Ukraina powinna wejść w życie najpóźniej 1 stycznia 2016 roku, odrzucając jednocześnie dalsze odraczanie tego terminu. KE stała na stanowisku, że rozmowy trójstronne UE – Ukraina – Rosja mogą podejmować jedynie sprawy, które w ramach samego DCFTA pozwalają na pewne elastyczności, natomiast nie powinny doprowadzić do zmiany treści DCFTA, co wymagałoby renegocjacji umowy pomiędzy UE i Ukrainą. Polska popierała także podejście KE dot. odrzucenia rozmów nt. energii, inwestycji i ograniczeń ilościowych (co proponowała Rosja) jako kwestii wykraczających poza uzgodniony mandat.

Afryka, Karaiby i Pacyfik (AKP)

Poszczególne kraje AKP negocjują z Unią Europejską porozumienia o partnerstwie gospodarczym (EPA, ang. Economic Partnership Agreement), mające regulować wzajemne relacje handlowe i gwarantować wzajemny, choć niekoniecznie symetryczny, dostęp do rynku. Negocjacje z tymi krajami toczą się od wielu lat, a poziom zaawansowania tych rozmów jest zróżnicowany. Polska, z punktu widzenia relacji handlowych, wyrażała poparcie dla procesu zawierania porozumień EPA z krajami AKP, przy równoczesnym uwzględnieniu wrażliwych elementów państw członkowskich UE (kwestie cukru, etanolu, wybranych towarów rolnych). Opowiadaliśmy się za tworzeniem ram prawnych, które gwarantowałyby stosowanie także przez kraje rozwijające się międzynarodowych standardów handlu.

Wielostronne negocjacje handlowe w ramach Światowej Organizacji Handlu (Przygotowania do X Konferencji Ministerialnej WTO).

Podczas Prezydencji luksemburskiej kontynuowana była dyskusja na forum Światowej Organizacji Handlu nad przygotowaniami do 10 Konferencji Ministerialnej (Nairobi, 15-18 grudnia 2015 r.). Dyskusja na forum UE koncentrowała się głównie na wypracowaniu pakietu uzgodnień, który miał zostać przyjęty w trakcie Konferencji Ministerialnej oraz programu prac post-Nairobi. Ostatecznie udało się przyjąć w trakcie Konferencji Ministerialnej pakiet uzgodnień oraz Deklarację Ministerialną, wytyczającą dalszy kierunek prac tej organizacji. W sprawach rolnych przyjęto ustalenie eliminujące możliwość stosowania subsydiów eksportowych przez kraje rozwinięte (w tym przez Unię Europejską). Jeden wyjątek wprowadzono na skutek działań delegacji Polski; dotyczy on eksportu cukru z UE na obecnych warunkach do końca istnienia systemu kwot cukrowych (30 września 2017 r.). Program prac jest zrównoważony i nie nakazuje prowadzenia negocjacji w pierwszym rzędzie w sektorze rolnym. Zakres i sposób prowadzenia dalszych negocjacji będzie dopiero ustalony w trakcie rozmów w Genewie. Otwarta została też możliwość włączenia do programu tzw. nowych tematów.

W trakcie toczących się negocjacji, Polska opowiadała się za tym, aby wypracowywany program prac był wiarygodny i realistyczny. Wynik negocjacji powinien łączyć się z uzyskaniem koncesji od krajów tzw. *emerging economies* adekwatnych do ich roli w handlu światowym. Przyszłe elastyczności powinny jedynie dotyczyć krajów najsłabiej rozwiniętych (LDC) i krajów o niskim poziomie rozwoju gospodarczego. Na tym etapie UE powinna zdecydowanie przeciwdziałać i sprzeciwiać się przyjęciu ustaleń w części pakietu rolnego, które ograniczałyby się wyłącznie do subsydiów eksportowych i nie obejmowałyby innych elementów, takich jak kredyty eksportowe, pomoc żywnościowa i przedsiębiorstwa państwowe, czy specjalne uprawnienia, przysługujące krajom rozwijającym się na podstawie art. 9.4 Porozumienia WTO ws. Rolnictwa. Również Unia powinna zdecydowanie sprzeciwiać się wszelkim próbom naruszania ustaleń dotyczących funkcjonowania Green Box-u (ustalenia w ramach Rudny Urugwajskiej, ustalające kryteria uznania instrumentów wsparcia rolnego za niezakłócające handel lub zakłócające w minimalnym stopniu i dające nieograniczone prawo do ich stosowania; ten typ wsparcia jest ważnym elementem funkcjonowania wspólnej polityki rolnej UE). Wyniki Konferencji Ministerialnej uwzględniły oczekiwania strony polskiej.

W trakcie prezydencji luksemburskiej zakończono w Genewie rozmowy akcesyjne do WTO Liberii i Afganistanu. Formalne podpisanie Traktatów akcesyjnych z tymi krajami nastąpiło w trakcie Konferencji Ministerialnej WTO w Nairobi. Tym samym kraje te staną się odpowiednio 163 i 164 członkiem Światowej Organizacji Handlu, w 30 dni po złożeniu przez nie dokumentów ratyfikacyjnych.

Negocjacje plurilateralnego porozumienia o handlu usługami – TiSA.

W II połowie 2015 r. prace nad plurilateralnym Porozumieniem w sprawie handlu usługami (*Trade in Services Agreement* - TiSA), negocjowanym poza systemem WTO, zostały znacznie zaawansowane,

głównie za sprawą dużego zaangażowania UE m.in. podczas organizowanych przez nią rund negocjacyjnych. Od rozpoczęcia prac nad TiSA w 2013 r. odbyło się już 14 rund negocjacyjnych. Ostatnia runda odbyła się w dniach 6-13 października 2015 r. Członkowie TiSA odpowiadają łącznie za około 70% światowego handlu usługami.

TiSA jako Porozumienie oparte na Układzie Ogólnym w sprawie Handlu Usługami (GATS) z 1995 r. obejmuje swoim zakresem wszystkie sektory usługowe oraz wszystkie sposoby świadczenia usług. Na obecnym etapie przedstawione zostały wstępne oferty usługowe przez prawie wszystkich członków TiSA. Polska wyrażała poparcie dla negocjacji TiSA ze względu na relatywnie silny sektor usługowy. Na forum UE, Polska przedstawiała swoje interesy ofensywne zwłaszcza w odniesieniu do sektora usług profesjonalnych, w tym w szczególności usług dla biznesu. Polska zabiegała także o zabezpieczenie interesów defensywnych, takich jak usługi audiowizualne, kulturalne, usługi publiczne, w tym w szczególności usługi zdrowotne i edukacyjne, a także usługi tradycyjnie regulowane umowami dwustronnymi, jak np. transport drogowy i lotniczy.

Negocjacje plurilateralnego porozumienia WTO o liberalizacji towarów środowiskowych (EGA).

W drugiej połowie 2015 r. na forum unijnym kontynuowano dyskusję nad nową inicjatywą liberalizacji towarów środowiskowych, z możliwym uwzględnieniem kwestii usług środowiskowych i pozataryfowych barier w handlu (NTBs).

Podstawą toczących się negocjacji była tzw. *Lista Przewodniczącego*, na której znalazły się towary ważne dla poszczególnych stron negocjacji. Początkowo na *Liście Przewodniczącego* znalazł się również jeden towar rolny. Po interwencji Polski i innych państw UE, towar ten został usunięty. Ponadto, Polska w trakcie toczących się prac wielokrotnie podkreślała, iż negocjacjom nie powinny podlegać rowery, których Polska jest trzecim największym producentem w Europie. Stanowisko to podzieliła większość państw UE.

Komisja Europejska w ramach negocjacji tego porozumienia przykładała szczególną uwagę do rozmów z Chinami, organizując seminaria i spotkania w Chinach celem przybliżenia stanowiska UE. Zdaniem KE działania te przyniosły rezultat – strona chińska wykazuje większe zrozumienie dla towarów istotnych dla UE. Należy jednak zaznaczyć, iż najważniejszym państwem opowiadającym się za włączeniem rowerów na *Listę* są Chiny. KE stoi na stanowisku, iż Chiny są gotowe do pewnych ustępstw, być może również w kwestii rowerów, które są dla nich ważnym, lecz nie kluczowym produktem.

Negocjacje plurilateralnego porozumienia WTO o handlu elektroniką (ITA)

Podczas 10. Konferencji Ministerialnej WTO w Nairobi (15-18 grudnia 2015 r.). zakończono renegocjacje plurilateralnego porozumienia o handlu produktami technologii informacyjnej (*Information Technology Agrement* – ITA).

Zawarta w 1997 r., pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (WTO) plurilateralna umowa o handlu produktami technologii informacyjnej (Information Technology Agrement - ITA), była przełomowym wydarzeniem w zakresie liberalizacji światowego handlu towarami elektronicznymi i przyczyniła się do znacznego wzrostu produkcji globalnej oraz światowej wymiany handlowej, produktów szeroko rozumianej elektroniki. Pierwotnie porozumienie podpisało 29 krajów członkowskich WTO. Z czasem liczba sygnatariuszy wzrosła do 81. Przedmiotem negocjacji było, przede wszystkim, dalsze rozszerzenie zakresu towarowego pierwotnego porozumienia ITA WTO. Włączenie towaru do zrewidowanej listy towarowej skutkuje 0 % stawką celną w obrocie między sygnatariuszami.

Negocjacje rewidujące porozumienie rozpoczęły się w 2012 r. (choć rozmowy na temat rewizji tego porozumienia trwały już od 2007 r.) i prowadzone były na forum WTO w Genewie. Państwa członkowskie UE, reprezentowane były przez Komisję Europejską, która została upoważniona do prowadzenia tych negocjacji w imieniu UE, w oparciu o udzielony mandat negocjacyjny.

Dla Polski rewizja postanowień ITA miała istotne znaczenie z uwagi na strukturę gospodarki naszego kraju, w szczególności rozbudowany sektor produkujący elektronikę użytkową oraz inne urządzenia wykorzystujące komponenty elektroniczne. Zagregowana wartość rocznej produkcji RTV i AGD w Polsce szacowana jest na 23-24 mld EUR. Głównym rynkiem zbytu dla zlokalizowanych w Polce producentów jest rynek Unii Europejskiej.

W momencie rozpoczęcia renegocjacji porozumienia ITA rozważano objęcie negocjacjami także segmentu produktów AGD. Takiemu zakresowi negocjacyjnemu sprzeciwiała się m.in. Polska. Ostatecznie AGD zostało wyłączone z zakresu renegocjacji porozumienia ITA, co należy uznać jako sukces.

W pozostałym zakresie, tj. produktów elektroniki użytkowej, Polska także koncentrowała się na ograniczeniu zakresu liberalizacji, tak aby minimalizować jej negatywny wpływ na sektor producentów elektroniki zlokalizowanych w Polsce. Równocześnie, celem zbalansowania swoich postulatów, Polska dążyła także do odpowiedniego i korzystnego dla polskich producentów akcentowania interesów ofensywnych, w szczególności w zakresie ograniczenia barier pozataryfowych (ang. akronim NTB's) w dostępie do rynku krajów trzecich.

W lipcu 2015 r., strony doszły do porozumienia w zakresie zrewidowanej listy towarowej. Rezultat był dla Polski dość korzystny. Poza listą znalazły się 3 z 4 najwrażliwszych dla Polski towarów, tj. telewizory, projektory i monitory. 8 kolejnych towarów wrażliwych znalazło się także poza listą towarową ITA II. Dodatkowo, w odniesieniu do 3 kolejnych linii towarowych udało się uzyskać korzystne dla Polski wyłączenia.

Kolejnym etapem negocjacji było ustalenie akceptowalnych dla wszystkich stron porozumienia okresów przejściowych. Dla Polski był to bardzo istotny etap rozmów, ponieważ dzięki przedłużonym okresom przejściowym możliwe było zabezpieczenie interesów Polski wobec produktów które pozostały na liście. O trudności tego etapu rozmów może świadczyć fakt, iż zakończyły się one dopiero w Nairobi w przeddzień parafowania porozumienia ITA II. Finalnie rezultat tej części negocjacji jest dla Polski zadowalający, 5 kolejnych wrażliwych dla Polski linii towarowych uzyskało przedłużone 5- i 7- letnie okresy przejściowe, w tym szczególnie wrażliwe dla Polski *set-top-boxy* (elektroniczne urządzenia podłączane do telewizorów w celu pozyskania nowych funkcji) uzyskały 7-letnią przejściową osłonę celną. Kilkanaście kolejnych linii będzie liberalizowane z zachowaniem 3-letnich okresów przejściowych.

Podsumowując, rezultat trwających niemal 10 lat negocjacji porozumienia ITA II należy uznać ocenić pozytywnie. Pomimo bardzo rozległej listy wrażliwości i ograniczonej liczby sojuszników, 3 z 4 najwrażliwszych dla Polski produktów znalazło się poza listą towarową ITA II, szereg kolejnych, w tym 4 najwrażliwsza linia towarowa, zostanie objętych włączeniami lub przedłużonymi okresami przejściowymi. Równocześnie nie udało się negocjatorom uzgodnić realnych rozstrzygnięć ofensywnych w zakresie barier pozataryfowych (NTB's). Pomimo braku jednoznacznych rozstrzygnięć w zakresie NTB's, formułowany postulat ich eliminacji, jako element negocjacyjny, skutecznie posłużył do zredukowania zakresu towarowego ITA II.

Postępowania ochronne (antysubsydia i antydumping)

Dzięki ścisłej współpracy z polskimi producentami, Polska na forum UE podejmowała konkretne kroki przeciwdziałające nieuczciwym praktykom handlowym ze strony dostawców pozaunijnych, takim jak dumping czy niedozwolone subsydia eksportowe. Efektem tych działań jest zniwelowanie przewagi uzyskiwanej w nieuczciwy sposób i przywrócenie równych zasad konkurencji na rynku światowym. Prowadzone były także działania, których celem jest ochrona polskich eksporterów przed środkami wprowadzanymi przez kraje spoza UE.

W drugim półroczu 2015 r. wszczęto 7 nowych postępowań ochronnych. Obecnie toczy się 30 różnego rodzaju postępowań ochronnych.

Z punktu widzenia interesów polskiego przemysłu, szczególnie istotne są aktualnie obowiązujące cła antydumpingowe lub antysubsydyjne na import następujących towarów: rowerów i części

rowerowych z Chin, saletry amonowej z Rosji, zastawy stołowej i kuchennej z porcelany z Chin, kukurydzy z Tajlandii, żelazokrzemu z Rosji i Chin, stali powlekanej organicznie z Chin, łączników rur i przewodów rurowych z Chin i Tajlandii, rur spawanych z Rosji, Białorusi i Chin, rur bez szwu z Chin, płytek ceramicznych z Chin, pstrąga tęczowego z Turcji, elementów złącznych z Chin.

Obniżenie unijnych ceł ze względów gospodarczych

Dzięki ścisłej współpracy z polskimi producentami, Polska podejmowała na forum UE działania mające na celu obniżenie kosztów importu zaopatrzeniowego surowców i komponentów (zawieszenie ceł albo preferencyjne kontyngenty taryfowe) z krajów poza unijnych do dalszego przerobu i produkcji wyrobów gotowych. Procesom tym towarzyszyło przeciwdziałanie wnioskom innych państw członkowskich UE o obniżenie ceł na import towarów produkowanych w Polsce. Dzięki obniżeniu obciążeń celnych w odniesieniu do surowców i komponentów do produkcji, polskie firmy mogą kupić niedostępne w UE materiały z krajów trzecich po obniżonych lub zerowych stawkach celnych. Rozwiązanie to jest wsparciem dla rozwoju firm, zwiększając ich konkurencyjność na rynku i możliwość tworzenia nowych miejsc pracy.

W ramach prac w okresie prezydencji luksemburskiej nad regulacjami wchodzącymi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., uwzględniono wnioskowany przez Polskę komponent dla przemysłu motoryzacyjnego (drut wolframowy do stosowania w produkcji podgrzewanych szyb samochodowych).

Działaniem chroniącym polskich producentów jest możliwość złożenia sprzeciwu do wniosków innych państw członkowskich UE w zakresie zawieszenia poboru ceł lub ustanowienia preferencyjnego kontyngentu taryfowego, w sytuacji w której istnieje w Polsce produkcja danego towaru. W ramach prac nad rundą 1 stycznia 2016 r., Polska złożyła 3 sprzeciwy do wniosków innych państw członkowskich UE oraz do obowiązujących już regulacji, z uwagi na zidentyfikowanie w Polsce produkcji towarów objętych tymi wnioskami.

Dwa polskie sprzeciwy w ramach tej rundy zostały uwzględnione (kwestionowane preferencje celne w obowiązujących już regulacjach przestaną obowiązywać, uzgodniono kompromis pomiędzy zainteresowanymi stronami w postaci prolongaty zawieszenia poboru cła w określonym przedziale czasu). Z jednego sprzeciwu polski producent wycofał się sam, nie widząc większego zagrożenia dla towaru produkowanego w Polsce.

Polska udzieliła też poparcia dla jednego wniosku innego kraju członkowskiego UE jako zgodnego również z interesem krajowego producenta.

W okresie prezydencji luksemburskiej, rozpoczęły się także prace nad zawieszeniami poboru ceł i kontyngentami taryfowymi UE, które wejdą w życie z dniem 1 lipca 2016 r. (kilkanaście wniosków polskich firm o obniżenie obciążeń celnych na import z krajów pozaunijnych komponentów dla przemysłu AGD, motoryzacyjnego i urządzeń pomiarowych). Prace te będą kontynuowane na początku 2016 r.

Dostęp do rynków krajów trzecich

W okresie prezydencji luksemburskiej Polska zaangażowana była w bieżące działania na forum UE w zakresie znoszenia barier (taryfowych, pozataryfowych) w dostępie do rynków krajów trzecich (pozaunijnych), które ograniczają dostęp dla unijnego, w tym polskiego eksportu. Wg stanu na grudzień 2015 r. zestawienie w unijnej bazie barier w dostępie do rynków krajów trzecich (MADB, ang. akronim od *Market Access Database*) dotyczące barier w handlu wskazuje na 54 krajów trzecich, zidentyfikowanych jako stosujących bariery w dostępie do rynku, istotnych dla unijnego eksportu. Wskazane kraje trzecie stosują łącznie 386 różnego rodzaju barier w poszczególnych sektorach (lista obejmuje tylko oficjalnie zgłoszone bariery). Najwięcej w sektorze rolnym i rybołówstwa (125), barier o charakterze horyzontalnym (a zatem bez względu na sektor) – 111, farmaceutycznym (23), tekstylnym i skórzanym (6), samochodowym (13), spirytusowym (12), innych gałęziach przemysłu (22). W usługach odnotowano 50 barier, w tym w zakresie usług transportowych i finansowych po 13.

Działania Polski znacząco przyczyniły się do znoszenia barier przez kraje trzecie stosowanych wobec unijnego, w tym polskiego, eksportu. Polska na bieżąco przekazywała także informacje w zakresie zidentyfikowanych barier do KE, która w oparciu o informacje ze strony państw członkowskich UE publikuje corocznie osiągnięcia w tym zakresie w ramach raportów UE: a) dotyczących potencjalnych środków protekcjonistycznych wprowadzanych przez kraje trzecie wobec unijnego eksportu, b) dot. barier w handlu i inwestycjach w dostępie do rynków krajów trzecich. Bariery wskazane w tych raportach są następnie w sposób priorytetowy podnoszone na najwyższymi szczeblu przez Komisję Europejską na forach międzynarodowych i w kontaktach Unii Europejskiej z krami trzecimi, których te bariery dotyczą. W okresie prezydencji luksemburskiej w sposób szczególny Polska zaangażowała się np. w kwestie eliminacji ograniczeń w eksporcie drewna z Ukrainy i Białorusi, eliminacji restrykcji w używaniu określonych substancji w sprzęcie oświetleniowym stosownych przez Zjednoczone Emiraty Arabskie. Działania te przekładają się na poprawę warunków eksportu także dla polskich produktów, usług, inwestycji.

Stosowanie zreformowanego GSP

Podczas prezydencji luksemburskiej Polska aktywnie brała udział w pracach Komisji Europejskiej dotyczących stosowania zreformowanego systemu GSP (jednostronny system preferencji celnych UE dla krajów rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych). W tym okresie Polska wzięła udział w pracach nad aktami delegowanymi i rozporządzeniami wykonawczymi Komisji, dotyczącymi m.in. ustanowienia nowych progów graduacji dla systemu GSP, nowych beneficjentów szczególnego rozwiązania motywacyjnego dotyczącego zrównoważonego rozwoju i dobrych rządów (GSP+) oraz corocznej aktualizacji listy beneficjentów rozwiązania ogólnego GSP.

Prace legislacyjne w ramach polityki handlowej

Polska na forum UE uczestniczyła w dyskusji nad *Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające unijny system certyfikacji własnej w zakresie należytej staranności w łańcuchu dostaw odpowiedzialnych importerów cyny, tantalu i wolframu, ich rud oraz złota, pochodzących z obszarów dotkniętych konfliktami i obszarów wysokiego ryzyka.*

Głównym celem projektu rozporządzenia jest ograniczenie finansowania ugrupowań zbrojnych i sił bezpieczeństwa z dochodów pochodzących z eksploatacji minerałów na obszarach dotkniętych rebeliami i konfliktami zbrojnymi oraz obszarach wysokiego ryzyka. Proponowanym środkiem realizacji tego celu ma być wspieranie i dalsze promowanie odpowiedzialnego pozyskiwania cyny, tantalu i wolframu, ich rud oraz złota przez unijne przedsiębiorstwa, w sposób wykluczający przyczynianie się unijnych firm do finansowania ww. rebelii i konfliktów zbrojnych. Odnośnie do szczegółowych rozwiązań Polska opowiadała się za wprowadzeniem dobrowolnego systemu certyfikacji. Polska zgłosiła również sprzeciw wobec zmiany zakresu rozporządzenia poprzez dodanie do jego zakresu zastosowania produktów ubocznych (*mining by-products*) z produkcji innych metali nieobjętych rozporządzeniem. Sprzeciw ten został uwzględniony.

Polska na forum UE uczestniczyła również w dyskusji nad *Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniający rozporządzenie Rady (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania.*

W rozporządzeniu (WE) nr 1236/2005 w ustanawia się system kontroli wywozu, który ma zapobiegać używaniu towarów wywożonych z UE do zadawania tortur lub w celu innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania Aby zapewnić przejrzystość w kwestii celu i warunków stosowania tych kontroli, do rozporządzenia należy dodać specjalny rozdział określający, jakie kontrole należy stosować, aby zapobiec wykorzystywaniu kontrolowanych towarów do wykonywania kary śmierci, jak również szczegółowy wykaz kontrolowanych towarów.

W trakcie prac nad ww. dokumentem KE uwzględniła uwagi zgłaszane przez Polskę w zakresie definicji tortur, innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania. KE

odstąpiła od propozycji zmian tych definicji i pozostawiła je w brzmieniu zbliżonym do obecnie obowiązującego. Uwagi zgłaszane przez Polskę dot. zakresu przedmiotowego rozporządzenia zostały uwzględnione. Polska informowała KE, że będzie potrzebowała okresu przejściowego na wdrożenie tego rozporządzenia, na dostosowanie krajowego aktu prawnego, co będzie wymagało wewnętrznej procedury legislacyjnej z udziałem Parlamentu w Polsce.

Prace w tym zakresie będą kontynuowane w trakcie prezydencji holenderskiej.

Udział w pracach międzynarodowych organizacji surowcowych

Polityka UE na forum tych organizacji jest ustalana na forum Grupy Roboczej Rady UE ds. Grup Towarowych (PROBA, C.33), która w okresie prezydencji luksemburskiej omawiała takie kwestie jak:

- stworzenie formalnych warunków umożliwiających przystąpienie UE do Międzynarodowego Komitetu Doradczego ds. Bawełny (ICAC) na zasadzie kompetencji wyłącznych (zastępującego obecne członkostwo zainteresowanych krajów UE, w tym Polski), przy maksymalnym zabezpieczeniu aktywnego zaangażowania w działalność tej organizacji krajowych ekspertów i sektora prywatnego (na czele z Izbą Bawełny w Gdyni);
- przyjęcie negocjowanego przez ostatnie 1,5 roku tekstu nowej międzynarodowej umowy w sprawie oliwy z oliwek;
- zakończenie 12-letniej dyskusji dotyczącej przeniesienia Międzynarodowej Organizacji Kakao (ICCO) do Abidżanu (Wybrzeże Kości Słoniowej);
- promocja wspólnych kandydatów państw UE na stanowiska Dyrektora Wykonawczego w Międzynarodowej Organizacji Drewna Tropikalnego (ITTO) oraz Międzynarodowej Radzie do spraw Oliwy (IOC).

Na forum samych organizacji surowcowych Polska kładła szczególny nacisk na zwiększanie merytorycznej jakości ich prac – tworzonych baz danych statystycznych, opracowań i raportów oraz dyskusji nt. najważniejszych problemów rynków surowcowych – tak aby miały one jak największe praktyczne zastosowanie dla przemysłu, sektora prywatnego i pozostałych uczestników rynków surowcowych. Potwierdzeniem tego jest rosnące zainteresowanie i udział polskich przedsiębiorców i przedstawicieli samorządu gospodarczego w posiedzeniach Międzynarodowej Organizacji Kakao (ICCO), Międzynarodowej Organizacji Kawy (ICO), Międzynarodowego Komitetu Doradczego do spraw Bawełny (ICAC) oraz Międzynarodowych Grup Studyjnych ds. Miedzi oraz Ołowiu i Cynku (ICSG i ILZSG) w ostatnim półroczu.

3.6.1 Polityka Klimatyczna

Z punktu widzenia interesów Polski w obszarze polityki klimatycznej w okresie prezydencji luksemburskiej najważniejsze były prace związane z przygotowaniami i przebiegiem 21. Konferencji Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych ds. Zmian Klimatu (COP 21), która odbyła się w Paryżu w dniach 30 listopada – 12 grudnia 2015 r.

Podczas COP 21, zgodnie z oczekiwaniami, Strony Konwencji UNFCCC uzgodniły i przyjęły tekst nowej umowy określającej wielostronne ramy ochrony klimatu po 2020 r. – tzw. Porozumienie Paryskie. Było to zwieńczenie 5-letniego procesu negocjacyjnego i jednocześnie znaczący sukces w staraniach o ograniczenie skutków zmian klimatu w dłuższym horyzoncie czasowym. W ramach porozumienia wszystkie 196 Stron zgodziło się bowiem na regularne przedstawianie swoich wkładów (tzw. kontrybucji) do porozumienia w postaci celów redukcji emisji gazów cieplarnianych, aby wspólnie osiągnąć cel długoterminowy – ograniczenie wzrostu średniej globalnej temperatury do 2°C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej.

COP21 był również istotnym sukcesem Polski, która osiągnęła wszystkie swoje cele negocjacyjne. W szczególności udało się zapewnić, że moc prawna kontrybucji państw rozwiniętych i rozwijających się będzie taka sama (a więc odejście od modelu Protokołu z Kioto), co zmniejsza narażenie na utratę konkurencyjności przez gospodarki już wdrażające politykę klimatyczną. Ponadto, Polska zapewniła uznanie roli pochłaniania gazów cieplarnianych jako metody ograniczania emisji netto – zarówno w celu długoterminowym (sformułowanym jako osiągnięcie równowagi między emisjami gazów cieplarnianych, a ich pochłanianiem w drugiej połowie stulecia), jak i poprzez jednoznaczne określenie lasów jako pochłaniaczy w tekście porozumienia. Polska uniknęła również przyjęcia na siebie zobowiązań finansowych w Porozumieniu Paryskim, które w tym względzie wprost odwołuje się do obowiązujących przepisów Konwencji, zapewniających Polsce możliwość świadczenia pomocy finansowej jedynie na zasadzie dobrowolności.

Konferencja paryska poprzedzona była intensywnymi pracami przygotowawczymi. Na szczeblu UE kulminacją tych prac było przyjęcie mandatu dla Unii Europejskiej na negocjacje w Paryżu poprzez uzgodnienie Konkluzji Rady UE ds. Środowiska (ENVI) w dniu 18 września 2015 r. oraz Konkluzji Rady UE ds. Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN) w dniu 10 listopada 2015 r. Polska była szczególnie aktywna w pracach nad Konkluzjami Rady ENVI. To z inicjatywy Polski udało się uzgodnić „neutralność klimatyczną" jako cel długoterminowy proponowany przez UE, w miejsce promowanej przez większość krajów UE-15 i kontrowersyjnej „dekarbonizacji". Polska również mocno opowiadała się za wpisaniem do Konkluzji ENVI podwójnego progu wejścia w życie Porozumienia (niezbędna liczba ratyfikacji oraz procent globalnych emisji objętych porozumieniem), a także sposobu sformułowania dotyczącego wspólnego wypełniania zobowiązań przez UE, które uwzględniałoby rolę państw członkowskich. W trakcie Rady ECOFIN Polska przypomniała, iż świadczy pomoc finansową dla państw rozwijających się na zasadzie dobrowolności i jest gotowa to kontynuować – zarówno do 2020 r., jak i po roku 2020 - na dotychczasowych zasadach. W opinii Polski, konkluzji Rady ECOFIN, jak również ostatecznych zapisów Porozumienia Paryskiego, nie można interpretować w sposób oznaczający przyjęcie przez wszystkie państwa członkowskie UE wiążących zobowiązań finansowych, zarówno w okresie przed i jak po 2020 r.

Na szczeblu międzynarodowym, w ramach przygotowań do COP21, w trakcie prezydencji luksemburskiej odbyły się dwie sesje negocjacyjne UNFCCC (wrzesień i październik 2015 r.), oraz trzy spotkania nieformalnego dialogu na szczeblu ministerialnym (lipiec, wrzesień i listopad 2015 r.). Prezydencja przeprowadzała koordynacje UE w ramach wszystkich tych wydarzeń. Polska była na tych spotkaniach reprezentowana i aktywna, wielokrotnie zabierając głos także w formule dialogu ministerialnego. Wystąpienia Polski były przyjmowane z dużą uwagą, jako niezależny i ważny punkt

widzenia na proces negocjacji klimatycznych, co znalazło swoje potwierdzenie w uwzględnieniu najważniejszych elementów polskiego stanowiska negocjacyjnego w ostatecznej wersji Porozumienia Paryskiego.

W trakcie trwania prezydencji luksemburskiej, w dniu 18 września 2015 r. Rada ds. Środowiska przyjęła projekt decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej ustanowienia i funkcjonowania rezerwy zapewniającej stabilność rynku dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (ang. Market Stability Reserve – MSR). Mimo pewnych wcześniejszych sukcesów negocjacyjnych (m.in. Polska uzyskała zapewnienie, że MSR nie powinien negatywnie wpływać na pulę darmowych uprawnień do emisji przyznawanych energetyce), Polska nie poparła tekstu kompromisowego prezydencji, który nie zabezpieczał w pełni polskich interesów. Wspólnie z Bułgarią, Rumunią, Chorwacją i Węgrami przekazała do Rady wspólne oświadczenie, w którym wymienione państwa wyraziły swoje negatywne stanowisko odnośnie projektu decyzji. Podczas posiedzenia Rady ds. Środowiska Polska głosowała przeciwko przyjęciu projektu decyzji.

W lipcu 2015 roku Komisja Europejska opublikowała projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia racjonalnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych. Podstawowym celem projektu dyrektywy jest wdrożenie ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. uzgodnionych na Radzie Europejskiej w dniu 23 października 2014 r. Projekt dyrektywy ETS dla mniej zamożnych państw UE wskazuje na możliwość kontynuacji bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji dla energetyki po roku 2020 na propagowanie realnych inwestycji służących modernizacji sektora energetycznego oraz określa zasady funkcjonowania nowoutworzonego Funduszu Modernizacyjnego (środki z tego Funduszu można będzie przeznaczać na projekty mające na celu modernizację sektora energetycznego i wspieranie efektywności energetycznej - środki zarezerwowane w Funduszu na polskie projekty obejmują prawie połowę jego całkowitej wartości). Projekt dyrektywy wprowadza również zmiany w sposobie rozdziału uprawnień do emisji dla sektorów narażonych na ucieczkę emisji. Polska podczas prac zajmowała stanowisko zgodne z przyjętym przez Komitet ds. Europejski dokumentem „Stanowisko Polski do wstępnej debaty nt. operacjonalizacji postanowień konkluzji Rady Europejskiej z dnia 24 października 2014 r. w zakresie ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 roku". Ponadto w ramach grupy wyszehradzkiej przekazany został do Rady UE dokument „Wspólne stanowisko państw V4+2 (Czech, Słowacji, Polski, Węgier, Bułgarii i Rumunii) w sprawie projektu reformy Europejskiego Systemu Handlu Emisjami" (ang. *V4+2 common lines on the draft revision of the EU ETS - on behalf of the Czech Republic, Slovakia, Poland, Hungary, Bulgaria and Romania*) wyrażający wstępne wspólne stanowisko odnośnie do projektu dyrektywy. Prace nad projektem będą kontynuowane podczas prezydencji holenderskiej.

Temat polityki klimatycznej był także przedmiotem prac formacji Rady UE – Rolnictwo. Jednym z jej wymiarów była dyskusja nad propozycją strony francuskiej *„4‰ – gleba na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego i klimatu"*. Podstawą do wdrożenia w/w inicjatywy jest przekonanie o perspektywicznej roli rolnictwa w działaniach na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatu, jednocześnie będącego dziedziną gospodarki kluczową z punktu widzenia bezpieczeństwa żywnościowego. Zakłada ona zwiększanie ilości węgla magazynowanego w glebie o 4‰ rocznie, dzięki czemu możliwe będzie przyczynienie się do walki z erozją i do adaptacji do zmian klimatycznych, przy jednoczesnym zwiększeniu poziomu bezpieczeństwa żywnościowego. Podczas konferencji klimatycznej COP 21 w Paryżu Minister Środowiska w imieniu Polski podpisał deklarację dotyczącą francuskiej inicjatywy, w ramach której sygnatariusze zgodzili się na podjęcie działań na rzecz wychwytywania dwutlenku węgla przez gleby i promocję takich metod uprawy, które te działania wspierają.

Szersza dyskusja na temat kwestii klimatycznych w sektorze rolnym obejmowała ponadto wymianę poglądów w zakresie priorytetyzacji działań, których celem jest skuteczne ukierunkowanie dostosowywania się do zmian klimatu w rolnictwie; poruszony został także problem wzmocnienia powiązań pomiędzy nauką a praktyką rolniczą w celu podołania wyzwaniom związanym ze zmianami

klimatu. Polska zwróciła uwagę na silniejsze niż dotychczas uwzględnienie celów klimatycznych w programowaniu Wspólnej Polityki Rolnej w perspektywie finansowej 2014-2020.

W świetle ambitnych celów redukcyjnych wskazanych w pakiecie energetyczno-klimatycznym w odniesieniu do wszystkich sektorów gospodarki Polska podkreślała, że ewentualne włączenie rolnictwa w ich realizację będzie wymagać co najmniej utrzymania wsparcia środkami publicznymi w ramach WPR po 2020.

W odniesieniu do kwestii powiązań między nauką a praktyką rolniczą, Polska podkreślała, że efektywne wdrożenia działań proklimatycznych do praktyki rolniczej w dużej mierze zależne jest od transferu wiedzy.

3.6.2 Ochrona Środowiska (w tym współpraca międzynarodowa w ramach ochrony środowiska)

W trakcie prezydencji luksemburskiej kontynuowano prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza oraz zmiany dyrektywy 2003/35/WE (NEC). Prezydencja luksemburska jako pierwsza zajęła się problematyką wysokości krajowych zobowiązań do redukcji emisji – załącznik II do projektu dyrektywy. W celu oceny realnych możliwości redukcyjnych poszczególnych państw członkowskich prezydencja luksemburska przeprowadziła rozmowy bilateralne, podczas których Polska, podobnie jak większość krajów członkowskich, postulowała, że wysokość zobowiązań od roku 2030 jest zbyt ambitna. W drugiej połowie okresu prezydencji, prace nad projektem zostały przyspieszone w kierunku przyjęcia podejścia ogólnego podczas grudniowej Rady ds. środowiska. Polska była przeciwna takiemu podejściu do projektu i wskazywała, że nadmierny pośpiech nie jest korzystny przy ustalaniu zobowiązań redukcyjnych mających wpływ na wszystkie sektory gospodarcze w kraju. Pomimo sprzeciwu dużej liczby państw członkowskich prezydencja luksemburska podtrzymywała jednak swoje stanowisko, przygotowując nowe propozycje zobowiązań redukcyjnych uwzględniających ograniczenie celu dyrektywy do 50% redukcji liczby przedwczesnych zgonów, a w wyniku dalszego sprzeciwu państw członkowskich do 48%. Pierwotne propozycje zobowiązań przedstawione przez Komisję Europejską zakładały zmniejszenie śmiertelności spowodowanej nieodpowiednim stanem powietrza o 52%. W trakcie negocjacji dotyczących wysokości zobowiązań Polsce udało się ustalić niższe zobowiązania redukcyjne dla dwutlenku siarki, tlenków azotu i niemetanowych lotnych związków organicznych niż te zaproponowane przez Komisję Europejską. Natomiast w kwestii amoniaku, Polska sprzeciwiła się ustanawianiu prawnie wiążących zobowiązań redukcyjnych. Powyższe niższe zobowiązania redukcyjne udało się uzyskać m. in. dzięki pozostawieniu zobowiązania redukcyjnego dla pyłu na wysokości zaproponowanej przez KE. Ostatecznie Polska podtrzymała jednak sprzeciw w stosunku do przyjmowania podejścia ogólnego ze względu na zbyt wysokie zobowiązania do redukcji amoniaku, a także inne nierozwiązane kwestie dotyczące tekstu dyrektywy, takie jak terminy transpozycji oraz sporządzenia Krajowego Programu Kontroli Zanieczyszczenia Powietrza. Kwestie te pozostały niezmienione w tekście przedłożonym na grudniowej Radzie ds. środowiska, pomimo braku realnej możliwości dotrzymania wspomnianych terminów transpozycji oraz sprzeciwu kilku innych państw członkowskich.

Jednym z priorytetów prezydencji luksemburskiej w obszarze działań międzynarodowych na rzecz środowiska była finalizacja procesu negocjacyjnego Agendy 2030, w tym 17 Celów Zrównoważonego Rozwoju (SDGs). Dokument *Transforming Our World: The 2030 Agenda for Global Action* został przyjęty podczas Szczytu ONZ 25 września 2015r. Dużym osiągnięciem dotychczasowych międzynarodowych i unijnych działań na rzecz zrównoważonego rozwoju, m.in. dzięki aktywnej postawie Polski, było uznanie znaczenia wymiaru środowiskowego w tekście dokumentu. Tematyka środowiska znalazła satysfakcjonujące odzwierciedlenie w postaci konkretnych SDGs oraz jako obszar przekrojowy w kilku pozostałych celach. Prezydencja zorganizowała dwie dyskusje ministrów środowiska (podczas rady nieformalnej w lipcu br. oraz wspólnego lunchu ministrów środowiska i spraw zagranicznych w październiku 2015r.), poświęcone m.in. procesowi monitoringu i oceny

wdrażania Agendy 2030, w tym SDGs na poziomie unijnym i krajowym. Ponadto wspólnie z państwami członkowskimi KE przygotowała wkład do raportu Sekretarza Generalnego ONZ ws. implementacji Agendy rozwojowej 2030. W trakcie prezydencji luksemburskiej prowadzone były również prace przygotowawcze do 8. Ministerialnej Konferencji „Środowisko dla Europy" (czerwiec 2016 r.) oraz 2. sesji Zgromadzenia Środowiskowego ONZ (UNEA UNEP, maj 2016 r.), w tym w zakresie wdrażania rezolucji /decyzji przyjętych przez UNEA 1 oraz wypracowania Średniookresowej Strategii UNEP na lata 2018-2021 wraz z programami pracy i budżetem, przygotowania projektów nowych rezolucji do negocjacji i przyjęcia przez UNEA 2. Prace w ramach ww. zagadnień będą kontynuowane w trakcie kolejnej prezydencji. Polska pozytywnie ocenia organizację i przebieg prac pod auspicjami prezydencji luksemburskiej w tym zakresie. Harmonogram oraz zakres działań prezydencji w zakresie międzynarodowych aspektów środowiska był ściśle związany z działaniami w ramach ONZ i pozwalał na wypracowanie stanowisk UE i jej państw członkowskich.

Istotnym punktem programu prac prezydencji luksemburskiej był temat ochrony różnorodności biologicznej w Unii Europejskiej, obejmujący także zagadnienia wyceny usług ekosystemowych oraz ochrony zasobów naturalnych w kontekście działań w innych sektorach gospodarki. Zgodnie z konkluzjami Rady ds. Środowiska z 19 grudnia 2011 r., przyjętymi podczas polskiej prezydencji, Komisja Europejska przedstawiła śródokresowy przegląd *Strategii UE ws. ochrony różnorodności biologicznej do 2020 r.*, którego rezultatem było przeprowadzenie pogłębionej dyskusji w gronie państw członkowskich odnośnie wyników przeprowadzonego przez KE przeglądu Strategii. Wynikiem dyskusji było przyjęcie w trakcie posiedzenia Rady ds. Środowiska na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2015 r. konkluzji Rady UE, zgodnie z którymi przeprowadzony w 2015 roku śródokresowy przegląd unijnej Strategii ochrony różnorodności biologicznej wskazuje, iż większość problemów sformułowanych w 2011 roku, jak brak wystarczającego finansowania ochrony przyrody w UE, czy integracja celów ochrony bioróżnorodności z celami w innych obszarach, pozostaje aktualna oraz wpływa na wdrażanie Strategii. Realizacja celu głównego Strategii - powstrzymanie utraty różnorodności biologicznej i degradacji usług ekosystemowych w UE do 2020 r. oraz przywrócenie ich w możliwie największym stopniu, a także zwiększenie wkładu UE w zapobieganie utracie różnorodności biologicznej na świecie – nie jest zadowalająca. W dalszym ciągu odnotowuje się utratę różnorodności biologicznej i degradację ekosystemów, choć na poziomie lokalnym odnotowuje się sukcesy.

W trakcie dyskusji nad projektem Polska podkreślała, że przykłada dużą wagę do unijnej strategii ochrony różnorodności biologicznej i zgadzała się z oceną, iż należy zintensyfikować wysiłki w celu skutecznej jej implementacji. Polska przyroda cechuje się wysokim zróżnicowaniem biologicznym. Model polskiego leśnictwa - lasy pokrywają ok. 30 proc. terytorium kraju - stanowi znaczące wsparcie dla działań w zakresie ochrony przyrody, dzięki prowadzonej zrównoważonej gospodarce leśnej, zgodnej z ustawodawstwem krajowym oraz przyczynia się do łagodzenia skutków zmian klimatu poprzez pochłanianie CO_2.

W zakresie leśnictwa prace prezydencji luksemburskiej zdominowały przygotowania do udziału w 7 Konferencji Ministerialnej FOREST EUROPE oraz Nadzwyczajnej Konferencji Ministerialnej FOREST EUROPE, które odbyły się w dniach 20-21 października 2015 r. w Madrycie. FOREST EUROPE jest dobrowolnym, międzyrządowym procesem politycznym oraz najszerszym forum politycznego dialogu na temat roli i znaczenia lasów w Europie, funkcjonującym od 1990 r., którego celem jest rozwijanie wspólnych strategii w zakresie ochrony i zrównoważonego zarządzania lasami w ramach politycznej odpowiedzialności państwa za wspólne dobro społeczne, jakim są lasy. Polska aktywnie uczestniczyła w tym procesie oraz w przygotowaniach do 7 Konferencji Ministerialnej FOREST EUROPE i Nadzwyczajnej Konferencji Ministerialnej FOREST EUROPE, w trakcie których przyjęto szereg dokumentów dotyczących przyszłego kierunku zrównoważonego rozwoju gospodarki leśnej. Podsumowano również efekty dotychczasowych negocjacji nad przyszłą konwencją o lasach w Europie, czego wymiernym efektem było podpisanie Decyzji Ministrów odpowiedzialnych za lasy, w

której postanowiono, że aktualny tekst negocjacyjny powinien służyć jako podstawa do dalszego rozpatrywania możliwości ustanowienia prawnie wiążącego porozumienia o lasach w Europie, a szanse znalezienia wspólnej płaszczyzny w tym zakresie należy przeanalizować do 2020 roku.

Ponadto, prezydencja luksemburska rozpoczęła negocjacje z Parlamentem Europejskim ws. wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i (WE) nr 595/2009 w odniesieniu do zmniejszenia emisji zanieczyszczeń przez pojazdy drogowe, który w założeniu ma przyczynić się do poprawy ochrony środowiska i zdrowia oraz, w związku z programem na rzecz lepszych uregulowań prawnych, do uproszczenia procedur administracyjnych w obszarze homologacji dla pojazdów cięższych niż 2610 kg (zabudowanych) przy technicznie dopuszczalnej masie całkowitej do 5000 kg. W toku prac nad projektem Polska w szczególności zabiegała o brak rozszerzenia zakresu stosowania projektowanego rozporządzenia do pojazdów o technicznie dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 7500 kg, opowiadając się za podtrzymaniem dotychczasowego zakresu, tj. 5000 kg. Polska zaakceptowała propozycję zamieszczenia w projekcie zapisów o charakterze ogólnym dot. rzeczywistego pomiaru emisji spalin (tzw. RDE - *real driving emissions)*, wskazujących na ogólne poparcie dla ww. prac, jak również opowiadała się za utrzymaniem zakresu aktów delegowanych przyjętych wcześniej w podejściu ogólnym. W kwestiach wprowadzenia obowiązku montażu w pojazdach wskaźników zużycia paliwa (FCM) oraz wprowadzenia obowiązku montażu w pojazdach wskaźników zmiany biegów (GSI) Polska postulowała, by wprowadzenie ewentualnego obowiązku instalacji ww. urządzeń na jakąkolwiek kategorię pojazdów poprzedzone było stosowną analizą kosztów i korzyści oraz przeprowadzeniem konsultacji z producentami pojazdów w przedmiocie proponowanych przepisów (zwracając szczególną uwagę na przepisy przejściowe dot. wskaźników zużycia paliwa). Polska, w celu osiągnięcia kompromisu, przychyliła się do propozycji obowiązku montażu wskaźników zużycia paliwa w sytuacji, gdy daty wprowadzenia ww. wymagań zostały opóźnione. Natomiast w przypadku obowiązku montażu w pojazdach wskaźników zmiany biegów (GSI) stanowisko Polski zyskało poparcie większości delegacji. Prace nad przedmiotowym projektem będą stanowiły jeden z głównych punktów w zakresie legislacji odnoszącej się do jakości powietrza w trakcie prezydencji holenderskiej.

3.6.3 Polityka Rolna

Rynki rolne:

Rynek wieprzowiny

W okresie prezydencji luksemburskiej kontynuowane były wysiłki w zakresie przywrócenia wsparcia rynku wieprzowiny w związku z wystąpieniem na tym rynku sytuacji kryzysowej, w tym niskich cen płaconych producentom, wynikającej m.in. ze skutków embarga rosyjskiego oraz wystąpienia afrykańskiego pomoru świń.

Na posiedzeniu Rady Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniu 13 lipca 2015 r. Polska zwróciła uwagę, że należy ściśle monitorować sytuację na tym rynku i jej dalszy rozwój pod kątem potrzeby kontynuacji wsparcia.

W związku z pogorszeniem się sytuacji na rynkach produktów zwierzęcych, na wniosek państw członkowskich, w tym Polski, na posiedzeniach Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 7 i 15 września 2015 r. Komisja Europejska przedłożyła informacje na temat pakietu wsparcia, w szczególności skierowanego do producentów mleka i wieprzowiny. Polska z zadowoleniem przyjęła zapowiedzi Komisji Europejskiej, jednakże zwróciła uwagę, że zaproponowany poziom wsparcia, jak i pakiet środków jest niewystarczający. Wsparcie bezpośrednie powinno w odpowiednim stopniu uwzględniać kryterium suszy, a jego poziom powinien być wystarczający, aby w istotnym stopniu wesprzeć producentów nie tylko mleka, ale także wieprzowiny. Polska wskazała, że trudna sytuacja dotycząca producentów świń w Polsce wynika ze strat z tytułu niskich cen uzyskiwanych za sprzedane

zwierzęta oraz rosyjskiego embarga na import wieprzowiny. Z tego względu producenci świń powinni również otrzymać wsparcie bezpośrednie. Polska poparła propozycję ponownego uruchomienia dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny. Jednocześnie, polska strona podkreślała, że celem kompleksowego wsparcia tego rynku należy uruchomić refundacje wywozowe, pomóc w zdobywaniu nowych rynków zbytu oraz trwale usunąć nadwyżki wieprzowiny z unijnego rynku. Zdaniem Polski, zdobywanie nowych rynków zbytu i znoszenie barier pozataryfowych jest bardzo istotne dla poprawy sytuacji na rynkach rolnych. Należy również zachować jednolite podejście w odniesieniu do całego rynku unijnego.

Wnioski o wsparcie zostały ponowione na posiedzeniu Rady UE w dniu 16 listopada 2015 r. Mając na uwadze ponowne pogorszenie się sytuacji na rynku wieprzowiny, Polska wnioskowała o pilną realizację zapowiedzianej na wrześniowych posiedzeniach Rady propozycji Komisji Europejskiej dotyczącej ponownego uruchomienia dopłat do prywatnego przechowywania mięsa wieprzowego. Polska wskazała, że nie należy z tym dalej zwlekać, gdyż rynek potrzebuje wsparcia. Nie należy także wykluczać szerszego wykorzystania instrumentarium wsparcia rynku. Zwrócono także uwagę, że znoszenie barier pozataryfowych jest bardzo istotne dla poprawy sytuacji na rynku wieprzowiny. Rynek rosyjski był bardzo istotnym rynkiem zbytu dla unijnego eksportu, jednak należy mieć na uwadze, aby w procesie otwierania rynku rosyjskiego zachować jednolite podejście w odniesieniu do całego rynku unijnego. Polska wskazała, że liczy na wypracowanie przez Komisję Europejską takiego rozwiązania wobec Federacji Rosyjskiej, które będzie respektowało przepisy prawa Unii Europejskiej i interesy gospodarcze wszystkich państw członkowskich.

24 listopada 2015 r. Polska wystąpiła do Komisji Europejskiej z pisemnym wnioskiem o jak najszybsze uruchomienie dopłat do prywatnego przechowywania mięsa wieprzowego. Szybkie wdrożenie przez Komisję Europejską tego instrumentu wsparcia rynku jest bardzo ważne z uwagi na trudną sytuację dochodową gospodarstw produkujących trzodę chlewną.

Projekt rozporządzenia uruchamiającego dopłaty do prywatnego przechowywania wieprzowiny został poddany pod głosowanie Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2015 r. i uzyskał pozytywną opinię. Publikacja rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2334 z dnia 14 grudnia 2015 r. wprowadzającego prywatne przechowywanie wieprzowiny oraz ustalającego z góry stawkę dopłat nastąpiła w dniu 15 grudnia 2015 r. Zgodnie z rozporządzeniem, mechanizm został wprowadzony z dniem 4 stycznia 2016 r.

Ponadto, w ww. piśmie do Komisarza, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wskazał, że w tak trudnej sytuacji uruchomienie wyłącznie mechanizmu dopłat do prywatnego przechowywania będzie działaniem niewystarczającym do skutecznej stabilizacji rynku. Mięso składowane w ramach tego mechanizmu wróci na rynek prowadząc do zwiększenia presji cenowej w późniejszym okresie. Z tego względu, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwrócił się również do Komisarza o aktywowanie refundacji wywozowych do mięsa wieprzowego jako instrumentu zarządzania kryzysowego na rynku wieprzowiny. Wdrożenie tego instrumentu będzie dobrym uzupełnieniem dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny. Pozwoli to trwale zagospodarować nadwyżkę wieprzowiny oraz będzie stanowić zachętę do poszukiwania nowych rynków zbytu.

Na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 14-15 grudnia 2015 r., na wniosek Polski, omówiony został punkt dotyczący pogarszającej się sytuacji na rynku wieprzowiny. Polska przedstawiła trudną sytuację sektora i zaapelowała o podjęcie dalszych działań, w tym podjęcie dyskusji na temat uruchomienia refundacji wywozowych do mięsa wieprzowego, aby trwale zagospodarować nadwyżkę wieprzowiny. Polska zwróciła również uwagę na konieczność analizy sytuacji na rynku wieprzowiny w dłuższym okresie oraz zastanowienia się nad rozwiązaniami długofalowymi dla tego sektora. Bardzo istotne jest podjęcie wszelkich możliwych działań doraźnych, aby wspomóc rolników, będących od dłuższego czasu w trudnej sytuacji. Problem trudnej sytuacji na rynku wieprzowiny podkreśliły również inne państwa członkowskie. Część państw wyraziła ponadto konieczność wzmocnienia negocjacji z Rosją mających na celu umożliwienie eksportu produktów

nieobjętych politycznym embargo. Podsumowując dyskusję, Komisja Europejska wyraziła opinię, że nie należy uruchamiać dopłat eksportowych, gdyż w ostatnim czasie, pomimo rosyjskiego embarga, poziom eksportu rośnie, a ceny unijne są konkurencyjne na rynku światowym.

Rynek mleka

W trakcie luksemburskiej prezydencji utrzymywała się trudna sytuacja na unijnym, w tym polskim, rynku mleka i przetworów mlecznych, spowodowana w dużej mierze rosyjskim embargo, likwidacją systemu kwotowania produkcji mleka oraz zmianami w sytuacji popytowo-podażowej na rynku światowym. O działaniach, jakie należałoby podjąć w związku z niepokojącą sytuacją na tym rynku dyskutowano na forum Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa m.in. w dniu 13 lipca 2015 r. kiedy to omawiany był wniosek Polski, Bułgarii, Czech, Rumunii, Słowenii, Słowacji i Węgier, poparty przez delegację Hiszpanii, w przedmiotowej kwestii. Dyskusja ta była kontynuowana na posiedzeniach Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa we wrześniu 2015 r.

W konsekwencji, Komisja Europejska na mocy rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1549 z dnia 17 września 2015 r. ustanawiającego tymczasowe nadzwyczajne środki w sektorze mleka i przetworów mlecznych, zdecydowała o przedłużeniu okresu interwencji publicznej w odniesieniu do masła i odtłuszczonego mleka w proszku w 2015 r. oraz o przyspieszeniu terminu rozpoczęcia okresu interwencji publicznej w odniesieniu do masła i odtłuszczonego mleka w proszku w 2016 r.

Ponadto, na mocy rozporządzeń delegowanych Komisji (UE) 2015/1851 i 2015/1852 z dnia 15 października 2015 r. wprowadzono tymczasowy nadzwyczajny system dopłat do prywatnego przechowywania niektórych serów z ustaloną z góry stawką dopłat oraz zmieniono rozporządzenie (UE) nr 948/2014 w odniesieniu do okresu przechowywania objętego umową oraz wysokości dopłaty przyznawanej do prywatnego przechowywania odtłuszczonego mleka w proszku. Ustanowiono również, na mocy rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1853 z dnia 15 października 2015 r., tymczasową nadzwyczajną pomoc dla rolników w sektorach hodowlanych.

Na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniu 16 listopada 2015 r. Polska poinformowała, że producenci mleka w 2015 r. zmagają się z głębokim spadkiem cen skupu mleka oraz utratą płynności finansowej w związku z kryzysem na tym rynku. Pomimo zaobserwowanej pod koniec trzeciego kwartału 2015 r. nieznacznej poprawy cen zbytu przetworów mlecznych, Polska oceniła sytuację na rynku mleka i przetworów mlecznych jako niezmiernie trudną. W tym kontekście w opinii Polski wdrożony od połowy października 2015 r. na poziomie UE pakiet pomocowy oraz wysokość przewidzianych w nim środków finansowych były niewystarczające, ponieważ w niewielkim stopniu pozwolą na zrekompensowanie poniesionych przez polskich rolników strat, związanych nie tylko z głębokim spadkiem cen skupu mleka, ale także z koniecznością zapłaty wysokich kar za nadprodukcję mleka oraz skutkami ubiegłorocznej suszy.

Polska wystąpiła 15 grudnia 2015r. z pisemnym wnioskiem do Komisji Europejskiej o podjęcie niezbędnych działań legislacyjnych, umożliwiających zwolnienie producentów mleka z obowiązku wpłacenia opłaty z tytułu przekroczenia kwot mlecznych w roku kwotowym 2014/2015, tak aby w skuteczny sposób złagodzić trudności finansowe gospodarstw mleczarskich. We wniosku Polska podkreśliła, iż trudna sytuacja na rynku mleka powoduje wymierny spadek opłacalności produkcji i zachwianie płynności finansowej wielu gospodarstw mleczarskich a wprowadzone dotychczas mechanizmy wsparcia sektora mleczarskiego są niewystarczające i nie spowodowały oczekiwanej poprawy sytuacji na rynku. Ukierunkowana pomoc finansowa dla sektorów hodowlanych, których dotknęły zakłócenia na rynku, udostępniona na mocy rozporządzenia delegowanego Komisji nr 2015/1853, pozwala jedynie w minimalnym stopniu zrekompensować faktyczne straty poniesione przez rolników. Jednocześnie, strona polska zaznaczyła, iż trudna sytuacja producentów mleka w Polsce w roku 2015 została pogłębiona przez skutki suszy, która spowodowała trudności w zabezpieczeniu odpowiedniej ilości pasz dla bydła i w konsekwencji wzrost kosztów produkcji. W tak trudnej sytuacji finansowej konieczność uregulowania przez producentów mleka opłaty karnej z tytułu przekroczenia kwot mlecznych jest dla gospodarstw mleczarskich nie do udźwignięcia.

„Mleko w szkole" oraz „Owoce i warzywa w szkole"

W czasie prezydencji luksemburskiej, równolegle do dyskusji na temat sytuacji na rynku mleka i przetworów mlecznych, kontynuowano prace nad projektami rozporządzeń łączących w jeden program szkolny dotychczasowe mechanizmy „Mleko w szkole" oraz „Owoce i warzywa w szkole". Zaproponowane przez prezydencję luksemburską rozwiązania stanowiły w polskiej ocenie konsensus pomiędzy dotychczasową propozycją Komisji Europejskiej a stanowiskami państw członkowskich. W efekcie, przedmiotowe projekty zostały skierowane do uzgodnień trójstronnych w ramach tzw. trilogów pomiędzy Radą UE, Komisją Europejską oraz Parlamentem Europejskim.

Podczas posiedzenia Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 14-15 grudnia 2015 r. prezydencja przedstawiła w skrócie porozumienie osiągnięte podczas trilogów, obejmujące następujące ustalenia:

- ogólna kwota pomocy 250 mln euro, z czego 150 mln euro dla komponentu owocowo-warzywnego a 100 mln euro dla mleka i przetworów mlecznych,
- transfery pomiędzy komponentami na poziomie 20%, z możliwością zwiększenia do maksymalnie 25% w uzasadnionych przypadkach,
- utrzymanie zróżnicowanej roli władz krajowych ds. zdrowia, od ich konsultowania do wydawanego przez nie zatwierdzenia w przypadkach dodawania ograniczonych ilości niektórych substancji,
- wykaz produktów kwalifikowanych nie będzie ograniczony wyłącznie do świeżych produktów, jak pierwotnie wnioskował PE, ale obejmie także produkty przetworzone,
- nowy program szkolny wejdzie w życie począwszy od sierpnia 2017 r., tj. od roku szkolnego 2017/2018.

Polska, podobnie jak zdecydowana większość państw członkowskich, poparła osiągnięte porozumienie.

Rolnictwo ekologiczne

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad *projektem nowego rozporządzenia PE i Rady w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych*. Projektowane rozporządzenie zawierało liczne propozycje bardzo istotnych i kontrowersyjnych zmian w systemie rolnictwa ekologicznego.

Kompromis w Radzie z czerwca 2015 r. umożliwił prezydencji luksemburskiej rozpoczęcie rozmów z Parlamentem Europejskim na temat projektowanego rozporządzenia. Należy zaznaczyć, iż duża część zmian proponowanych przez Parlament Europejski jest zgodna z propozycjami rozwiązań, których wprowadzenie było postulowane przez Polskę. Do tej pory miały miejsce dwa trilogi oraz kilka międzyinstytucjonalnych spotkań technicznych.

Podczas posiedzenia Specjalnego Komitetu ds. Rolnych w dniu 16 grudnia 2015 r. prezydencja luksemburska podsumowała wyniki powyższych spotkań. Prezydencja odnotowała postęp w negocjacjach w obszarach, które były przedmiotem dyskusji oraz zapowiedziała, iż dalsze prace nad tym dossier będą kontynuowane podczas nadchodzącej prezydencji holenderskiej.

Uproszczenie WPR

Prezydencja luksemburska kontynuowała temat uproszczenia zreformowanej Wspólnej Polityki Rolnej zapoczątkowany przez prezydencję łotewską. Na posiedzeniu Rady w listopadzie Komisja Europejska zaprezentowała informację o postępie prac w tym obszarze od przyjęcia Konkluzji Rady w maju 2015 r., a także dalsze plany legislacyjne oraz prawdopodobny termin wejścia w życie kolejnych zmian. Dotychczasowe i planowane działania obejmują przede wszystkim akty delegowane i wykonawcze. Komisarz ds. rolnictwa Phil Hogan nie wykluczył zmian aktów bazowych, na co od

początku dyskusji nad uproszczeniem zwracała uwagę Polska. W już wprowadzonych oraz zapowiadanych przez KE zmianach przepisów odzwierciedlenie znalazła część postulatów przedstawionych przez Polskę.

Kwestie weterynaryjne

W zakresie kwestii weterynaryjnych w okresie prezydencji luksemburskiej na posiedzeniu Rady UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 14 - 15 grudnia 2015 r. Polska poparła przyjęcie stanowiska Rady wraz z jego uzasadnieniem w odniesieniu do projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady *w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniającego i uchylającego niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt").*

Polska popierała tworzenie strategii w zakresie zdrowia zwierzat w UE na lata 2007-2013, w związku z czym popiera również projektowaną regulację z uwagi na to, że stanowi ona ramy prawne majace wesprzeć realizację ww. strategii opracowanej pod hasłem „Lepiej zapobiegać niż leczyć". Projektowana regulacja ma na celu uproszczenie i zmniejszenie liczby aktów prawnych obowiązujących w zakresie zdrowia zwierząt oraz zbliżenie prawodawstwa tworzonego na poziomie UE do międzynarodowych standardów. Nowe ramy prawne pozwolą m. in. na przygotowanie się na nowe wyzwania, np. szybkie reagowanie w przypadku nowo występujących chorób, zapewniając jednocześnie taką samą jakość reagowania, jaką zapewniają obecne przepisy. Ponadto ograniczenie skutków występowania chorób zwierząt oraz zapewnienie wyższych standardów dla zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności możliwe będzie poprzez zwiększanie świadomości na temat chorób na poziomie krajowym i unijnym. Wprowadzenie właściwego nadzoru oraz systemów reagowania kryzysowego na poziomie krajowym i unijnym zapewni bezpieczeństwo zdrowotne zwierząt i ludzi. Działania te mają na celu zapewnienie płynnego funkcjonowania wewnętrznego rynku zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, przy wysokim poziomie ochrony zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego. Ponadto dzięki wskazaniu w projektowanym rozporządzeniu jasno określonych ról i przydzieleniu obowiązków właściwym organom, instytucjom UE, sektorowi rolnemu, właścicielom zwierząt i innym stronom możliwe będzie skuteczne zapobieganie rozprzestrzenianiu się chorób zakaźnych zwierząt oraz sprawne i skuteczne ich zwalczanie.

Ponadto w zakresie kwestii weterynaryjnych w okresie prezydencji luksemburskiej omawiano również *projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczący wytwarzania, wprowadzania na rynek i stosowania paszy leczniczej oraz uchylający dyrektywę Rady 90/167/EWG.* Projekt ten ma na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i zwierząt, dostarczenie odpowiednich informacji użytkownikom oraz poprawę skuteczności funkcjonowania rynku wewnętrznego w zakresie wytwarzania, wprowadzania na rynek i stosowania paszy leczniczej poprzez zharmonizowanie – z zachowaniem wysokiego poziomu bezpieczeństwa – procedur wytwarzania, wprowadzania na rynek i stosowania paszy leczniczej oraz produktów pośrednich w Unii Europejskiej, a także odzwierciedlenie postępu technicznego w tej dziedzinie. Podczas prac Polska zgłaszała uwagi i komentarze w zakresie: nadzoru nad mobilnymi wytwórniami pasz, etykietowania paszy leczniczej i produktów pośrednich, limitu wartości przeniesienia produktu leczniczego weterynaryjnego w paszy nie docelowej i dopuszczalnych tolerancji w odniesieniu do etykietowania składu paszy leczniczej lub produktów pośrednich. Uwagi i komentarze zgłoszone przez Polskę spotkały się z aprobatą pozostałych państw członkowskich. Obecnie trwają prace w grupie roboczej Rady nad drugą wersją propozycji prezydencji w ramach pierwszego czytania projektu. Jednakże w chwili obecnej nie można określić stopnia wprowadzonych przez prezydencję zmian.

Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych

Projekt dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady *w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych* zastąpi dotychczasową dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i

Rady z dnia 6 listopada 2001 r. *w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych*. Zmiana formy prawnej regulacji dotyczącej weterynaryjnych produktów leczniczych powoduje konieczność rewizji i uregulowania w rozporządzeniu całego zakresu zagadnień objętych aktualnie ww. dyrektywą. Szczególnym celem projektu rozporządzenia, zgodnie z wyjaśnieniem Komisji Europejskiej jest rewizja dotychczasowych przepisów, zapewniająca zwiększenie dostępności weterynaryjnych produktów leczniczych, redukcję obciążeń administracyjnych, stymulację innowacyjności i konkurencyjności, poprawę funkcjonowania rynku wewnętrznego i podjęcie kwestii ryzyka dla zdrowia publicznego, wynikającego z antybiotykooporności. Polska na bieżąco dokonuje analizy proponowanego aktu prawnego kierując się przy tym nadrzędnym celem zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa stosowania produktów leczniczych weterynaryjnych, koniecznością zapewnienia skutecznej ochrony zdrowia zwierząt oraz ochrony zdrowia publicznego, jak również stoi na stanowisku, że propozycja nowych przepisów Unii Europejskiej w tej materii powinna uwzględnić podwyższenie dotychczasowego poziomu bezpieczeństwa. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad ww. aktem prawnym. Polska zgłaszała uwagi i zastrzeżenia w zakresie: dystrybucji hurtowej i detalicznej, stosowania produktów leczniczych weterynaryjnych, w tym poza charakterystyką Produktu Leczniczego, reklamy, inspekcji kontroli i współpracy organów kompetentnych. Ponadto Polska zgłosiła pisemne uwagi i propozycje do treści projektu. Prace będą kontynuowane przez prezydencję niderlandzką.

Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu oraz ich przywozu do Unii oraz projekt dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 89/608/EWG, 90/425/EWG oraz 91/496/EWG w zakresie odniesień do przepisów zootechnicznych

Celem projektów jest określenie jednolitych zasad dotyczących handlu zwierzętami hodowlanymi i ich materiałem biologicznym oraz przeprowadzania kontroli urzędowych i zootechnicznych w tym zakresie. Projekty te rozpatrywane są jednocześnie, gdyż przyjęcie nowego rozporządzenia spowoduje konieczność wykreślenia przepisów dotyczących przeprowadzania kontroli zootechnicznej w dotychczas obowiązujących przepisach. Rozwiązanie takie wprowadza projektowana dyrektywa.

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektami ww. aktów prawnych. W opracowanym projekcie, zgodnie ze stanowiskiem Polski, uwzględniona została możliwość wskazywania podmiotu upoważnionego do prowadzenia oceny wartości użytkowej lub genetycznej zwierząt oraz do publikowania wyników tych ocen. Rozszerzona została również definicja podmiotów innych niż związki hodowców, które mogą zostać uznane do prowadzenia ksiąg hodowlanych lub rejestrów. Oznacza to, że podmioty takie jak np. Polski Klub Wyścigów Konnych czy instytuty badawcze i uczelnie rolnicze będą nadal mogły prowadzić księgi hodowlane. Również określone w projekcie rozporządzenia zasady prowadzenia oceny wartości użytkowej i hodowlanej odpowiadają stosowanym w Polsce metodom oceny, a tym samym wejście w życie nowych przepisów nie spowoduje konieczności ich zmiany. Bardzo duże znaczenie dla realizowanych w Polsce programów ochrony zasobów genetycznych zwierząt gospodarskich będzie miało wejście w życie nowych przepisów dotyczących możliwości wpisywania do części głównej ksiąg hodowlanych potomstwa zwierząt pochodzących po rodzicach wpisanych do sekcji dodatkowej księgi. Wprowadzenie tych przepisów jest niewątpliwym sukcesem negocjacyjnym Polski, która potrafiła przekonać inne państwa członkowskie oraz Komisję Europejską, że związki hodowców prowadzące księgi hodowlane dla ras zagrożonych wyginięciem muszą dysponować dodatkowymi, specjalnymi narzędziami, aby mogły skutecznie realizować programy ochrony zasobów genetycznych.

Wypracowany projekt odpowiada stanowisku Polski.

Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i

paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin, materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 999/2001, 1829/2003, 1831/2003, 1/2005, 396/2005, 834/2007, 1099/2009, 1069/2009, 1107/2009, *rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, (...)/2013 oraz dyrektywy 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE, 2008/120/WE i 2009/128/WE (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych)*

Projekt ten ma na celu ustanowienie zharmonizowanych ram w zakresie organizacji kontroli urzędowych oraz czynności urzędowych innych niż kontrole urzędowe w całym łańcuchu rolno - spożywczym w Unii Europejskiej. Idea zrewidowania prawodawstwa dotyczącego kontroli urzędowych, wskazana w ww. projekcie, poprzez wyeliminowanie niedociągnięć zidentyfikowanych w jego treści i zastosowaniu, a także wprowadzenie solidnych, przejrzystych i zrównoważonych ram prawnych w zakresie urzędowych kontroli, które są lepiej dostosowane do swoich celów, jest co do zasady słuszna.

Polska wyrażała poparcie dla ogólnego kierunku działań podjętych przez Komisję Europejską w zakresie ww. projektu rozporządzenia. Jednocześnie w pracach nad projektem Polska zgłaszała szereg uwag w zakresie m.in. obszaru objętego projektowanym aktem (konieczności wyłączenia z zakresu projektu kontroli leśnego materiału rozmożeniowego), zmiany systemu opłat pobieranych przez organy urzędowej kontroli, roli urzędowego lekarza weterynarii, braku spójności projektowanych przepisów z przepisami sektorowymi z zakresu fitosanitarnego i nasiennictwa. W wyniku dyskusji technicznych z projektu został wyłączony sektor roślinnego materiału rozmnożeniowego (w tym leśnego materiału rozmnożeniowego). Zmianom zgodnym ze stanowiskiem Polski uległy także zapisy o finansowaniu kontroli urzędowych. Zwiększono ponadto spójność projektowanych przepisów z przepisami o ochronie zdrowia roślin. W prezentowanym stanowisku Polska wnosiła, że rola urzędowego lekarza powinna pozostać na poziomie określonym przez aktualne przepisy. Projektowane rozwiązania zmniejszały zakres odpowiedzialności urzędowego lekarza weterynarii, co w opinii Polski mogłoby doprowadzić do obniżenia jakości prowadzonych kontroli i co za tym idzie obniżenia poziomu bezpieczeństwa produkowanej oraz sprowadzanej do Unii żywności. Dzięki zdecydowanej postawie Polski oraz kilku innych państw członkowskich w tekście projektu dokonano zmian, które pozwolą na utrzymanie właściwego poziomu bezpieczeństwa. Zapisy dotyczące zakresu obowiązku urzędowego lekarza weterynarii w nadzorze nad higieną żywności oraz w weterynaryjnej kontroli granicznej wskazują obecnie na wiodącą rolę urzędowego lekarza weterynarii oraz, co do zasady, odpowiadają obecnym regulacjom w tym zakresie, o co Polska postulowała od początku prac nad przedmiotowym projektem rozporządzenia. Biorąc pod uwagę powyższe, Polska poparła udzielenie prezydencji mandatu do prowadzenia negocjacji z Parlamentem Europejskim.

Kwestie fitosanitarne

W zakresie kwestii fitosanitranych w okresie prezydencji luksemburskiej omawiano *Wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin.*

Przedłożony projekt jest wynikiem analizy, która wykazała, że w wielu obszarach dotychczasowe regulacje wymagają zmiany. Dotyczy to m.in. przepisów regulujących zasady importu do Unii Europejskiej towarów pochodzenia roślinnego, pochodzących z państw trzecich. Dotychczasowe przepisy unijne należą bowiem do najbardziej liberalnych na świecie. Propozycja Komisji, jak również uwagi zgłaszane przez państwa członkowskie, w tym Polskę, zmierzają do wzmocnienia ochrony Unii Europejskiej przed zagrożeniami związanymi z importem towarów pochodzenia roślinnego z państw trzecich. Projektowane rozporządzenie rewiduje także przepisy dotyczące stref chronionych, ustanawianych na obszarze Unii Europejskiej w odniesieniu do określonych organizmów kwarantannowych. Obszary te, ze względu na to iż są wolne od określonych organizmów szkodliwych dla roślin, podlegają szczególnej ochronie. Projektowane rozporządzenie w sposób bardziej szczegółowy, niż przepisy dotychczasowe, reguluje zasady ustanawiania i znoszenia stref

chronionych, co ograniczy ryzyko, iż będą one utrzymywane w sposób nieuzasadniony. Ponadto projektowane rozporządzenie ujednolici zasady wydawania paszportów roślin poświadczających, że rośliny, produkty roślinne lub przedmioty przemieszczane w obrębie Unii Europejskie nie stwarzają ryzyka fitosanitarnego.

Podczas prezydencji luksemburskiej osiągnięto porozumienie z PE. Wynegocjowany przez prezydencję kompromis należy zasadniczo oceniać pozytywnie. Część zmian wprowadzanych w projektowanym rozporządzeniu jest zgodna z wcześniej prezentowanym stanowiskiem Polski. Jednocześnie, do tej pory żadna ze zmian nie narusza uzyskanego w ramach prac Rady kompromisu, w sposób sprzeczny z tym stanowiskiem.

3.6.4 Polityka Rybołówstwa

W zakresie rybołówstwa bałtyckiego najistotniejsze były prace prowadzone nad ***projektem rozporządzenia Rady w sprawie uprawnień do połowów na 2016 r. w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim.***

Rozporządzenie to ma na celu ustalenie uprawnień do połowów przysługujących określonym państwom członkowskim w 2016 r. w odniesieniu do stad ryb Morza Bałtyckiego o najwyższej wartości handlowej, czyli limitów połowowych (*Total Allowable Catch* - TAC) dorsza, śledzia, szprota, łososia i gładzicy.

Podczas prezydencji luksemburskiej Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad ustaleniem możliwości połowowych w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim. Polska postulowała przede wszystkim mniejszą niż zaproponowana w propozycji KE redukcję kwoty połowowej dorsza stada wschodniego i zachodniego oraz szprota na rok 2016. Kulminacja dyskusji w sprawie miała miejsce w dniu 22 października 2015 r. kiedy to odbyła się Rada Ministrów ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w Luksemburgu.

Dzięki konstruktywnej postawie wszystkich stron, w tym strony polskiej, oraz ścisłej współpracy regionalnej w ramach BALTFISH (Polska, Szwecja, Finlandia, Litwa, Łotwa, Estonia, Dania, Niemcy) pod przewodnictwem Polski, udało się osiągnąć jednomyślne porozumienie. Zarówno Komisja Europejska, jak i prezydencja luksemburska Rady UE podkreśliły wagę współpracy regionalnej pomiędzy krajami, a także kompromisowego rozwiązania wypracowanego pod przewodnictwem Polski w ramach BALTFISH. Kompromis wypracowany przez państwa regionu Morza Bałtyckiego został niemalże w całości przeniesiony do ostatecznego porozumienia.

Kolejną istotną kwestią z obszaru rybołówstwa były prace nad ***projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającym wieloletni plan w odniesieniu do stad dorsza, śledzia i szprota w Morzu Bałtyckim oraz połowów eksploatujących te zasoby, zmieniającym rozporządzenie Rady (WE) nr 1098/2007.*** Jest to pierwszy projekt planu wielogatunkowego dla Bałtyku oraz pierwszy z serii przygotowywanych przez Komisję Europejską planów dla innych mórz.

Luksemburg kontynuował prace poprzedniej prezydencji, m.in. dyskusję z PE oraz KE w ramach tzw. trilogów. Mandat realizowany jest zgodnie z podejściem ogólnym Rady UE do tego dokumentu przyjętym na Radzie Ministrów ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w kwietniu 2015 r. Podczas dyskusji Polska postulowała, że zakończenie prac nad projektem planu wielogatunkowego nie powinno być realizowane zbyt pospiesznie, kosztem jakości końcowych efektów. W ocenie strony polskiej, jest to pierwszy z planów wielogatunkowych, które mają zostać przyjęte w ramach nowej WPRyb, w związku z czym należy dołożyć wszelkich starań, aby stanowił on dobry wzór dla kolejnych planów wielogatunkowych.

Kontynuowane były również prace nad ***Rozporządzeniem Rady ustalającym uprawnienia do połowów na 2016 rok dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane w wodach UE oraz – w odniesieniu do statków UE – w niektórych wodach nienależących do UE.***

Rozporządzenie to ma na celu ustalenie na 2016 rok maksymalnych ilości połowów gatunków ryb na poszczególnych obszarach wód Unii oraz na wodach międzynarodowych. Podstawą prawną wniosku jest art. 43 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z treści którego wynika, iż w procedurze nie jest wymagany udział Parlamentu Europejskiego.

Dokument końcowy został przygotowany podczas posiedzenia Rady Ministrów UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 14-15 grudnia 2015 r. Na ww. posiedzeniu Polska wyraziła ogólne poparcie dla propozycji zawartych w dokumencie i podkreśliła gotowość do współpracy w kwestiach środowiskowych, opowiedziała się także za wprowadzeniem zarządzania na podstawie MSY (Maksymalny Zrównoważony Odłów) tak szybko, jak to możliwe, jednak stopniowo do roku 2020, z uwzględnieniem sytuacji rybaków. Dla stad z niepełnym doradztwem kwoty TAC (Całkowite Dopuszczalne Połowy) powinny być ustalane indywidualnie. Polska zwróciła również uwagę na niepokojące niedoskonałości w doradztwie naukowym i podkreśliła potrzebę dążenia Unii Europejskiej do pilnej poprawy zbieranych danych naukowych. W szczególnym zainteresowaniu Polski były wielkości kwot połowowych przyznanych Polsce tym rozporządzeniem, a które mają kluczowe znaczenie dla polskiej floty dalekomorskiej - kwoty dorsza na obszarze Svalbard (obszar I i IIB), ostroboka chilijskiego na Pacyfiku oraz kwoty makreli i śledzia na północnym Atlantyku.

3.7.1 Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa

Rozszerzenie

Prezydencja luksemburska w dużo mniejszym stopniu była zaangażowana w kwestię procesu rozszerzenia UE niż jej włoscy i łotewscy poprzednicy z obecnego Trio, co należy tłumaczyć nie tylko brakiem bezpośredniego zainteresowania tematem, ale i złożonością sytuacji Unii Europejskiej w drugim półroczu 2015 r., która wymagała dużego wysiłku stosunkowo nielicznej administracji rządowej Księstwa. Dało się także zauważyć dużą wrażliwość na postulaty prezentowane przez większych sąsiadów Luksemburga. W okresie tym nie odbyło się żadne spotkanie grupy roboczej ds. rozszerzenia w formacie stolic, które zazwyczaj służy wymianie opinii nt. publikowanego przez Komisję Europejską każdej jesieni Pakietu Rozszerzenia UE ze Strategią działania na kolejny rok.

Mimo to końcowy efekt prac prezydencji Luksemburga należy rozpatrywać w kategoriach sukcesu, a jej działania pokrywały się w dużej mierze z polskimi oczekiwaniami. W okresie tym udało się doprowadzić przede wszystkim do przerwania impasu w negocjacjach akcesyjnych z Turcją (otwarcie nowego rozdziału - 17) oraz otwarcia pierwszych rozdziałów (32 i 35) z Serbią. Ze względu na kalendarz prac Rady Luksemburgowi przypadły w udziale prace nad konkluzjami rozszerzeniowymi Rady ds. Ogólnych dla Albanii, Bośni i Hercegowiny, Czarnogóry, Kosowa, Macedonii, Serbii oraz Turcji. Prezydencja wykazała się względną elastycznością przy tworzeniu zapisów, starając się uwzględniać interesy poszczególnych państw. W efekcie główny polski postulat w odniesieniu do kwestii poparcia państw kandydujących dla unijnych stanowisk w stosunkach zewnętrznych został w dużym stopniu uwzględniony.

Europejska Polityka Sąsiedztwa

W II półroczu 2015 r. Polska kontynuowała zaangażowanie na rzecz zwiększenia efektywności Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS) oraz jej dostosowania do aktualnych wyzwań i uwarunkowań. W opublikowanym 18 listopada 2015 r. komunikacie Komisji i Wysokiej Przedstawiciel nt. przeglądu EPS zostały uwzględnione nasze główne postulaty dotyczące konieczności większego zróżnicowania między partnerami, priorytetyzacji działań w ramach EPS i ich koncentracji na konkretnych sektorach oraz zwiększenia nacisku na kwestie bezpieczeństwa w EPS i wzmacnianie stabilności sąsiadów UE.

Aktywnie uczestniczyliśmy w wypracowywaniu grudniowych konkluzji Rady ws. przeglądu EPS, zabiegając o to, by założenia reformy znalazły przełożenie na konkretne działania oraz, aby zapewniona została rola państw członkowskich UE w ich wrażaniu i dalszym kształtowaniu EPS.

Partnerstwo Wschodnie

W programie prezydencji luksemburskiej nie zostało zawarte nawiązanie do polityki Partnerstwa Wschodniego (PW), a wśród priorytetowych działań zabrakło tych na rzecz wschodniego sąsiedztwa UE. Zdawkowo uwzględnione zostały jedynie Ukraina, Mołdawia oraz Gruzja (tylko w kontekście ewentualnego przedłużania preferencji handlowych pod koniec 2015 roku).

Z drugiej strony widoczny był duży nacisk prezydencji luksemburskiej na problemy w południowym sąsiedztwie UE. W związku z tym strona polska na forach zarówno dwu-, jak i wielostronnych podkreślała, że wyzwania na obszarze sąsiedztwa południowego i wschodniego powinny być postrzegane jako jednakowo ważne w ramach Europejskiej Polityki Sąsiedztwa.

Polska podejmowała działania na rzecz utrzymania tematu Partnerstwa Wschodniego na agendzie UE (w tym w ramach przeglądu Europejskiej Polityki Sąsiedztwa) i jednocześnie pobudzała dyskusję na forum unijnym odnośnie do rozwoju tejże polityki po szczycie PW w Rydze (maj 2015 r.). Na nieformalnym spotkaniu ministrów spraw zagranicznych w formule *Gymnich* (wrzesień 2015 r.) temat ten był szeroko omawiany również przy współudziale przedstawicieli instytucji unijnych. Minister

spraw zagranicznych RP został zaproszony na Naradę Ambasadorów w Rumunii (wrzesień 2015 r.), gdzie wystąpił z przemówieniem na temat znaczenia Partnerstwa Wschodniego w ramach Europejskiej Polityki Sąsiedztwa. Polska wraz ze Szwecją przygotowały dokument *non-paper* nt. konsolidacji i wzmocnienia PW, którego współsygnatariuszami zostały: Wielka Brytania, Dania, Rumunia, Czechy, Słowacja, Węgry, Litwa, Łotwa, Estonia, Bułgaria, Chorwacja. Dokument został zaprezentowany przez ministrów spraw zagranicznych Polski i Szwecji podczas spotkania Rady do Spraw Zagranicznych w dniu 14 grudnia 2015 r. W trakcie dyskusji założenia dokumentu zostały także poparte przez ministra spraw zagranicznych Niemiec.

Należy również odnotować bliską współpracę oraz częste konsultacje Polski z krajami przychylnie odnoszącymi się do polityki PW, jak Szwecja, Rumunia, kraje bałtyckie, Grupa Wyszehradzka. Miały miejsce kontakty robocze w formule uwzględniającej udział przedstawicieli państw PW (Wilno, październik 2015r.). Zarówno w tych, jak i podczas innych rozmów wysokiego szczebla szczególny nacisk kładziony był na motywowanie krajów stowarzyszonych (Ukraina, Gruzja, Mołdawia) do aktywnego i konsekwentnego wprowadzania niezbędnych dostosowań prawnych i reform wynikających z agendy stowarzyszeniowej z UE.

W II połowie 2015 r. Polska kontynuowała wspieranie dążeń zainteresowanych państw Partnerstwa Wschodniego do liberalizacji wizowej z obszarem strefy Schengen, natomiast w przypadku Gruzji i Ukrainy – uzyskania reżimu bezwizowego w najbliższej przyszłości.

Strona polska zachęcała inne państwa członkowskie UE do podjęcia pozytywnej decyzji ws. przyznania takiego statusu w przypadku wypełnienia przez władze Gruzji i Ukrainy kryteriów umieszczonych w Planach Działań ws. liberalizacji wizowej (*Visa Liberalisation Action Plans*). Raporty Komisji Europejskiej w odniesieniu do stanu implementacji tych kryteriów zostały opublikowane 18 grudnia 2015 r. KE oceniła, że oba kraje spełniły wymagane kryteria i zobowiązała się do przygotowania na początku 2016 r. propozycji odpowiednich zmian prawnych, umożliwiających wprowadzenie wobec obywateli Gruzji i Ukrainy posiadających paszporty biometryczne reżimu bezwizowego. Wobec Ukrainy sformułowano jednocześnie oczekiwanie wypełnienia podjętych zobowiązań w zakresie walki z korupcją. Wprowadzenie przepisów umożliwiających ustanowienie reżimu bezwizowego wymagać będzie akceptacji Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej (tj. wszystkich państw członkowskich UE).

Polska aktywnie zachęcała państwa członkowskie UE do pełnej ratyfikacji umów stowarzyszeniowych UE (zawierających postanowienia o utworzeniu pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu – ang. *Deep and Comprehensive Free Trade Area,* DCFTA) z Gruzją, Mołdawią i Ukrainą. Ratyfikacja przez wszystkie państwa doprowadzi do wejścia w życie tych umów w pełnym wymiarze, co będzie korzystne zarówno dla UE, jak i państw partnerskich.

Ponadto Polska konsekwentnie opowiadała się za wejściem w życie od dnia 1 stycznia 2016 r. tymczasowego stosowania DCFTA z Ukrainą, sprzeciwiając się również propozycji zawierania wiążących prawnie porozumień pomiędzy UE, Ukrainą i Rosją w tym zakresie. Polska stała na stanowisku, że format rozmów trójstronnych UE–Ukraina–Rosja ws. DCFTA nie powinien prowadzić do renegocjacji uzgodnionych postanowień między UE a Ukrainą. W konsekwencji, zarówno strona ukraińska, jak i UE potwierdziły gotowość tymczasowego obowiązywania przepisów DCFTA od 1 stycznia 2016 r. Dodatkowe informacje nt. rozmów trójstronnych ws. DCFTA UE-Ukraina znajdują się w części poświęconej polityce handlowej UE.

Polska była zwolennikiem kontynuowania wsparcia krajów UE dla ukraińskich reform. W dwustronnych rozmowach zachęcaliśmy partnerów do dalszego prowadzenia działań ukierunkowanych na wsparcie techniczne i finansowe Kijowa.

Na forum UE opowiadaliśmy się za przedłużeniem mandatu misji UE wsparcia reformy służb bezpieczeństwa (ang. *EU Advisory Mission for Civilian Security Sector Reform Ukraine, EUAM Ukraine*), wzmocnieniem jej mandatu, składu osobowego oraz otworzeniem biur regionalnych. Popieraliśmy również wzmocnienie specjalnej misji monitującej sytuację w Donbasie (ang. *OSCE*

Special Monitoring Mission to Ukraine), aby mogła skutecznie wypełniać swoje funkcje kontroli przestrzegania zawieszenia broni i wycofywania sprzętu wojskowego.

Podczas prezydencji luksemburskiej Polska opowiadała się także za dostosowaniem współpracy UE z pozostałymi partnerami, które nie podpisały umów stowarzyszeniowych z UE (Białoruś, Armenia, Azerbejdżan) do poziomu ich aspiracji, zgodnie z zasadą dyferencjacji tak, by Partnerstwo Wschodnie wciąż pozostawało dla nich atrakcyjną ofertą współpracy.

Strona polska wspierała na forum unijnym rozpoczęcie negocjacji w sprawie nowej umowy pomiędzy UE i Armenią, zaś w kwestiach wizowych wyrażała poparcie dla wypracowania Planu Działań ws. liberalizacji wizowej dla Armenii oraz zakończenia negocjacji umów o ułatwieniach wizowych i readmisji z Białorusią.

Polska wykazała dużą aktywność w procesie zawieszenia sankcji dla Białorusi w odpowiedzi na uwolnienie więźniów politycznych oraz spokojny przebieg wyborów prezydenckich w tym kraju. Polska opowiadała się za stopniowym znoszeniem wiz, zastosowaniem zasady warunkowości i realnego przeglądu sytuacji na Białorusi przy podejmowaniu ostatecznej decyzji w sprawie zniesienia sankcji (luty 2016 r.).

Południowe sąsiedztwo UE

Wojna w Syrii wkroczyła w nowy etap wraz z rozpoczęciem we wrześniu 2015 r. zaangażowania militarnego Rosji, które z jednej strony doprowadziło do umocnienia Da'esh (tzw. państwa islamskiego), z drugiej – umożliwiło wojskom prezydenta B. Asada przejście do kontrofensywy przeciw umiarkowanej opozycji. W reakcji na zamachy terrorystyczne w Paryżu, przeprowadzone 13 listopada 2015 r., lotnictwo francuskie zintensyfikowało naloty na pozycje Da'esh w Syrii. W odpowiedzi na apel Francji do nalotów na cele Da'esh w Syrii przyłączyła się Wielka Brytania. Polska wyraziła gotowość wsparcia Francji na podstawie art. 42.7 Traktatu o UE. W obliczu ożywienia działań dyplomatycznych (rozmowy w Wiedniu), podkreślaliśmy potrzebę włączenia UE w działania na rzecz pokojowego rozwiązania konfliktu.

Wojna w Syrii oraz eskalacja konfliktu wewnętrznego w Libii wraz z rozkładem struktur państwowych, wywołały bezprecedensową falę uchodźców usiłujących dotrzeć na teren UE. Problem ten zdominował europejską agendę także w drugiej połowie 2015 r.

Postępująca ekspansja struktur Da'esh w Iraku i Syrii, rozszerzenie ich zasięgu geograficznego na inne kraje (m.in. Egipt i Libię) oraz zamachy we Francji, Tunezji i Libanie spowodowały mobilizację współpracy z krajami południowego sąsiedztwa w zakresie zwalczania terroryzmu.

Polska wzięła aktywny udział w przeglądzie europejskiej strategii regionalnej w odniesieniu do Iraku i Syrii, przyjętej w marcu 2015 r.

W ramach pomocy humanitarnej na rzecz uchodźców syryjskich Polska zrealizowała szereg projektów w Iraku, Jordanii, Libanie i Turcji. Przyjęty w październiku 2015 r. Wieloletni Program Polskiej Współpracy Rozwojowej 2016–2020 zawiera osobny priorytet obejmujący problematykę uchodźców na Bliskim Wschodzie i przewiduje zwiększenie wsparcia dla Syryjczyków.

Eskalacja konfliktu wewnętrznego i kryzys władzy państwowej w Libii ograniczyły możliwości praktycznego zaangażowania się UE w stabilizację tego państwa. Na forum UE Polska popierała działania mediacyjne prowadzone dotychczas przez Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. Libii Bernardino Leona, którego w listopadzie 2015 r. zastąpił Martin Kobler.

Polska kontynuowała działania na rzecz wsparcia transformacji w Tunezji, głównie w ramach projektu Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju, mającego na celu wzmocnienie potencjału administracji tunezyjskiej w zakresie realizacji reformy regionalnej oraz wypracowanie propozycji założeń do strategii rozwoju regionalnego Tunezji.

Polska była także aktywnym uczestnikiem prac na forum Unii dla Śródziemnomorza oraz w ramach Fundacji im. A. Lindh.

3.7.2 Relacje z pozostałymi państwami trzecimi

USA

Głównym celem prezydencji luksemburskiej w ramach współpracy UE z USA było zaawansowanie prac nad Transatlantyckim Partnerstwem na rzecz Handlu i Inwestycji (ang. *Transatlantic Trade and Investment Partnership,* TTIP). Dodatkowe informacje dotyczące tej kwestii znajdują się w części poświęconej polityce handlowej UE.

W odniesieniu do kwestii wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych starania luksemburskiej prezydencji dotyczyły znalezienia politycznych, prawnych i technicznych rozwiązań umożliwiających przekazywanie przez państwa UE danych osobowych na terytorium Stanów Zjednoczonych z poszanowaniem unijnego porządku prawnego.

Federacja Rosyjska

Priorytetem Polski w czasie prezydencji luksemburskiej pozostawało utrzymanie jednolitego i spójnego stanowiska UE w odniesieniu do relacji z Federacją Rosyjską, w związku z jej agresją wobec Ukrainy, a także interwencją w Syrii.

Polska kontynuowała sprzeciw wobec rosyjskiej polityki wprowadzania podziałów w UE. W świetle pojawiających się głosów wzywających do rozpatrzenia kwestii zacieśnienia dialogu na linii Unia Europejska – Euroazjatycka Unia Gospodarcza (EaUG) wskazywaliśmy na obiektywne trudności, związane z jednej strony z nieuwzględnieniem przez EaUG zasad Światowej Organizacji Handlu (WTO). Przedstawiciele Polski na różnych forach wyrażali zaniepokojenie jednostronnymi działaniami Komisji Europejskiej (list przewodniczącego KE J.-C. Junckera do rosyjskiego prezydenta W. Putina ws. relacji UE-EaUG) oraz niektórych państw członkowskich (list niemieckiego ministra spraw zagranicznych F.-W. Steinmeiera ukierunkowanymi na rozpoczęcie dialogu z tą organizacją.

Okres prezydencji luksemburskiej nie przyniósł przełomu w relacjach UE – Rosja. Współpraca ta miała nadal ograniczony charakter z uwagi na zaangażowanie Rosji na Ukrainie; była ponadto zdominowana przez spory o charakterze gospodarczo-handlowym. Polska wskazywała, że niezbędne warunki powrotu do dialogu to konieczność wypełnienia porozumień mińskich oraz przestrzeganie przez Rosję norm Światowej Organizacji Handlu.

Sankcje wobec Rosji

W trakcie prezydencji luksemburskiej Polska skutecznie zabiegała o utrzymanie wspólnego stanowiska UE ws. środków ograniczających wobec Rosji. Rada UE przyjęła 14 września 2015 r. decyzję przedłużającą o pół roku stosowanie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (ograniczenia wizowe i zamrożenie aktywów – tzw. sankcje II fazy) - do 15 marca 2016 r.

Pakiet upływających z dniem 31 stycznia 2016 r. sankcji sektorowych wobec Rosji (tzw. sankcje III fazy) wiązał się z koniecznością wypracowania jednolitego stanowiska UE ws. przedłużenia tych środków restrykcyjnych. Polska aktywnie prezentowała stanowisko, iż ew. zniesienie sankcji musi być ściśle powiązane z pełną realizacją porozumień mińskich. W dniu 21 grudnia 2015 r. weszła w życie decyzja Rady UE o przedłużeniu okresu obowiązywania sankcji sektorowych wobec Rosji do dnia 31 lipca 2016 r.

Rosyjskie embargo na towary rolno-spożywcze z UE

W II półroczu 2015 r. nadal obowiązywał wprowadzony przez Rosję 1 sierpnia 2014 r. zakaz importu z Polski wybranych grup produktów pochodzenia roślinnego, jak również embargo na

import zachodnich towarów rolno-spożywczych oraz ograniczenia dla tranzytu towarów objętych embargiem, wprowadzone w sierpniu 2014 r. wobec państw, które przyłączyły się do sankcji przeciw Rosji.

Nadal obowiązywał także, wprowadzony w październiku 2014 r. przez Moskwę, zakaz importu niektórych produktów mięsnych z terenu UE, oraz zakaz wwozu na terytorium Rosji produktów serowych i seropodobnych z Polski wprowadzony 20 lutego 2015 r. W czerwcu 2015 r. embargo zostało przedłużone o kolejny rok.

13 sierpnia 2015 r. Rosja rozszerzyła listę krajów objętych embargiem o Albanię, Islandię, Czarnogórę i Lichtenstein, w związku z poparciem przez nie antyrosyjskich sankcji. Do tej grupy została również dołączona Ukraina, przy czym, w jej przypadku, restrykcje zostały odroczone do 1 stycznia 2016 r. i uzależnione od tego, czy Kijów zacznie wdrażać przepisy dotyczące DCFTA. Jednak w połowie listopada 2016 r. Rosja podjęła decyzję o wprowadzeniu embarga na import ukraińskich artykułów żywnościowych od 1 stycznia 2016 r., argumentując to przyłączeniem się przez Ukrainę do unijnych sankcji wobec Rosji.

Polska prowadziła działania bilateralne na forum UE ukierunkowane na otwieranie rynków zbytu krajów trzecich na towary unijne, w tym polskie, których import do Rosji jest lub może być blokowany. Dzięki tym zabiegom, spadek eksportu towarów rolnych do Rosji został zrekompensowany wzrostem sprzedaży na nowych rynkach (m.in. w Afryce i Azji).

W omawianym okresie utrzymywane były również ograniczenia dotyczące zakazu wjazdu dla 89 przedstawicieli państw członkowskich UE, w tym 18 osób z Polski, wprowadzone przez Rosję pod koniec maja 2015 r.

Rosyjskojęzyczna platforma medialna

W trakcie prezydencji luksemburskiej Polska aktywnie wspierała działania zmierzające do przeciwdziałania rosyjskiej propagandzie, deprecjonującej politykę Ukrainy i państw zachodnich, a usprawiedliwiającej działania władz moskiewskich.

Głównym wydarzeniem w tym zakresie była konferencja donatorów *„Free and Objective Media in the Eastern Partnership and Beyond"*, zorganizowana 10 września 2015 r. w Warszawie przez Polskę i Królestwo Niderlandów. Konferencja zainicjowała proces implementacji rekomendacji przedstawionych przez Europejski Fundusz na Rzecz Demokracji (ang. *European Endowment for Democracy*) w sprawie rosyjskojęzycznych inicjatyw medialnych.

We wrześniu 2015 r. rozpoczął formalne funkcjonowanie specjalny zespół w strukturach Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, odpowiedzialny za komunikację strategiczną UE, w tym za przeciwdziałanie rosyjskiej propagandzie. Polska brała aktywny udział w wypracowaniu zasad funkcjonowania zespołu.

Azja Centralna

Polska popierała działania prezydencji na rzecz zwiększenia obecności i widoczności UE w Azji Środkowej oraz intensyfikacji współpracy z poszczególnymi państwami regionu. Zasadniczy kierunek naszej aktywności został określony poprzez objęcie przez Polskę, 25 czerwca 2015 r. (jeszcze podczas prezydencji łotewskiej), roli państwa wiodącego w Platformie Edukacyjnej UE dla Azji Środkowej (w zakresie szkolnictwa wyższego). Platforma ta funkcjonuje w ramach Strategii UE dla Azji Środkowej – dokumentu ramowego definiującego priorytety współpracy z regionem. Polska sformułowała koncepcję roli państwa wiodącego i zaprezentowała ją na konferencji ministrów oświaty, nauki i szkolnictwa wyższego w Brukseli we wrześniu 2015 r. Podjęta została także decyzja o utworzeniu w Ambasadzie RP w Taszkencie stanowiska ds. realizacji zadań wynikających z polskiego przewodnictwa w Platformie.

W zakresie stosunków bilateralnych z krajami Azji Środkowej, Polska konsekwentnie popierała działania na rzecz finalizacji zawarcia Umowy o wzmocnionym partnerstwie i współpracy UE z

Kazachstanem (ang. *Enhanced Partnership and Cooperation Agreement – EPCA*). Kazachstan, jako lider i najważniejszy partner UE w Azji Środkowej, jest pierwszym państwem regionu, które podpisuje z UE tego typu pogłębioną umowę, podnosząc wzajemną współpracę na nowy jakościowo poziom. Należy podkreślić, że Polska (współdziałając z innymi państwami członkowskimi UE), obroniła postulat podpisania EPCA z Kazachstanem jako umowy mieszanej (tzw. *mixed agreement*), o kompetencjach dzielonych. Umacnia to pozycję państw członkowskich UE w zakresie implementacji umowy. Umowa została podpisana na marginesie spotkania ministerialnego UE – Azja Centralna w dniu 21 grudnia 2015 r. w Astanie.

Azja Południowo-Wschodnia

Mimo braku zasadniczych zmian w relacjach UE ze Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) w okresie prezydencji luksemburskiej miało miejsce kilka wydarzeń, w których UE odgrywała istotną rolę.

W II połowie 2015 r. UE była zaangażowana we wsparcie dla ośrodków demokratycznych w Wietnamie, Kambodży i Laosie, a także w działania na rzecz jak najszybszego wdrażania „mapy drogowej", mającej doprowadzić do przywrócenia struktur demokratycznych w Tajlandii.

Informacje nt. wymiaru gospodarczego relacji UE z krajami regionu zawarte są w części poświęconej polityce handlowej UE.

W drugiej połowie 2015 r. UE była aktywnie zaangażowana w proces demokratycznych przemian w Mjanmie, gdzie pełniła rolę świadka przy podpisaniu porozumienia o zawieszeniu działań zbrojnych pomiędzy rządzącą juntą, opozycją pozaparlamentarną i zbrojnymi organizacjami opozycyjnymi. Stanowiło to jedną z podstawowych przesłanek do zorganizowania wolnych i pokojowych wyborów w Mjanmie w dniu 8 listopada 2015 r. (pod nadzorem unijnej misji obserwacyjnej). Rozpoczęto działania na rzecz uruchomienia Wspólnego Funduszu Pokojowego, który w założeniach ma być „skoordynowaną i zharmonizowaną reakcją na wyzwania wynikające z podpisania porozumienia pokojowego". Ma on wspierać dialog polityczny, budowę relacji pokojowych między stronami, zawieszenie broni oraz badać potencjalne źródła konfliktów w Mjanmie.

Polska włączała się aktywnie w dialog pomiędzy Europą a Azją Południowo-Wschodnią. Odbywało się to zarówno na forach multilateralnych, w tym podczas spotkania ministrów spraw zagranicznych ASEM w Luksemburgu w listopadzie 2015 r., jak i w ramach kontaktów dwustronnych na szczeblu politycznym i eksperckim (np. wizyta w Polsce podczas wyborów parlamentarnych 25 października 2015 r. delegacji Państwowej Komisji Wyborczej z Tajlandii).

Chiny

Prezydencja luksemburska stanowiła okres realizacji ustaleń podjętych podczas 17. Szczytu UE-Chiny (w czasie prezydencji łotewskiej w Radzie UE, Bruksela, 29 czerwca 2015 r.) i wdrażania *Agendy 2020* (*EU-China 2020 Strategic Agenda for Cooperation*).

Wzajemne relacje gospodarcze były bardzo intensywne, jednak najważniejsze wyzwania pozostawały niezmienne: kwestia przyznania Chinom statusu gospodarki rynkowej, uzyskanie dostępu do rynków na zasadzie wzajemności, równa konkurencja, kwestia praw własności intelektualnej. Duże nadzieje na ożywienie relacji Unia-Chiny wiązane są z projektem „Jednego Pasa i Jednego Szlaku", który zakłada inwestycje w środkowych i zachodnich Chinach oraz rozwój morskich i lądowych połączeń transportowych między Chinami a Europą. W tym kontekście wyzwaniem pozostaje powiązanie tej chińskiej strategii z „Planem Inwestycyjnym dla Europy". Jednym z efektów ostatniego szczytu UE-ChRL była intensyfikacja prac w ramach wspólnej grupy roboczej UE-ChRL ds. współpracy inwestycyjnej. Dodatkowe informacje nt. gospodarczych relacji z Chinami znajdują się w części poświęconej polityce handlowej UE.

Polska brała aktywny udział w wypracowywaniu wspólnego stanowiska UE – w odniesieniu do sporów terytorialnych w Azji Wschodniej – opowiadając się za utrzymaniem swobody żeglugi i

pokojowego rozwiązywania sporów jako warunków nadrzędnych do rozwoju powiązań z regionem. Zapewnienie stabilności będzie miało coraz większe znaczenie dla gwarancji bezpieczeństwa transportu towarów z Polski (i Europy), ale również rosnącego naszego eksportu w ten coraz bardziej perspektywiczny gospodarczo region świata.

Warto odnotować, że w dniach 22-27 listopada 2015 r. z wizytą w Chinach przebywał prezydent RP Andrzej Duda. Miała ona komponent wielostronny (udział prezydenta w IV szczycie formatu Europa Środkowo-Wschodnia – Chiny w Suzhou) oraz wymiar bilateralny. W Szanghaju prezydent dokonał otwarcia Polsko-Chińskiego Forum Gospodarczego. Podczas wizyty podpisano m. in *Memorandum of Understanding* (MoU) w sprawie współpracy przy projekcie „Jednego Pasa i Jednego Szlaku" oraz MoU o współpracy w dziedzinie turystyki.

Japonia

W okresie prezydencji luksemburskiej Komisja Europejska kontynuowała negocjacje umów o wolnym handlu (ang. *Free Trade Agreement,* FTA) i partnerstwie strategicznym (ang. *Strategic Partnership Agreement,* SPA). Informacje dot. negocjacji FTA znajdują się w części poświęconej polityce handlowej UE. W październiku odbyła się w Tokio dziesiąta runda negocjacji SPA. Nie odnotowano istotnych postępów – poza zamknięciem negocjacji dot. 2 artykułów sektorowych (zatrudnienie i uzbrojenie konwencjonalne). Japonia wycofała się natomiast z niektórych kompromisowych ustaleń z poprzedniej, 9. rundy.

Kraje Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP)

Podczas prezydencji luksemburskiej miała miejsce dyskusja nt. przyszłości współpracy UE z krajami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) po 2020 r., tj. wygaśnięciu Umowy z Kotonu. Jej podstawą był dokument opublikowany przez KE i ESDZ (6 października 2015 r.) pt. „W stronę nowego partnerstwa między Unią Europejską a państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku po 2020 r.". Polska wzięła udział w debacie na forum Rady do Spraw Zagranicznych (także w formacie z udziałem ministrów ds. rozwoju, październik 2015 r.). Rozpoczęły się w tej kwestii konsultacje publiczne.

Afryka

Współpracę UE z Afryką podczas prezydencji luksemburskiej zdominował temat migracji w jej południowym wymiarze, czyli szlaków biegnących z Afryki Subsaharyjskiej przez region Sahelu, Saharę i Morze Śródziemne. Polska przywiązywała dużą wagę do tej problematyki i brała aktywny udział w debacie nad sposobami rozwiązania kryzysu migracyjnego, w tym przy uwzględnieniu tzw. szlaku środkowo-śródziemnomorskiego.

Polska uczestniczyła w pracach grup roboczych oraz spotkaniach przygotowawczych (ang. *Senior Official Meeting* – SOM) przed szczytem migracyjnym UE-Afryka (La Valletta, 11-12 listopada 2015 r.). Obejmowało to negocjacje ws. Planu Działania oraz aktu założycielskiego Funduszu Powierniczego dla państw Afryki Północnej, Sahelu i Jeziora Czad oraz Rogu Afryki na rzecz stabilności oraz eliminowania przyczyn migracji nieuregulowanej i przesiedleń, finansowanego ze środków budżetowych UE (w wys. 1,8 mld euro) oraz wkładów państw członkowskich i krajów trzecich. Polska zadeklarowała 1 mln euro wkładu własnego do tego funduszu. W trakcie dyskusji konsekwentnie prezentowaliśmy stanowisko, że problem uchodźców może być skutecznie rozwiązany jedynie u jego źródeł – w państwach pochodzenia i tranzytu migrantów oraz w ścisłej współpracy z władzami krajów afrykańskich, w duchu partnerstwa i współodpowiedzialności.

Ze względu na związek sytuacji bezpieczeństwa w regionie z narastającym problemem migracji do Europy, Polska opowiadała się za wzmacnianiem służb bezpieczeństwa i kontroli granic państw Sahelu w celu eliminowania sieci przemytniczych i innej transgranicznej przestępczości zorganizowanej. Jednocześnie opowiadaliśmy się za wsparciem programów zatrudnienia ludzi młodych oraz zwiększania roli kobiet w życiu gospodarczym i społecznym jako najskuteczniejszych sposobów na powstrzymanie radykalizacji i ekstremizmu religijnego.

Polska aktywnie uczestniczyła także w działaniach UE na rzecz wzmocnienia bezpieczeństwa w regionie Sahelu, w tym popierając zacieśnianie współpracy z państwami grupy „Sahel G5" (Burkina Faso, Mali, Mauretania, Niger, Czad) oraz wzmocnienie misji stabilizacyjnych i szkoleniowych UE w Mali i Nigrze.

Polska brała udział w przygotowaniach Planu Działania UE wobec regionu Rogu Afryki na lata 2015-2020, przyjętego w październiku 2015 r. Nasze stanowisko skupiło się na kwestiach zapewnienia pokoju i stabilności w krajach tego regionu jako warunku niezbędnego do jego gospodarczego i społecznego rozwoju.

Istotnym tematem współpracy UE z Afryką w II połowie 2015 r. był kryzys polityczny i rażące naruszenia praw człowieka w Republice Burundi. Na forum UE Polska popierała budowę szerokiej koalicji międzynarodowej z udziałem państw regionu, Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej, Unii Afrykańskiej i ONZ, zmierzającej do ustabilizowania sytuacji i powrotu Burundi na ścieżkę demokracji. Przychyliliśmy się do przeważającego w ramach UE stanowiska dotyczącego kontynuowania dyskusji z władzami Burundi w ramach procedury konsultacji przewidzianej w art. 96 Porozumienia z Kotonu oraz przeglądu i rozszerzenia sankcji wobec przedstawicieli władz burundyjskich.

Ameryka Łacińska i Karaiby

Istotny wpływ na działania prezydencji luksemburskiej miał II szczyt Unia Europejska – Wspólnota Państw Ameryki Łacińskiej i Karaibów (UE-CELAC), który odbył się w czerwcu 2015 r. w Brukseli (jeszcze podczas przewodnictwa łotewskiego). Wyrażona tam wola doprowadzenia do wymiany ofert w negocjacjach UE – MERCOSUR przed końcem 2015 r. przełożyła się na intensyfikację rozmów pomiędzy ugrupowaniami nie tylko nt. daty rozpoczęcia procesu, ale również w odniesieniu do zwiększenia poziomu ambicji propozycji liberalizacyjnych.

Podczas prezydencji luksemburskiej kontynuowana była również dyskusja dot. zakresu modernizacji umów-stowarzyszeniowych UE z Meksykiem i Chile.

W grudniu 2015 r. odbyła się VI runda negocjacji umowy o dialogu politycznym i współpracy (ang. *Political Dialogue and Cooperation Agreement, PDCA*) z Kubą w odniesieniu do trzech rozdziałów: dialog polityczny, współpraca rozwojowa i dialog sektorowy oraz handel i współpraca gospodarcza. Nadal otwarte pozostają zapisy dotyczące praw człowieka, rządów prawa i dobrego rządzenia. W trakcie prac nad mandatem negocjacyjnym osiągnięty został kompromis (głównie dzięki naciskom ze strony Polski i Niemiec) wskazujący, że Wspólne Stanowisko UE wobec Kuby z 1996 r. będzie obowiązywać do czasu ratyfikacji przez państwa członkowskie UE nowego porozumienia.

W październiku 2015 r. Polska ratyfikowała Umowę stowarzyszeniową między UE i jej państwami członkowskimi a Ameryką Środkową, zakładającą m.in. stopniową liberalizację handlu towarami, otwarcie rynku usług i inwestycji.

Polska poparła powołanie przez Wysoką Przedstawiciel w październiku 2015 r. Specjalnego Wysłannika na rzecz procesu pokojowego w Kolumbii (ang. *EU Special Envoy for the peace process in Colombia*). Został nim były minister spraw zagranicznych Irlandii Eamon Gilmore. Jego zadaniem ma być utrzymywanie kontaktów z uczestnikami procesu pokojowego i zwiększenie rozpoznawalności UE w Kolumbii. Na forum UE trwały także prace nad powołaniem Funduszu Powierniczego dla Kolumbii (ostateczna decyzja o powołaniu Funduszu powinna zapaść do końca marca 2016 r.). Jego cele to: wsparcie władz lokalnych, stabilizacja i zagospodarowanie terenów do niedawna objętych walkami sił rządowych z partyzantką FARC. Polska wyraziła polityczne poparcie dla tej idei (nie podjęto jeszcze decyzji ws. naszego ew. udziału finansowego). Ponadto, 2 grudnia 2015 r. UE i Kolumbia podpisały porozumienie ws. wzajemnego zniesienia wiz krótkoterminowych.

Zaniepokojenie UE (w tym Polski) wzbudził poważny kryzys polityczny w Wenezueli związany z kampanią i wyborami parlamentarnymi (grudzień 2015 r.). Caracas nie wyraziła zgody na przyjęcie misji obserwacji wyborów, którą UE była gotowa wysłać.

3.7.3 Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony

Problematyka WPBiO nie należała do priorytetów Prezydencji Luksemburga, która scedowała aktywność w tej dziedzinie na HR/VP F. Mogherini. Polska współpracowała z HR/VP Mogherini w tym obszarze m.in. w kwestiach dotyczących kształtu nowej Europejskiej Strategii Globalnej i miejsca WPBiO w tej strategii. Polska aktywnie uczestniczyła także w pracach nad założeniami reformy Europejskiej Polityki Sąsiedztwa, jej powiązaniem z WPBiO oraz nowo projektowanym instrumentem tzn. *Capacity Building in support of Security and Development.*

3.7.4 Polityka Rozwojowa i Pomoc Humanitarna

W okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie UE przez Luksemburg jednym z priorytetów w obszarze polityki rozwojowej było dokończenie procesu negocjacyjnego nowej agendy rozwojowej po 2015 r. (Agendy 2030), w tym 17 Celów Zrównoważonego Rozwoju (*Sustainable Development Goals*, SDGs). Przyjęty w dniu 25 września 2015 r. podczas Szczytu ONZ w Nowym Jorku dokument końcowy „Zmieniając nasz świat: Agenda Zrównoważonego Rozwoju 2030" (*Transforming our World: The 2030 Agenda for sustainable development*) jest planem działania na rzecz globalnego rozwoju i dobrobytu na najbliższe 15 lat. W trakcie negocjacji Polska zabiegała przede wszystkim o ambitne sformułowanie zapisów dot. Celu nr 16 dot. dobrego rządzenia, praworządności, skutecznych instytucji oraz praw człowieka, co w naszej ocenie przyczyni się do poprawy jakości sprawowania rządów, jak również do ograniczenia nierówności i wykluczenia oraz tym samym zrealizowania celów i działań przewidzianych w Agendzie 2030. Zapisy dokumentu końcowego są zgodne z postulatami Polski w tej sprawie.

Na okres prezydencji luksemburskiej przypadła również finalizacja negocjacji ws. uzgodnienia instrumentów finansowych i pozafinansowych na rzecz implementacji Agendy 2030. W dniach 13-16 lipca br. w Addis Abebie podczas III Międzynarodowej Konferencji w sprawie Finansowania Rozwoju został przyjęty dokument końcowy: Agenda Działań z Addis Abeby (ang. *Addis Ababa Action Agenda*). Obejmuje on ponad 100 konkretnych środków wdrażających (ang. *Means of Implementation*), które mają na celu wsparcie implementacji Celów Zrównoważonego Rozwoju, w tym w obszarze nauki, innowacji, handlu i budowy potencjału. Zapisy dokumentu końcowego są zgodne z postulatami Polski w sprawie niezwiększania dotychczasowych zobowiązań na rzecz Oficjalnej Pomocy Rozwojowej oraz wyznaczeniu daty ich wypełnienia nie wcześniej niż w roku 2030.

Ponadto w drugiej połowie 2015 r. tematem wiodącym była debata nt. wdrażania nowej agendy rozwojowej po roku 2015 (tzw. Agenda 2030) na poziomie unijnym i krajowym oraz migracji w kontekście przeciwdziałania kryzysowi uchodźczemu poprzez prowadzenie przez UE i jej państwa członkowskie odpowiedniej polityki rozwojowej. Polska brała aktywny udział w tych debatach poprzez wnoszenie wkładu do przyjmowanych dokumentów, jak również uczestniczyła w szeregu spotkań wysokiego i eksperckiego szczebla. Z udziałem Polski zostało wynegocjowanych także kilka zestawów konkluzji Rady, w tym m.in.: „Spójność polityki na rzecz rozwoju. Sprawozdanie UE za 2015 r." i "Osiągnięcia Europejskiego roku na rzecz rozwoju 2015".

W zakresie pomocy rozwojowej wobec krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) jednym z ważniejszych wydarzeń prezydencji luksemburskiej było opracowanie założeń i powołanie Funduszu Powierniczego UE na rzecz stabilizacji i przeciwdziałania nielegalnej emigracji ludności w Afryce. Polska była aktywnie zaangażowana w negocjacje w zakresie głównych założeń i budżetu ww. funduszu. Przedstawiciele Polski uczestniczyli m.in. w serii seminariów eksperckich oraz posiedzeniach Komitetu Europejskiego Funduszu Rozwoju. Powołanie do życia ww. funduszu było jednym z najważniejszych rezultatów międzynarodowego szczytu w sprawie migracji w Valletcie w listopadzie 2015 r. Polska chcąc wzmocnić silny sygnał polityczny i aktywnie uczestniczyć we wspólnych działaniach na rzecz złagodzenia skutków obecnego kryzysu migracyjnego, przystąpiła do

funduszu jako jedno z państw-założycieli, deklarując gotowość wpłacenia na ten cel kwoty 1 mln euro. W trakcie szczytu migracyjnego, przywódcy Czech, Węgier i Słowacji wystąpili ze wspólną propozycją połączenia wkładów państw tworzących Grupę Wyszehradzką i ich dodatkowego podwyższenia (do łącznej kwoty 3 mln euro), tak by państwa V4 miały zagwarantowane prawo głosu w organach decyzyjnych funduszu jako tzw. grupa donorów. Polska poparła tę inicjatywę, deklarując podniesienie swej kontrybucji o dodatkowe 100 tys. euro. W rezultacie łączny Polski wkład do funduszu wyniesie 1,1 mln euro (wpłata nastąpić powinna do końca 2016 roku). Ponadto, w okresie sprawowania przewodnictwa w Radzie UE przez Luksemburg kontynuowano debatę nad przyszłością relacji Unii Europejskiej z krajami AKP, w związku z wygaśnięciem na początku 2020 r *Umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej Państwami Członkowskimi z drugiej strony, podpisanej w Kotonu 23 czerwca 2000 r.*, zwanej Umową z Kotonu. Polska aktywnie uczestniczyła w pierwszym etapie konsultacji eksperckich. Rezultaty tych prac zostały uwzględnione w opublikowanej przez KE zielonej księdze pt.: *„W stronę nowego partnerstwa między Unią Europejską a państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku po 2020 r."* Opublikowanie w dniu 6 października br. zielonej księgi rozpoczęło trzymiesięczny okres konsultacji publicznych.

W ramach wspólnego unijnego programowania Polska postulowała o objęcie tym procesem większej liczby krajów wschodniego sąsiedztwa UE, w tym Ukrainy, gdy tylko pozwoli na to sytuacja w tym państwie. Nasz postulat został przychylnie przyjęty przez KE i ESDZ, które koordynują ten proces. Ponadto, we współpracy z KE, ESDZ i pozostałymi państwami członkowskimi Polska uczestniczyła w przygotowaniu tzw. *Guidance package* dot. wspólnego programowania. Polskie uwagi i uzupełnienia zostały zaakceptowane i ujęte w końcowej wersji tego dokumentu.

Podczas prezydencji luksemburskiej Polska aktywnie uczestniczyła w obchodach Europejskiego Roku na rzecz Rozwoju (ang. *European Year for Development, ERR*) poprzez prowadzenie działań na rzecz zwiększenia świadomości i zainteresowania opinii publicznej tematyką współpracy rozwojowej. Działania zaplanowane w ramach ERR przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP stanowiły kontynuację i rozwinięcie prac MSZ prowadzonych w obszarze edukacji globalnej. MSZ zrealizowało szereg inicjatyw adresowanych do szerokiego kręgu odbiorców, także tych, którzy nie stanowią zwykle adresatów standardowych działań edukacji globalnej. Z inicjatywy MSZ został zorganizowany Dzień Współpracy Rozwojowej oraz powstało Miasteczko Edukacji Globalnej, gdzie osoby je zwiedzające mogły dowiedzieć się w jaki sposób Polska pomaga innym krajom. W ramach współpracy z krajami Grupy Wyszehradzkiej Polska zorganizowała konkursy plastyczne i fotograficzne dedykowane tematyce rozwojowej. Zwycięskie prace złożą się na wystawy, które będą prezentowane w Polsce, Czechach, Słowacji i na Węgrzech. Została też zorganizowana kolejna edycja Międzynarodowego Festiwalu Filmów Dokumentalnych Human DOC „Globalny Rozwój w Kinie". Prowadzono również działania edukacyjne skierowane do dzieci i młodzieży, a także wydano szereg publikacji poświęconej polskiej i międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju.

W obszarze realizacji polityki humanitarnej na forum Unii Europejskiej przedstawiciele Polski aktywnie uczestniczyli w pracach grupy roboczej Rady ds. pomocy humanitarnej i pomocy żywnościowej (COHAFA). Głównym tematem prac grupy w okresie prezydencji luksemburskiej było wypracowanie rozwiązań dążących do wzmocnienia koordynacji i współpracy pomiędzy działaniami z zakresu pomocy humanitarnej i ochrony ludności w celu zwiększenia efektywności działań operacyjnych na miejscu wystąpienia kryzysu oraz kompleksowego i wzajemnie uzupełniającego się przygotowania do potencjalnej sytuacji kryzysowej. W ramach opracowywania wspólnych rozwiązań, w dyskusjach nad proponowanymi dokumentami obradowały na połączonych posiedzeniach grupy COHAFA oraz PROCIV (grupa robocza ds. ochrony ludności). W wyniku wspólnych dyskusji z aktywnym udziałem przedstawicieli Polski przyjęto następujące dokumenty: „Raport prezydencji nt. koordynacji i współpracy pomiędzy pomocą humanitarna i ochroną ludności podczas katastrof naturalnych i spowodowanych działalnością człowieka" oraz „Listę przyszłych działań w celu wzmocnienia współpracy pomiędzy pomocą humanitarną i ochroną ludności podczas kryzysów w

państwach trzecich". Polska postulowała o wzmocnienie współpracy między dwoma obszarami działań przede wszystkim poprzez: realizację wspólnych ćwiczeń, szkoleń oraz spotkań prezentujących wnioski po danej katastrofie (tzw. *lessons learned*) obejmujących zarówno doświadczenia z zakresu działań operacyjnych ochrony ludności, jak i pomocy humanitarnej. Ponadto Polska aktywnie uczestniczyła w procesie przygotowania i przyjęcia Konkluzji Rady UE zawierających wspólne stanowisko Unii Europejskiej dotyczące procesu przygotowawczego do Światowego Szczytu Humanitarnego 25-27 maja 2015 r.

4. LISTA ZAŁĄCZNIKÓW

1. Rozliczenia finansowe pomiędzy RP a UE

2. Informacja o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz funduszy pozaunijnych

3. Plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (przygotowany na podstawie ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu)

4. Wykaz stanowisk do aktów prawnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2015 r.

5. Wykaz stanowisk do dokumentów pozalegislacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w I poł. 2015 r.

Rozliczenia finansowe pomiędzy Polską a Unią Europejską w okresie lipiec – listopad 2015 r.

1. Saldo

W ciągu 5 miesięcy prezydencji luksemburskiej odnotowano pozytywne saldo rozliczeń pomiędzy Unią Europejską a Rzecząpospolitą Polską, która osiągnęła pozycję beneficjenta netto **1,55 mld EUR.**

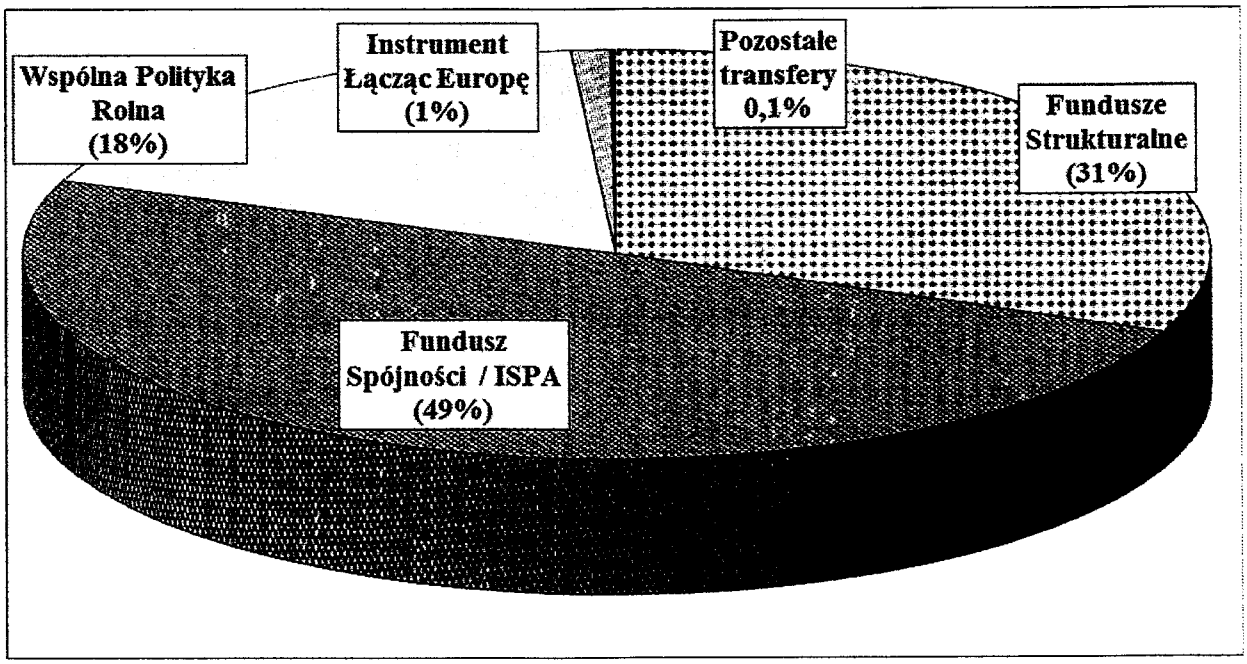
Tabela 1. Struktura transferów finansowych Rzeczpospolita Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 VII – 30 XI 2015 (w EUR).

Fundusze Strukturalne	832 603 878
Fundusz Spójności / ISPA	1 310 473 439
Wspólna Polityka Rolna	474 548 673
Instrument Łącząc Europę	28 688 139
Fundusze Migracyjne	2 643 083
Pozostałe transfery *	716 979
Transfery razem	**2 649 674 192**
Składka członkowska	1 098 774 263
Saldo	**1 550 899 929**

** W pozycji „Pozostałe transfery" dane na koniec października 2015 r.*

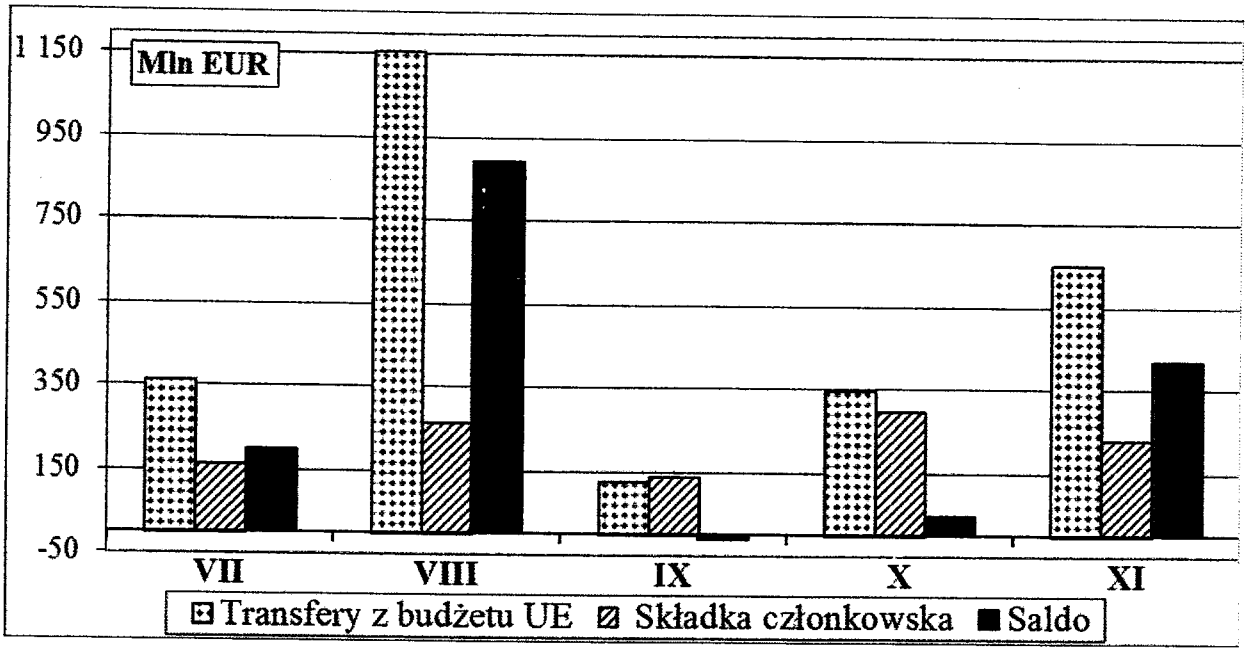
2. Transfery do Polski

Wykres 1. Transfery z budżetu Unii Europejskiej do Polski w okresie 1 VII – 30 XI 2015

W okresie 1 lipca – 30 listopada 2015 r. Rzeczpospolita Polska otrzymała z budżetu ogólnego Unii Europejskiej **ponad 2,6 mld EUR**. Najważniejsze pozycje wśród przepływów finansowych stanowiły transfery przeznaczone na Fundusz Spójności/ISPA **(1,3 mld EUR)**, na finansowanie projektów realizowanych w ramach funduszy strukturalnych **(832 mln EUR)** oraz na Wspólną Politykę Rolną **(474 mln EUR)**. Do Rzeczypospolitej Polskiej napłynęły także środki z Instrumentu Łącząc Europę **(28,7 mln EUR)**, z Funduszy Migracyjnych **(2,6 mln EUR)** oraz środki klasyfikowane jako „Pozostałe transfery" przekazywane m.in. szkołom wyższym, jednostkom badawczo – rozwojowym, czy fundacjom rządowym obsługującym programy współpracy zagranicznej, na konta w bankach komercyjnych. W omawianym okresie „Pozostałe transfery" osiągnęły łączną wysokość **0,7 mln EUR**.

Wykres 2. Transfery, składka członkowska oraz saldo rozliczeń finansowych Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 VII – 30 XI 2015 (w mln EUR).

3. Składka do budżetu UE

W okresie 1 lipca – 30 listopada 2015 r. Rzeczpospolita Polska wpłaciła do budżetu ogólnego UE składkę w wysokości **1,1 mld EUR**, w tym:

- z tytułu zasobu własnego opartego o DNB: 703 mln EUR,
- z tytułu zasobu własnego opartego o VAT: 110 mln EUR,
- z tytułu tradycyjnych zasobów własnych: 209 mln EUR,
- z tytułu mechanizmów korekcyjnych (rabatu brytyjskiego oraz korekt przyznanych Szwecji i Królestwu Niderlandów): 75 mln EUR.

INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH FUNDUSZU SPÓJNOŚCI ORAZ FUNDUSZY POZAUNIJNYCH

INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH ORAZ FUNDUSZU SPÓJNOŚCI W POLSCE (STAN NA 30 LISTOPADA 2015 R.)

PERSPEKTYWA FINANSOWA 2007-2013

Postęp finansowy w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013

Wnioski o dofinansowanie

Według danych wygenerowanych z Krajowego Systemu Informatycznego KSI SIMIK 07-13 od początku uruchomienia programów do 30 listopada 2015 r. złożono około 302,3 tys. wniosków poprawnych pod względem formalnym na całkowitą kwotę dofinansowania (zarówno środki unijne, jak i środki krajowe) 614,8 mld PLN.

Kontraktacja środków

Do 30 listopada 2015 r. podpisano z beneficjentami 106,4 tys. umów o dofinansowanie na kwotę dofinansowania w części UE 285,7 mld PLN. Kwota ta stanowi 101% alokacji na lata 2007-2013. Wartość wydatków kwalifikowalnych wykazana w umowach o dofinansowanie projektów wyniosła natomiast 402,4 mld PLN.

Wydatki beneficjentów (na podstawie wniosków o płatność)

Wydatki poniesione przez beneficjentów i uznane za kwalifikowalne wyniosły około 360,5 mld PLN, w tym wartość dofinansowania UE to 255,0 mld PLN. Tym samym wykorzystanie alokacji na lata 2007-2013 wyniosło blisko 90%.

Szczegółowe dane na temat stanu wdrażania programów operacyjnych realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 przedstawiono w tabeli 2.

Wydatki certyfikowane do Komisji Europejskiej i refundacje

Według stanu na 30 listopada 2015 r., od początku wdrażania NSRO 2007-2013 certyfikowano do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne w wysokości 76,1 mld EUR.

Certyfikowane wydatki pozwoliły zawnioskować do Komisji Europejskiej o refundację 60,5 mld EUR, co stanowi 90% alokacji. Z powyższej kwoty Komisja Europejska dokonała na rzecz Polski refundacji w kwocie blisko 57,8 mld EUR. Uwzględniając przekazaną zaliczkę w wysokości 6,2 mld EUR, KE wypłaciła na rzecz Polski blisko 64,0 mld EUR (tj. ok. 95% alokacji na lata 2007-2013). W samym 2015 roku KE wypłaciła tytułem refundacji około 6,5 mld EUR.

Tabela 1. Certyfikacja wydatków do Komisji Europejskiej oraz wartość wydatków już zrefundowanych, stan na 30 listopada 2015 r.

Program	Alokacja na lata 2007-2013	Kwota wydatków kwalifikowalnych, stanowiących podstawę certyfikacji, certyfikowanych do KE (narastająco)	Wartość wniosków certyfikowanych do KE (kwota wnioskowana narastająco uwzględniająca wartość wypłaconych refundacji) (narastająco)	Wartość wniosków zrefundowanych przez KE (narastająco)*	Procentowa wartość wydatków wnioskowanych do KE w stosunku do alokacji
	EUR	EUR	EUR	EUR	%
	1	2	3	4	5=3/1
PO IG	8 658 126 047	8 766 494 395	7 451 520 236	7 451 520 236	86%
PO IiŚ	28 337 972 519	31 825 736 087	24 880 848 360	24 076 197 047	88%
PO KL	10 007 397 937	11 249 304 869	9 285 709 913	8 633 382 200	93%
PO PT	516 700 000	545 839 714	463 963 756	444 362 000	90%
PO RPW	2 387 709 248	2 445 508 648	2 019 141 262	1 986 852 410	85%
Razem Krajowe Programy Operacyjne	**49 907 905 751**	**54 832 883 713**	**44 101 183 527**	**42 592 313 893**	**88%**
RPO Woj. Dolnośląskiego	1 240 184 092	1 808 290 091	1 200 667 033	1 068 991 848	97%
RPO Woj. Kujawsko-Pomorskiego	996 053 121	1 179 801 092	868 525 091	860 660 121	87%
RPO Woj. Lubelskiego	1 192 840 908	1 378 498 062	1 113 281 814	1 029 171 953	93%
RPO Woj. Lubuskiego	494 355 098	609 625 658	472 062 774	430 111 764	95%
RPO Woj. Łódzkiego	1 046 023 918	1 320 474 073	1 009 025 235	903 148 440	96%
RPO Woj. Małopolskiego	1 355 863 222	1 586 847 918	1 277 951 442	1 171 945 365	94%
RPO Woj. Mazowieckiego	1 868 602 800	1 875 821 437	1 594 294 167	1 563 226 358	85%
RPO Woj. Opolskiego	491 446 973	615 096 056	489 538 427	428 431 591	100%
RPO Woj. Podkarpackiego	1 198 786 957	1 498 107 506	1 140 112 956	1 036 579 905	95%
RPO Woj. Podlaskiego	672 542 971	758 483 083	604 089 558	581 657 113	90%
RPO Woj. Pomorskiego	938 379 686	1 291 867 715	872 201 235	811 804 783	93%
RPO Woj. Śląskiego	1 747 104 507	1 941 740 131	1 629 276 241	1 505 581 054	93%
RPO Woj. Świętokrzyskiego	769 528 014	1 030 131 313	756 470 734	665 728 959	98%
RPO Woj. Warmińsko-Mazurskiego	1 070 550 290	1 195 127 536	975 729 094	923 733 992	91%
RPO Woj. Wielkopolskiego	1 332 573 532	1 810 364 369	1 309 644 229	1 151 393 517	98%
RPO Woj. Zachodniopomorskiego	862 807 404	1 029 173 058	808 224 687	744 477 677	94%
Razem Regionalne Programy Operacyjne	**17 277 643 493**	**20 929 449 098**	**16 121 094 717**	**14 876 644 440**	**93%**
Razem Programy Operacyjne EWT	**344 771 677**	**355 916 354**	**299 526 787**	**295 283 347**	**87%**
Razem Programy Operacyjne	**67 530 320 921**	**76 118 249 165**	**60 521 805 031**	**57 764 241 680**	**90%**

** Dane dotyczące refundacji z KE są uzupełniane w KSI na podstawie dokumentów z Instytucji Płatniczej z Ministerstwa Finansów i mogą być przekazywane do IC z pewnym opóźnieniem, dlatego też, stan informacji w KSI/wiedzy MIiR o dokumentach w zakresie refundacji z KE to 30 listopada 2015 r.*

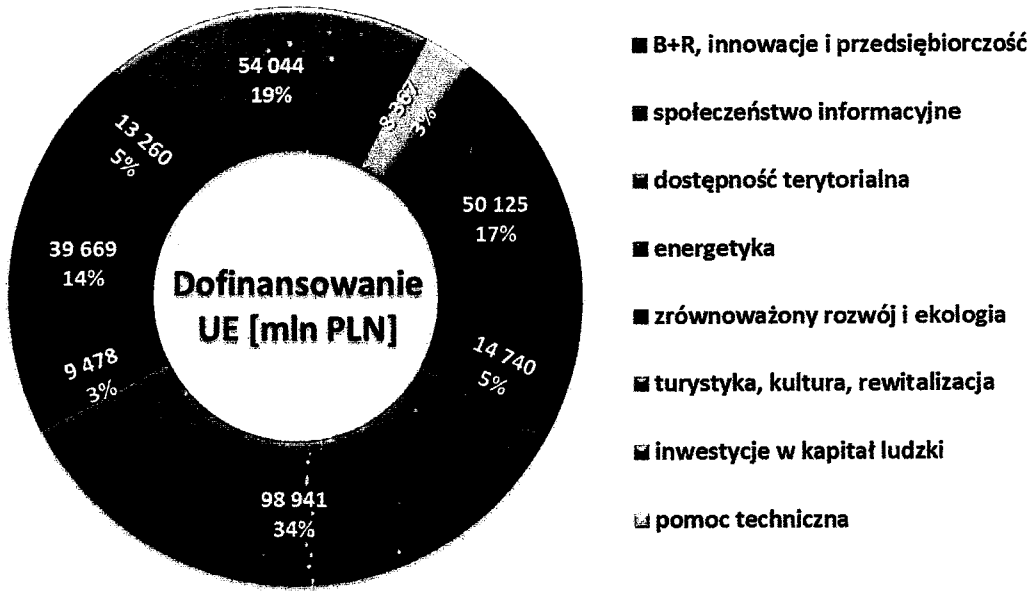
Dane zaokrąglone do pełnych PLN/EUR

Źródło: DCD

Efekty rzeczowe w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013 na podstawie zawartych umów o dofinansowanie

Ponad 1/3 wartości wszystkich projektów realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 to inwestycje w infrastrukturę transportową (wykres 1.). W ramach tych przedsięwzięć powstaje m.in.: ponad 1,4 tys. kilometrów autostrad i dróg ekspresowych, 3,3 tys. kilometrów dróg krajowych i wojewódzkich oraz 6,9 tys. kilometrów dróg powiatowych i gminnych. Szacuje się, że zakupionych zostanie ponad 2,9 tys. jednostek taboru miejskiego. Duża część środków unijnych (19% wartości wszystkich umów o dofinansowanie) kierowana jest na rozwój kapitału ludzkiego. Dzięki nim np. 34,3 tys. osób otrzymało pomoc w podjęciu działalności gospodarczej typu *spin off* lub *spin out*, około 13,3 tys. pracowników sektora B+R ukończyło szkolenia w ramach podnoszenia kwalifikacji, utworzono m.in. blisko 411 tys. nowych miejsc pracy[1], a ok. 7,8 tys. przedszkoli skorzystało ze wsparcia finansowego. Znaczne środki wydawane są również na sektor B+R i rozwój przedsiębiorczości – ponad 17% wartości wszystkich projektów, co pozwoliło na objęcie wsparciem m.in.: 653 ośrodki badawcze i ponad 1,9 tys. laboratoriów. Podobne środki (14%) zaangażowano w zrównoważony rozwój inwestycje podnoszące jakość środowiska naturalnego w Polsce. Za unijne pieniądze wybudowanych lub zmodernizowanych zostanie m.in.: 27,4 tys. kilometrów sieci kanalizacyjnych oraz blisko 7,1 tys. kilometrów sieci wodociągowych.

Wykres 1. Główne obszary wsparcia w ramach NSRO 2007-2013 – dane na podstawie umów o dofinansowanie podpisanych do 30 listopada 2015 r., kwoty w mln zł

[1] Dotyczy miejsc pracy utworzonych z udziałem wsparcia EFRR, EFS oraz FS.

Tabela 2. Liczba i wartość złożonych wniosków, podpisanych umów/wydanych decyzji oraz wniosków o płatność w ramach NSRO 2007-2013, wg stanu na 30 listopada 2015 r. (dane w PLN)

Program Operacyjny	Wnioski o dofinansowanie po ocenie formalnej			Umowy o dofinansowanie				Wnioski o płatność			
	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowalnych (PLN)	Wartość - dofinansowanie unijne i krajowe (PLN)	Liczba	Wartość wydatków kwalifikowalnych (PLN)	Dofinansowanie UE (PLN)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013	Wartość wydatków uznanych za kwalifikowalne (PLN)	Wartość wydatków kwalifikowalnych stanowiących podstawę certyfikacji (PLN)	Dofinansowanie UE (PLN)	Poziom wykorzystania alokacji na lata 2007-2013
POIG	47 466	179 672 096 980	113 084 050 954	17 808	67 075 510 797	37 482 692 437	104%	55 238 593 695	36 798 398 120	31 065 275 183	86%
POIS	4 476	247 157 581 874	195 884 532 087	3 322	156 327 435 615	120 614 333 862	101%	138 081 311 471	138 081 247 100	104 566 620 924	88%
POIS EFRR	1 852	62 582 286 151	42 731 582 664	1 179	35 480 006 746	24 827 362 104	99%	33 089 460 238	33 089 460 238	23 084 842 056	92%
POIS FS	2 624	184 575 295 723	153 152 949 423	2 143	120 847 428 869	95 786 971 758	102%	104 991 851 232	104 991 786 861	81 481 778 868	87%
POKL	184 333	171 275 191 653	164 760 070 529	47 799	50 795 693 098	42 380 697 983	102%	49 640 357 446	48 716 509 000	41 409 032 650	99%
PO PT	477	2 726 764 089	2 317 749 472	466	2 522 898 755	2 144 463 932	100%	2 341 694 709	2 341 694 709	1 990 440 491	92%
POPW	452	16 117 318 393	11 462 178 332	304	13 458 081 322	10 215 815 519	102%	11 316 167 980	10 919 493 697	8 711 401 474	87%
PO EWT (bez EISP)*	684	3 900 186 185	3 253 998 765	334	1 885 235 961	1 558 975 372	106%	1 535 897 616	1 544 237 853	1 275 516 184	87%
Razem Krajowe	237 888	620 849 139 174	490 762 580 139	70 033	292 064 855 547	214 396 979 105	102%	258 154 022 917	238 401 580 479	189 018 286 907	90%
RPO Woj. Dolnośląskiego	3 580	12 390 121 041	7 539 871 012	2 325	8 256 550 952	5 133 856 021	100%	7 976 332 200	7 976 332 200	4 928 244 347	96%
RPO Woj. Kujawsko-Pomorskiego	3 627	10 914 001 051	6 223 459 930	2 268	7 111 390 835	4 166 444 566	100%	6 037 612 859	5 283 318 845	3 576 797 219	86%
RPO Woj. Lubuskiego	1 833	5 919 437 526	3 766 555 381	1 027	3 313 683 078	2 027 269 335	99%	3 081 113 124	1 935 149 744	1 858 764 734	90%
RPO Woj. Łódzkiego	4 148	10 646 418 692	7 352 946 243	2 443	6 551 674 394	4 335 496 383	99%	5 967 414 227	5 967 414 227	3 975 189 859	91%
RPO Woj. Lubelskiego	5 572	14 462 791 944	9 906 232 929	3 101	7 530 933 248	4 932 272 865	99%	7 102 745 817	6 011 831 736	4 607 853 999	93%
RPO Woj. Mazowieckiego	6 187	27 208 735 954	19 173 603 903	2 331	11 121 078 162	7 720 766 529	99%	10 088 554 670	8 694 471 682	7 003 867 966	90%
RPO Woj. Małopolskiego	4 634	12 861 411 232	7 765 897 262	3 031	9 252 884 206	5 594 268 657	99%	8 415 327 696	7 208 392 914	5 115 092 478	91%
RPO Woj. Opolskiego	1 937	4 975 796 385	3 256 040 261	1 270	3 149 935 081	2 029 216 364	99%	3 095 953 879	2 586 818 542	2 003 245 682	98%
RPO Woj. Podlaskiego	2 576	9 317 150 481	5 933 122 582	1 274	4 447 517 079	2 771 094 620	99%	4 042 672 517	3 374 455 365	2 472 279 042	88%
RPO Woj. Podkarpackiego	3 638	10 572 326 252	7 297 823 025	2 579	7 244 248 781	4 962 452 686	100%	7 023 154 708	6 434 443 464	4 803 664 065	97%
RPO Woj. Pomorskiego	3 673	10 631 171 676	6 840 063 088	1 696	5 951 125 346	3 876 918 813	99%	5 523 147 905	5 523 144 905	3 576 832 326	92%
RPO Woj. Śląskiego	9 566	20 055 946 163	13 550 024 473	5 113	10 246 514 247	7 182 469 324	98%	9 532 207 467	8 351 530 506	6 642 847 932	91%
RPO Woj. Świętokrzyskiego	2 027	6 600 394 353	3 912 181 816	1 301	5 114 774 431	3 159 091 940	99%	4 989 539 325	4 336 991 056	3 062 900 855	96%
RPO Woj. Warmińsko-Mazurskiego	3 827	11 370 894 732	7 089 083 546	2 471	6 855 164 701	4 351 092 682	98%	6 484 764 986	5 206 993 094	4 116 643 379	92%
RPO Woj. Wielkopolskiego	4 454	13 593 655 840	9 050 809 767	2 432	8 419 843 258	5 502 958 493	99%	7 713 938 151	7 713 938 151	5 053 458 051	91%
RPO Woj. Zachodniopomorskiego	3 093	8 969 428 949	5 421 501 719	1 725	5 788 312 024	3 537 211 302	98%	5 227 238 521	4 502 972 043	3 176 811 022	88%
Razem Regionalne	64 372	190 489 682 272	124 079 216 939	36 387	110 355 629 823	71 282 880 581	99%	102 301 718 052	91 108 198 475	65 974 492 954	92%
RAZEM NSRO	302 260	811 338 821 446	614 841 797 078	106 420	402 420 485 370	285 679 859 685	101%	360 455 740 969	329 509 778 953	254 992 779 861	90%

**Dane dotyczące EWT przeliczono wg kursu 1 EUR= 4,2699 PLN*

Źródło: KSI SIMIK 07-13, dane wygenerowane z systemu 1 grudnia 2015 r. Wykorzystanie alokacji na podstawie algorytmu MF i MRR obowiązującego w październiku 2015 r.

PERSPEKTYWA FINANSOWA 2014-2020

Alokacja

W perspektywie finansowej 2014-2020 realizowanych jest w Polsce sześć krajowych programów operacyjnych oraz szesnaście programów regionalnych. Ponadto, Polska uczestniczy w dziesięciu programach Europejskiej Współpracy Terytorialnej, o zasięgu ponadkrajowym.

Poniższy wykres obrazuje podział środków w ramach Polityki Spójności w latach 2014-2020 pomiędzy poszczególne programy realizowane w Polsce. Największa część środków - 41% jest dystrybuowana w ramach regionalnych programów operacyjnych, zarządzanych z poziomu samorządów województw. Wśród krajowych programów operacyjnych najwięcej środków przewidziano dla Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko – 36% wszystkich funduszy dla Polski. Stosunkowo duża alokacja (11%) przypadła również na Program Operacyjny Inteligentny Rozwój.

Wykres 2. Podział środków dla Polski w ramach Polityki Spójności w latach 2014-2020

Źródło: Krajowe i regionalne Programy Operacyjne na lata 2014-2020

Krajowe Programy Operacyjne 2014-2020

Krajowe programy operacyjne (KPO) zostały przyjęte przez Komisję Europejską w grudniu 2014 r. i lutym 2015 r. Po tym terminie możliwe było przejście do finalizacji procedur krajowych umożliwiających pełną gotowość do wdrażania programów, a w dalszej kolejności rozpoczęcie naborów wniosków o dofinansowanie projektów.

Łączna alokacja środków dla krajowych programów operacyjnych stanowi ok. 59% środków przyznanych Polsce na lata 2014-2020. Podstawowe informacje o finansowaniu w ramach KPO przedstawia poniższa tabela.

Tabela 3. Wielkość środków finansowych przeznaczonych na realizację krajowych programów operacyjnych.

Program	Alokacja (mld EUR)
PO Infrastruktura i Środowisko	27,41
PO Innowacyjny Rozwój	8,61
PO Wiedza Edukacja Rozwój	4,69
PO Polska Cyfrowa	2,17
PO Polska Wschodnia	2,0
PO Pomoc Techniczna	0,7

Regionalne Programy Operacyjne 2014-2020

Regionalne Programy Operacyjne (RPO) były przyjmowane przez Komisję Europejską w grudniu 2014 r. i w lutym 2015 r. Po tym terminie Instytucje Zarządzające poszczególnymi programami mogły przejść do opracowania szczegółowych procedur umożliwiających rozpoczęcie wdrażania programów, a w dalszej kolejności rozpoczęcie naborów wniosków o dofinansowanie projektów.

Alokacja na regionalne programy operacyjne wynosi 31,26 mld EUR, co stanowi ok. 41% środków przyznanych Polsce na lata 2014-2020. Podstawowe informacje o finansowaniu w ramach RPO przedstawia poniższa tabela.

Tabela 4. Wielkość środków finansowych przeznaczonych na realizację regionalnych programów operacyjnych.

Program	Alokacja (mld EUR)
RPO Województwa Dolnośląskiego	2,25
RPO Województwa Kujawsko-Pomorskiego	1,90
RPO Województwa Lubelskiego	2,23
RPO Województwa Lubuskiego	0,91
RPO Województwa Łódzkiego	2,26
RPO Województwa Mazowieckiego	2,09
RPO Województwa Małopolskiego	2,88
RPO Województwa Opolskiego	0,94
RPO Województwa Podlaskiego	1,21
RPO Województwa Pomorskiego	1,86
RPO Województwa Podkarpackiego	2,11
RPO Województwa Śląskiego	3,48
RPO Województwa Świętokrzyskiego	1,36
RPO Województwa Wielkopolskiego	2,45

Program	Alokacja (mld EUR)
RPO Województwa Warmińsko-Mazurskiego	1,73
RPO Województwa Zachodniopomorskiego	1,60

Programy Europejskiej Współpracy Terytorialnej

W latach 2014-2020 Polska uczestniczy w programach współpracy transgranicznej (Interreg Brandenburgia-Polska, Interreg Czechy-Polska, Interreg Litwa-Polska, Interreg Meklemburgia-Pomorze Przednie-Brandenburgia-Polska, Interreg Polska-Saksonia, Interreg Polska-Słowacja, Interreg Południowy Bałtyk), programach współpracy transnarodowej (Interreg Region Morza Bałtyckiego, Interreg Europa Środkowa) oraz współpracy międzyregionalnej (Interreg Europa).

Strona polska pełni rolę instytucji zarządzającej w przypadku programów:
- Interreg Polska-Saksonia,
- Interreg Polska-Słowacja
- Interreg Południowy Bałtyk.

Dla pozostałych programów realizowanych z udziałem Polski współpracuje z instytucjami zarządzającymi umieszczonymi w innych państwach. Poniższa tabela prezentuje dane podstawowe informacje o finansowaniu programów EWT zarządzanych przez stronę Polską, przy czym należy pamiętać, że wielkości te nie są równoznaczne z finansowaniem przeznaczonym dla Polski (środki zostaną rozdysponowane na projekty realizowane przez partnerów z różnych krajów, w tym z Polski).

Tabela 5. Wielkość środków finansowych przeznaczonych na realizację programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej, gdzie role IZ pełni strona Polska

Program	Alokacja (mln EUR)
Interreg Polska-Saksonia	70,00
Interreg Polska-Słowacja	154,99
Interreg Południowy Bałtyk	82,98

Stan wdrażania programów operacyjnych 2014-2020

Do 30 listopada 2015 r. w systemie informatycznym SL2014 zarejestrowano 2 819 wniosków o dofinansowanie projektów na całkowitą kwotę ok. 31 mld PLN, w tym przewidywane dofinansowanie UE: 17,7 mld PLN.

Od uruchomienia programów 2014-2020 do 30 listopada 2015 r. podpisano z beneficjentami 601 umów o dofinansowanie na kwotę dofinansowania w części UE wynoszącą 13,8 mld PLN. Wartość wydatków kwalifikowalnych wykazana w umowach wyniosła natomiast 24,4 mld PLN.

Do końca listopada w systemie informatycznym zarejestrowano wydatki w programach: Polska Wschodnia, Wiedza Edukacja Rozwój, RPO woj. kujawsko-pomorskiego i RPO woj. podlaskiego. Wartość wydatków beneficjentów uznanych za kwalifikowalne, wynikająca ze złożonych wniosków o płatność, wyniosła blisko 117,7 mln PLN, w tym dofinansowanie UE: 103,3 mln PLN.

Zestawienie Liczby i wartości podpisanych umów/wydanych decyzji oraz wartości wnioskowanych przez beneficjantów przedstawia poniższa tabela.

Tabela 6. Stan wdrażania programów operacyjnych 2014-2020, stan na 30 listopada 2015 r (Źródło: Centralny System Teleinformatyczny SL2014).

Program operacyjny*	Wnioski o dofinansowanie			Umowy o dofinansowanie			Wnioski beneficjentów o płatność	
	Liczba	Wartość ogółem (mln PLN)	Wkład UE (mln PLN)	Liczba	Wartość ogółem (mln PLN)	Wkład UE (mln PLN)	Wartość ogółem (mln PLN)	Wkład UE (mln PLN)
Inteligentny Rozwój	129	1 953,3	328,2	63	621,9	354,8	0,0	0,0
Infrastruktura i Środowisko	22	20 536,5	10 679,1	22	20 392,0	10 628,1	0,0	0,0
Polska Cyfrowa	32	2 285,4	1 913,4	6	789,1	665,2	0,0	0,0
Pomoc Techniczna	29	544,4	453,0	21	431,3	366,6	0,0	0,0
Polska Wschodnia	3	5,6	4,7	2	2,1	1,8	0,1	0,05
Wiedza Edukacja Rozwój	2 113	3 852,3	3 155,4	358	1 490,7	1 253,1	117,0	102,7
RPO Dolnośląskiego	27	37,2	30,9	0	0,0	0,0	0,0	0,0
RPO Kujawsko-Pomorskiego	22	62,9	53,5	22	62,7	53,3	0,1	0,1
RPO Lubuskiego	12	15,6	13,3	12	15,6	13,3	0,0	0,0
RPO Łódzkiego	36	214,6	170,9	30	180,3	150,3	0,0	0,0
RPO Lubelskiego	18	55,7	47,3	10	36,4	31,0	0,0	0,0
RPO Mazowieckiego	7	149,7	119,7	6	71,3	57,1	0,0	0,0
RPO Opolskiego	33	228,7	193,7	19	77,7	66,9	0,0	0,0
RPO Podlaskiego	198	181,9	130,0	17	43,6	37,1	0,5	0,4
RPO Podkarpackiego	6	21,6	18,4	6	21,6	18,4	0,0	0,0
RPO Pomorskiego	43	293,7	228,4	2	107,3	87,1	0,0	0,0
RPO Świętokrzyskiego	74	88,9	72,9	4	7,3	6,2	0,0	0,0
RPO Warmińsko-Mazurskiego	1	4,5	3,4	0	0,0	0,0	0,0	0,0
RPO Wielkopolskiego	14	84,9	72,2	1	2,5	2,1	0,0	0,0
RAZEM	**2 819**	**30 617,4**	**17 688,5**	**601**	**24 353,5**	**13 792,2**	**117,7**	**103,3**

**dla programów: RPO Małopolskiego, RPO Śląskiego oraz RPO Zachodniopomorskiego w Centralnym Systemie Teleinformatycznym SL2014 nie odnotowano żadnych wniosków o dofinansowanie.*

INSTRUMENT „ŁĄCZĄC EUROPĘ" (CEF)

Instrument „Łącząc Europę" to instrument finansowy, który zastąpił dotychczasowy program TEN-T. Wspiera rozwój trzech obszarów – sieci transportowej, energetycznej oraz telekomunikacyjnej. Unia Europejska przeznaczyła w swoim budżecie na ten cel odrębną pulę środków finansowych. Fundusze te będzie można wykorzystać w latach 2014-2020 na inwestycje dotyczące budowy i modernizacji infrastruktury w dziedzinie transportu, energetyki i telekomunikacji.

W ramach pierwszego konkursu Komisja Europejska rekomendowała do otrzymania wsparcia 10 wniosków na łączna kwotę wkładu UE w wysokości 1,95 mld EUR. Wnioski dotyczyły głównie inwestycji kolejowych PKP PLK S.A., m.in. na liniach E59, E20, E75, CMK. Pozostałe wnioski dotyczyły tzw. puli ogólnej. Komisja Europejska pozytywnie zarekomendowała do otrzymania wsparcia 8 projektów na łączną kwotę wkładu UE w wysokości 6,2 mln EUR realizowanych zarówno przez polskie podmioty, jak i w partnerstwie z innymi podmiotami europejskimi (tzw. multi-applicant).

Do końca roku zostały zawarte indywidualne umowy o udzielenie dotacji między Agencją ds. Innowacyjności i Sieci a Beneficjantami największych i najważniejszych polskich projektów – zawarto 14 umów na łączną kwotę wsparcia UE na poziomie 1,94 mld EUR. Pozostała kwota tzw. koperty narodowej przewidzianej dla Polski do zagospodarowania do końca 2016 r. zostanie w większości wykorzystana w ramach kolejnego konkursu ogłoszonego przez Komisję Europejską w dniu 5 listopada br.

DZIAŁANIA REALIZOWANE W RAMACH MECHANIZMU FINANSOWEGO EUROPEJSKIEGO OBSZARU GOSPODARCZEGO (MF EOG) I NORWESKIEGO MECHANIZMU FINANSOWEGO (NMF) - 2009-2014

Celem Mechanizmu Finansowego jest przyczynianie się do zmniejszania różnic społecznych i ekonomicznych w obrębie Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Cel ten jest tożsamy z założeniami polityki regionalnej i polityki spójności Unii Europejskiej.

Łączna kwota drugiej edycji funduszy norweskich i EOG to 1,788 mld euro. Alokacja dla Polski wynosi **578,1 mln euro**[2], włączając w to koszty zarządzania funduszami ponoszone przez stronę darczyńców oraz przez stronę polską. Środki są dostępne w ramach 14 programów, *Pomocy Technicznej* oraz *Funduszu Współpracy Dwustronnej (FWD)* na poziomie krajowym. Ponadto, w ramach Mechanizmów wdrażane są fundusze realizowane jedynie przez stronę darczyńców: *Globalny fundusz na rzecz godnej pracy i dialogu trójstronnego* (ok. 3 mln euro), *Fundusz dla Organizacji Pozarządowych* (37 mln euro) oraz *Green Industry Innovation* (20 mln euro).

W ramach funduszy norweskich i EOG wydzielono kilkanaście programów (obszarów wsparcia). Wśród programów znalazło się wiele obszarów z pierwszej edycji funduszy norweskich i EOG. Przede wszystkim należy wymienić: **ochronę środowiska (w tym energię odnawialną), dziedzictwo kulturowe, zdrowie, badania naukowe i stypendia**. Wyodrębniono też programy dotyczące strefy **Schengen** i spraw wewnętrznych, w tym **więziennictwa i przeciwdziałania przemocy**. Podobnie jak w pierwszej edycji, duży nacisk położono na **wzmacnianie społeczeństwa obywatelskiego**. Pojawiły się też zupełnie nowe tematy, jak **godna praca i dialog trójstronny**, a także współpraca samorządów w zakresie **rozwoju regionów**.

Za realizację każdego z programów odpowiadają instytucje/organizacje, które specjalizującą się w danej dziedzinie. Instytucje te pełnią funkcję tzw. Operatora programu. W niektórych programach Operatorzy współpracują z podmiotami z państw-darczyńców.

Tabela przedstawia podział alokacji oraz certyfikacji zgodnie ze stanem na 7 grudnia 2015r. w podziale na poszczególne programy (środki mogą być wydatkowane do 2017r.):

[2] **Kwota uwzględnia koszty zarządzania państw-darczyńców. Kwota netto alokacji, tj. przyznana Polsce jako beneficjentowi wynosi ok. 535 mln euro.**

Nazwa programu w ramach Mechanizmów Finansowych 2009-2014	Alokacja	Kwota wydatków kwalifikowalnych poniesionych przez Operatora (narastająco)	Kwota zaliczek na program certyfikowanych do Darczyńców (narastająco)	Wartość wypłaconych zaliczek przez Darczyńców na program (narastająco)	Procentowa wartość zaliczek certyfikowanych do Darczyńców w stosunku do alokacji
	euro	euro	euro	euro	%
	1	2	3	4	5=3/1
Ochrona różnorodności biologicznej i ekosystemów (PL02)	21 084 000	7 042 192	14 852 538	13 842 640	70,44%
Wzmocnienie monitoringu środowiska oraz działań kontrolnych (PL03)	15 000 000	7 371 754	11 641 873	11 529 173	77,61%
Oszczędzanie energii i promowanie odnawialnych źródeł energii (PL04)	144 150 000	36 764 335	70 876 013	56 062 619	49,17%
Rozwój miast poprzez wzmocnienie kompetencji jednostek samorządu terytorialnego, dialog społeczny oraz współpracę z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego (PL06)	9 835 000	4 856 304	6 137 542	4 806 776	62,41%
Poprawa i lepsze dostosowanie ochrony zdrowia do trendów demograficzno-epidemiologicznych (PL07)	58 000 000	15 226 582	41 278 808	41 278 809	71,17%
Konserwacja i rewitalizacja dziedzictwa kulturowego (PL08)	70 200 000	37 446 027	56 266 248	56 266 248	80,15%

Promowanie różnorodności kulturowej i artystycznej w ramach europejskiego dziedzictwa kulturowego (PL09)	11 000 000	8 791 179	9 913 795	9 913 795	90,13%
Fundusz Stypendialny i Szkoleniowy (PL10)	15 000 000	12 190 898	13 263 390	12 420 991	88,42%
Norwesko-Polska Współpraca Badawcza (PL12)	63 180 500	35 171 387	62 171 950	51 665 100	98,40%
Ograniczanie społecznych nierówności w zdrowiu (PL13)	18 000 000	3 447 102	11 906 210	11 906 210	66,15%
Przeciwdziałanie przemocy w rodzinie i przemocy ze względu na płeć (PL14)	3 625 000	1 235 003	2 884 919	2 860 571	79,58%
Współpraca w obszarze Schengen oraz walka z przestępczością transgraniczną i zorganizowaną, w tym przeciwdziałanie handlowi ludźmi oraz migracjom grup przestępczych (PL15)	10 000 000	1 445 484	4 847 612	4 472 063	48,47%
Budowanie potencjału instytucjonalnego i współpraca w obszarze wymiaru sprawiedliwości/Poprawa skuteczności wymiaru sprawiedliwości (PL16)	14 000 000	907 145	2 162 842	2 162 845	15,45%
Wsparcie służby więziennej, w tym sankcji pozawięziennych (PL17)	13 000 000	8 625 316	11 684 826	11 514 826	89,88%
Fundusz Pomocy Technicznej oraz Fundusz Współpracy Dwustronnej na poziomie	8 556 000	2 326 877	4 459 076	3 809 076	52,12%

krajowym					
Razem	**474 630 500[3]**	**182 847 585**	**324 347 642**	**294 511 742**	**68,34%**

DZIAŁANIA REALIZOWANE W RAMACH SZWAJCARSKO-POLSKIEGO PROGRAMU WSPÓŁPRACY (SPPW)

W ramach SPPW na lata 2007 – 2017 przyznano Polsce środki w wysokości do 489 mln CHF, włączając w to koszty zarządzania funduszami ponoszone przez stronę darczyńców oraz Fundusz Stypendialny.

Fundusze szwajcarskie mają na celu zmniejszanie różnic społeczno-gospodarczych istniejących pomiędzy Polską a wyżej rozwiniętymi państwami UE oraz różnic na terytorium Polski – pomiędzy ośrodkami miejskimi a regionami słabo rozwiniętymi pod względem strukturalnym.

Fundusz Szwajcarski zakłada, iż co najmniej 40 proc. środków zostanie rozdysponowanych w czterech województwach Polski południowo-wschodniej: lubelskim, małopolskim, podkarpackim i świętokrzyskim.

Program zakłada 5-letni okres zaciągania zobowiązań i 10-letni okres wydatkowania, który rozpoczął się 14 czerwca 2007 r., tj. w dniu przyznania pomocy finansowej Polsce przez Parlament Szwajcarski.

14 czerwca 2012 r. podpisano łącznie 58 umów (50 dla projektów indywidualnych oraz 8 dla tzw. alokacji specjalnych) na całą przyznaną Polsce kwotę wsparcia, wynoszącą 464,57 mln CHF.

Zgodnie ze stanem na 7 grudnia 2015 r. (podział środków kształtuje się w sposób następujący):

Priorytety w ramach SPPW	Alokacja	Kwota wydatków certyfikowanych do Darczyńców (narastająco)	Kwota wydatków zrefundowanych przez Darczyńcę (narastająco)	Procentowy udział wydatków certyfikowanych do Darczyńcy w alokacji
	CHF	CHF	CHF	%

[3] Zestawienie nie uwzględnia kosztów zarządzania Programem ponoszonych przez stronę darczyńców oraz programów realizowanych jedynie przez darczyńców.

	1	2	3	4=2/1
Priorytet 1 Bezpieczeństwo, stabilność, wsparcie reform	79 699 602	58 979 948	56 843 654	74,00%
Priorytet 2. Środowisko i infrastruktura	198 726 913	71 085 547	65 905 061	35,77%
Priorytet 3 Sektor prywatny	67 866 117	59 384 904	54 330 133	87,50%
Priorytet 4 Rozwój społeczny i zasobów ludzkich	69 179 938	53 448 338	53 205 408	77,25%
Grant Blokowy dla Organizacji Pozarządowych i Polsko – Szwajcarskich Projektów Regionalnych	28 101 153	27 870 635	27 862 515	99,18%
Projekt wskazany przez stronę szwajcarską *Poprawa jakości życia osób niepełnosprawnych poprzez modernizację zespołu szkół specjalnych oraz budowę centrum integracji kulturalnej w Łodygowicach* (KIK/77)	500 000	500 000	500 000	100%
Fundusz Pomocy Technicznej oraz Fundusz na Przygotowanie Projektów	8 496 277	3 919 770	3 626 138	46,13%
Razem	**452 570 000**[4]	**275 189 142**	**262 272 909**	**60,80%**

[4] **Zestawienie nie uwzględnia kwoty w wysokości 24,45 mln CHF przeznaczonej na zarządzanie Programem przez Szwajcarię.**

PLAN PRAC NAD PROJEKTAMI USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ (PRZYGOTOWANY NA PODSTAWIE UST. 1A ART. 125A REGULAMINU SEJMU).

PROJEKTY USTAW PRZYJĘTE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW W OKRESIE LIPIEC - GRUDZIEŃ 2015 R.

W okresie lipiec – grudzień 2015 r. Rada Ministrów przyjęła 18 projektów ustaw, które mają na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej, tj.:

- projekt ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego,
- projekt ustawy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz o zmianie niektórych ustaw,
- projekt ustawy o produktach biobójczych,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobach medycznych oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o żegludze śródlądowej,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych,
- projekt ustawy o umowach koncesji na roboty budowlane lub usługi,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo lotnicze,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o europejskim ugrupowaniu współpracy terytorialnej,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o kierujących pojazdami,
- projekt ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

WYKAZ PROJEKTÓW USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ, KTÓRE POWINNY ZOSTAĆ SKIEROWANE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW DO SEJMU RP DO KOŃCA I POŁOWY 2016 R.

	Zmieniany/nowy akt prawny	Zakres zmian	Termin implementacji
1.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw	• uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/73/WE zmieniającej dyrektywę Rady 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy	05.10.2004
2.	projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych	• uzupełnienie transpozycji dyrektywy Rady 93/83/EWG w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową	01.05.2004
3.	projekt ustawy o krwiodawstwie i krwiolecznictwie	uzupełnienie transpozycji: • dyrektywy 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi • dyrektywy Komisji 2005/61/WE wykonującej dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymogów dotyczących śledzenia losów krwi oraz powiadamiania o poważnych, niepożądanych reakcjach i zdarzeniach • dyrektywy Komisji 2005/62/WE wykonującej dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie norm i specyfikacji wspólnotowych odnoszących się do systemu jakości obowiązującego w placówkach służby krwi	08.02.2005 31.08.2006 31.08.2006
4.	projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo lotnicze	uzupełnienie transpozycji/ wykonania: • rozporządzenia Rady (EWG) nr 95/93 w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty • dyrektywy Rady 2000/79/ dotyczącej Europejskiego porozumienia w sprawie organizacji czasu pracy personelu pokładowego w lotnictwie cywilnym, zawartego przez Stowarzyszenie Europejskich Linii Lotniczych (AEA), Europejską Federację Pracowników Transportu (ETF), Europejskie Stowarzyszenie Cockpit (ECA), Stowarzyszenie Linii Lotniczych Regionów Europy (ERA) i Międzynarodowe Stowarzyszenie Przewoźników Lotniczych (IACA) • rozporządzenia (WE) nr 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie negocjacji i	30.07.2005 01.12.2003 30.05.2004

		wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi	
		• rozporządzenia Komisji (WE) nr 2042/2003 w sprawie nieprzerwanej zdatności do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zezwoleń udzielanych instytucjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania	29.11.2003 28.09.2005
		• rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego	08.04.2008 08.04.2012
		• rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego	29.04.2008 29.04.2010
		• rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty	01.11.2008
		• rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 80/2009 w sprawie kodeksu postępowania dla komputerowych systemów rezerwacji	29.03.2009
		• rozporządzenia Komisji (UE) nr 185/2010 ustanawiającego szczegółowe środki w celu wprowadzenia w życie wspólnych podstawowych norm ochrony lotnictwa cywilnego	09.04.2011
		• rozporządzenia Komisji (UE) nr 1178/2011 ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie	15.12.2011
		• rozporządzenia Komisji (UE) nr 748/2012 ustanawiającego przepisy wykonawcze dotyczące certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i akcesoriów w zakresie zdatności do lotu i ochrony środowiska oraz dotyczące certyfikacji organizacji projektujących i produkujących	08.04.2012 10.09.2012
		• rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 923/2012 ustanawiającego wspólne zasady w odniesieniu do przepisów lotniczych i operacyjnych dotyczących służb i procedur żeglugi powietrznej	02.11.2012 04.12.2012
		• rozporządzenia Komisji (UE) nr 965/2012 ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych	28.10.2012
		• rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 390/2013 ustanawiającego system skuteczności działania dla służb żeglugi powietrznej i funkcji sieciowych	29.05.2013 01.01.2015
		• rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 391/2013 ustanawiającego wspólny system	

		opłat za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej • rozporządzenia Komisji (UE) nr 139/2014 z dnia 12 lutego 2014 r. ustanawiającego wymagania oraz procedury administracyjne dotyczące lotnisk • dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 201 3 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich)	29.05.2013 01.01.2015 06.03.2014 31.12.2017 09.07.2015
5.	projekt ustawy o zmianie ustawy o mikroorganizmach i organizmach genetycznie zmodyfikowanych oraz niektórych innych ustaw	• uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie	07.10.2002
6.	projekt ustawy o efektywności energetycznej	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej	05.06.2014
7.	projekt ustawy o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i niektórych innych ustaw	• dyrektywa wykonawcza Komisji 2014/58/UE ustanawiająca, zgodnie z dyrektywą 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, system identyfikowalności wyrobów pirotechnicznych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego	30.04.2015 30.06.2015 19.04.2016
8.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo lotnicze	• rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im	02.12.2010
9.	projekt ustawy o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych	• rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 98/2013 w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych	02.09.2014
10.	projekt ustawy o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz ustawy o działalności ubezpieczeniowej	• uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności	27.10.2009
11.	projekt ustawy o systemie oceny zgodności i nadzoru rynku	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/68/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku urządzeń ciśnieniowych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady	28.02.2015 18.07.2016 19.04.2016

		2014/35/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku sprzętu elektrycznego przewidzianego do stosowania w określonych granicach napięcia	
		• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/34/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do urządzeń i systemów ochronnych przeznaczonych do użytku w atmosferze potencjalnie wybuchowej	19.04.2016
		• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/33/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących dźwigów i elementów bezpieczeństwa do dźwigów	19.04.2016
		• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/32/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku przyrządów pomiarowych	19.04.2016
		• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/31/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wag nieautomatycznych	19.04.2016
		• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej	19.04.2016
		• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/29/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku prostych zbiorników ciśnieniowych	18.01.2016
		• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/53/UE w sprawie rekreacyjnych jednostek pływających i skuterów wodnych	12.06.2016
		• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/53/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących udostępniania na rynku urządzeń radiowych	
12.	projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich	19.07.2015
13.	projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego	16.06.2015
		• uzupełnienie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie	30.06.2006
14.	projekt ustawy o obowiązkowej	• dyrektywa Rady 2014/107/UE zmieniająca	31.12.2015

	automatycznej wymianie informacji w dziedzinie opodatkowania	dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania	
15.	projekt ustawy o narodowych dobrach kultury	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium pastwa członkowskiego	18.12.2015
16.	projekt ustawy – Prawo zamówień publicznych	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE w sprawie zamówień publicznych	18.04.2016 18.04.2016
17.	projekt ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/57/UE w sprawie sankcji karnych za nadużycia na rynku (dyrektywa w sprawie nadużyć na rynku) • rozporządzenie PE i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku oraz uchylającego dyrektywę 2003/6/WE PE i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE • rozporządzenie PE i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającego dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) 236/2012	03.07.2016 3.07.2016 17.09.2014 18.09.2016
18.	projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego	18.09.2016
19.	projekt ustawy o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług	18.06.2016
20.	projekt ustawy – Prawo wodne	• uzupełnienie transpozycji dyrektywy Rady 91/676/EWG dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego	11.07.2016
21.	projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym	• uzupełnienie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1071/2009 ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego	31.12.2012
22.	projekt ustawy o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści z ich wykorzystania	• rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady UE nr 511/2014 w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów	09.06.2014

23.	projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie tachografów cyfrowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw	• rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym	02.03.2015 02.03.2016
24.	projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw	• rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/751 w sprawie opłat interchange w odniesieniu do transakcji płatniczych realizowanych w oparciu o kartę	08.06.2015 09.12.2015 09.06.2016
25.	projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów • dyrektywa delegowana Komisji 2014/109/UE zmieniająca załącznik II do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE poprzez utworzenie biblioteki ostrzeżeń obrazkowych, które należy stosować na wyrobach tytoniowych	20.05.2016 20.05.2016
26.	projekt ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej	01.01.2016
27.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej	04.10.2015
28.	projekt ustawy o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich oraz o zmianie innych ustaw	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 201 3 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) • rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie internetowego systemu rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) oraz uzupełnienie transpozycji: • dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/WE, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady	09.07.2015 08.07.2013 12.06.2007
29.	projekt ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii	• rozporządzenie Komisji (UE) nr 651/2014 uznającego niektóre kategorie pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu	01.07.2014

		art. 107 i 108 Traktatu	
30.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej • dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE	05.06.2014 03.03.2011 03.03.2013
31.	projekt ustawy o wyposażeniu morskim	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/90 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie wyposażenia morskiego i uchylająca dyrektywę Rady 96/98/UE	18.09.2016
32.	projekt ustawy o zmianie ustawy o rejestracji i ochronie nazw i oznaczeń produktów rolnych i środków spożywczych oraz o produktach tradycyjnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw	• rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych	03.01.2013 04.12.2016
33.	projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt	• rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/262 z dnia 17 lutego 2015r. określające, na podstawie dyrektyw Rady 90/427/EWG i 2009/156/WE, zasady dotyczące metod identyfikacji koniowatych (rozporządzenie w sprawie paszportu konia)	01.01.2016
34.	projekt ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/26/UE w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych do korzystania online na rynku wewnętrznym	10.04.2016
35.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw	• rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 952/2013 ustanawiające unijny kodeks celny	01.06.2016
36.	projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z implementacją dyrektywy nr 2014/54/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników	• dyrektywa nr 2014/54/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników	21.05.2016
37.	projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy	uzupełninie transpozycji • dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania w życie równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (urlop rodzicielski, warunki zatrudnienia i pracy, dyskryminacja ze względu na płeć)	15.08.2006
38.	projekt ustawy o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/36/UE w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu zatrudnienia w charakterze pracownika sezonowego	30.09.2016
39.	projekt ustawy o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz ustawy o	• decyzja Komisji Europejskiej 2009/750/WE z dnia 6 października 2009 r. w sprawie definicji	08.10. 2012

	autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym	europejskiej usługi opłaty elektronicznej oraz jej elementów technicznych wydana na podstawie art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej 2004/52/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie interoperacyjności systemów elektronicznych opłat drogowych we Wspólnocie	
40.	projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji	• dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/ UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)	05.05.2010
41.	projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo energetyczne	• uzupełnienie transpozycji dyrektywy 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE	03.03.2011 03.03.2013
42.	projekt ustawy o zmianie ustawy o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki oraz niektórych innych ustaw	• rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady UE 1257/2013 z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie recyklingu statków oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 i dyrektywę 2009/16/WE • dyrektywa Parlamentu Europejskiej i Rady 2012/33/UE z dnia 21 listopada 2012 r. zmieniająca dyrektywę Rady 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych	31.12.2014 31.12.2015 31.12.2018 31.12.2020 18.06.2014

Załącznik 4

WYKAZ STANOWISK DO AKTÓW PRAWNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W II POŁ. 2015 R.

Lp.	Sygnatura COM	Tytuł projektowanego aktu prawnego	Data przekazania Polsce dokumentu przez instytucje UE	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE	Data przyjęcia przez KSE stanowiska przygotowanego na wniosek Sejmu lub Senatu RP
1	COM(2015) 234	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej podczas światowej konferencji radiokomunikacyjnej (WRC-15) Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU)	2015-06-19	MAiC	-	2015-07-30
2	COM(2015) 286	Wniosek DECYZJA RADY wprowadzająca środki przejściowe w dziedzinie ochrony międzynarodowej na korzyść Włoch i Grecji	2015-06-11	MSWiA	2015-07-09	-
3	COM(2015) 291	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Protokołu dodatkowego do Konwencji Rady Europy o zapobieganiu terroryzmowi (CETS No. 196)	2015-07-03	MSWiA	-	2015-08-13
4	COM(2015) 292	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu terroryzmowi (CETS No. 196)	2015-07-03	MSWiA	-	2015-08-13
5	COM(2015) 294	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ustanowienia unijnych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa (przekształcenie)	2015-06-18	MRiRW	2015-07-02	-

Załącznik 4

6	COM(2015) 300	Projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2016	2015-06-25	MF	2015-07-02	-
7	COM(2015) 303	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/1995 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiające jednolity formularz wizowy	2015-06-24	MSWiA	2015-08-07	-
8	COM(2015) 341	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające ramy etykietowania efektywności energetycznej i uchylające dyrektywę 2010/30/UE	2015-07-20	MG	2015-08-18	-
9	COM(2015) 350	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie dodatkowych ceł przywozowych na niektóre produkty pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (tekst jednolity)	2015-07-17	MG	2015-07-30	-
10	COM(2015) 365	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego w odniesieniu do szczególnych środków dla Grecji	2015-07-21	MIR	2015-08-03	-
11	COM(2015) 413	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY ustalające uprawnienia do połowów na 2016 r. w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim	2015-09-25	MRiRW	-	2015-10-14
12	COM(2015) 447	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014 w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów	2015-10-02	MF	-	2015-10-16

		własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych				
13	COM(2015) 460	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wprowadzenia nadzwyczajnych autonomicznych środków handlowych dla Republiki Tunezyjskiej	2015-09-17	MG	2015-10-01	-
14	COM(2015) 462	Wniosek ZALECENIE RADY w sprawie integracji osób długotrwale bezrobotnych na rynku pracy	2015-12-10	MRPiPS	-	2015-12-23
15	COM(2015) 472	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ustanowienia wspólnych zasad dotyczących sekurytyzacji, utworzenia europejskich ram dla prostych, przejrzystych i standardowych sekurytyzacji oraz zmiany dyrektyw 2009/65/WE, 2009/138/WE, 2011/61/UE i rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 648/2012	2015-10-12	MF	2015-11-25	-
16	COM(2015) 473	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych	2015-10-12	MF	2015-11-25	-
17	COM(2015) 496	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie europejskiej statystyki dotyczącej cen gazu ziemnego i energii elektrycznej oraz uchylające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/92/WE dotyczącą wspólnotowej procedury w celu poprawy przejrzystości cen gazu i energii elektrycznej dla końcowych odbiorców przemysłowych	2015-11-18	GUS	2015-12-02	-
18	COM(2015) 514	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na potrzeby natychmiastowych środków budżetowych w ramach	2015-11-06	MF	-	2015-11-20

		Europejskiego programu w zakresie migracji				
19	COM(2015) 601	ZALECENIE RADY w sprawie ustanowienia w strefie euro krajowych rad ds. konkurencyjności	2015-11-20	MG	-	2015-12-09
20	COM(2015) 603	Wniosek DECYZJA RADY określająca środki na rzecz stopniowego ustanowienia jednolitej reprezentacji strefy euro w Międzynarodowym Funduszu Walutowym	2015-11-20	MF	-	2015-12-04
21	COM(2015) 616	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (tekst jednolity)	2015-12-03	MS	2015-12-18	-
22	COM(2015) 646	Wniosek DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w zakresie okresu obowiązywania minimalnej stawki podstawowej	2015-12-14	MF	2015-12-30	-
23	COM(2015) 701	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące utworzenia Programu wspierania reform strukturalnych na lata 2017-2020 oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 oraz (UE) nr 1305/2013	2015-11-27	MIR	2015-12-11	-

Załącznik 5

WYKAZ STANOWISK DO DOKUMENTÓW POZALEGISLACYJNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W II POŁ. 2015 R.

Lp.	Sygnatura COM	Tytuł dokumentu pozalegislacyjnego UE	Data wystąpienia Parlamentu z wnioskiem o przekazanie stanowiska	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE
1	C(2015) 8000	DECYZJA KOMISJI z dnia 21.10.2015 r. ustanawiająca niezależną doradczą Europejską Radę Budżetową	2015-11-20	MF	2015-12-07
2	COM(2015) 192	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Strategia jednolitego rynku cyfrowego dla Europy	2015-05-29	MAiC	2015-07-08
3	COM(2015) 215	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno- Społecznego I Komitetu Regionów. Program UE- Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowieniu prawa	2015-05-20	MG	2015-07-27
4	COM(2015) 216	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT AND THE COUNCIL Proposal for an Interinstitutional Agreement on Better Regulation	2015-05-20	MSZ	2015-07-27
5	COM(2015) 250	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO, KOMITETU REGIONÓW I EUROPEJSKIEGO BANKU INWESTYCYJNEGO Europejski semestr na 2015 r.: zalecenia dla poszczególnych krajów	2015-06-12	MG	2015-07-14
6	COM(2015) 285	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Unijny plan działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów na lata 2015-2020	2015-06-09	MSWiA	2015-07-07
7	COM(2015) 288	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Trzecie sprawozdanie w sprawie wdrażania krajowych planów	2015-07-03	MRiRW	2015-08-04

		strategicznych oraz strategicznych wytycznych Wspólnoty dla rozwoju obszarów wiejskich (2007-2013)			
8	COM(2015) 329	SPRAWOZDANIE KOMISJI Kontrola stosowania prawa UE: Sprawozdanie roczne za 2014 rok	2015-07-31	MSZ	2015-10-05
9	COM(2015) 468	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Plan działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych	2015-10-23	MF	2015-12-04
10	COM(2015) 490	KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY EUROPEJSKIEJ I RADY Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: natychmiastowe środki operacyjne, budżetowe i prawne w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji	2015-10-16	MSWiA	2015-12-22
11	COM(2015) 548	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO Sprawozdanie roczne za 2014 r. w sprawie pomocy finansowej na rozszerzenie	2015-11-20	MSZ	2015-12-21
12	COM(2015) 550	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Usprawnienie jednolitego rynku: więcej możliwości dla obywateli i przedsiębiorstw	2015-10-28	MR	2015-12-01
13	COM(2015) 600	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY ORAZ EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO w sprawie działań na rzecz dokończenia budowy unii gospodarczej i walutowej	2015-11-20	MF	2015-12-15
14	COM(2015) 602	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO Plan działania na rzecz bardziej spójnej zewnętrznej reprezentacji strefy euro na forach międzynarodowych	2015-11-20	MF	2015-12-10
15	COM(2015) 610	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Program prac Komisji na rok 2016	2015-11-20	MSZ	2015-11-27
16	COM(2015) 120	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Ramowa dyrektywa wodna i dyrektywa powodziowa: działania na rzecz osiągnięcia dobrego	2015-03-27	MŚ	2015-07-16

		stanu wód w Unii Europejskiej i ograniczenia zagrożeń powodziowych			
17	JOIN(2015) 017	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Budowanie zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju - Umożliwienie partnerom zapobiegania kryzysom i zarządzania nimi	2015-05-22	MSZ	2015-07-02